

ΜΠΟΚΚΕΤΟ

ΚΑΖΑΝΗΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΤΗΛ. ΔΙΕΥΘ.: ΤΡΑΘΗΝΩΝ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΧ. 106.600.000

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ: ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΓΚΡΑΤΙ
ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ
(ΚΡΗΤΗΣ)

ΑΓΡΙΝΙΟΝ
ΑΙΓΙΟΝ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ
ΑΛΙΒΕΡΙΟΝ
ΑΜΑΛΙΑΣ
ΑΜΦΙΣΣΑ
ΑΡΓΟΣ
ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ
ΑΡΤΑ
ΑΣΤΑΚΟΣ
ΒΑΘΥ (ΣΑΜΟΥ)
ΒΕΡΡΟΙΑ
ΒΟΛΟΣ
ΒΥΤΙΝΑ
ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΙ
ΓΡΕΒΕΝΑ
ΓΥΘΕΙΟΝ

ΔΑΔΙΟΝ
ΔΗΜΗΤΣΑΝΑ
ΔΙΑΥΜΟΤΕΙΧΟΝ
ΔΡΑΜΑ
ΖΑΚΥΝΘΟΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΘΗΒΑΙ
ΙΘΑΚΗ
ΙΣΤΙΑΙΑ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ
ΚΑΒΑΛΛΑ
ΚΑΛΑΒΡΥΤΑ
ΚΑΛΑΜΑΙ
ΚΑΡΑΘΕΑΣΙ (ΣΑΜΟΥ)
ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΝ
ΚΑΡΥΣΤΟΣ
ΚΑΣΤΟΡΙΑ
ΚΑΣΤΡΙ (ΚΥΝΟΥΡΙΑΣ)
ΚΑΣΤΡΟΝ (ΔΗΜΟΥ)
ΚΕΡΚΥΡΑ

ΚΙΑΤΟΝ
ΚΟΖΑΝΗ
ΚΟΜΟΤΙΝΗ
ΚΟΡΙΝΘΟΣ
ΚΥΜΗ
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ
ΛΑΜΙΑ
ΛΑΡΙΣΣΑ
ΛΕΒΑΔΕΙΑ
ΛΕΥΚΑΣ
ΛΙΜΝΗ (ΕΥΒΟΙΑΣ)
ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΣ
ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ
ΜΟΛΛΟΙ
ΜΥΤΙΛΗΝΗ
ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ
ΝΕΜΕΑ
ΝΙΓΡΙΤΑ
ΞΑΝΘΗ
ΞΥΛΟΚΑΣΤΡΟΝ

ΠΑΤΡΑΙ
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΠΛ. ΤΕΛΑΜΕΝΙΟΥ
ΠΟΤΑΜΟΣ (ΚΥΘΗΡΩΝ)
ΠΡΕΒΕΖΑ
ΠΥΡΓΟΣ
ΡΕΘΥΜΝΟΣ
ΣΟΡΟΒΙΤΣ
ΣΟΥΦΛΙΟΝ
ΣΠΑΡΤΗ
ΣΥΡΟΣ
ΤΡΙΚΚΑΛΑ
ΤΡΙΠΟΛΙΣ
ΤΣΟΥΛΙΟΝ
ΥΔ
ΦΛΩΡΙΝΑ
ΧΑΛΚΙΣ
ΧΑΝΙΑ
ΧΙΟΣ

ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ: ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, The Banc of Athens Trust Company, Pine Street 26.
ΒΟΣΤΩΝΗ, Athens Banker's Corporation, Kneeland Street 19.

ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ: ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Fenchurch Street 22. — ΕΝ ΑΛΒΑΝΙΑ: ΔΥΡΡΑΧΙΟΝ, ΚΟΥΡΥΤΣΑ.
ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ, ΚΑΪ-ΡΟΝ, ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ — ΕΝ ΚΥΠΡΩ: ΛΕΜΕΣΟΣ, ΛΕΥΚΩΣΙΑ.

ΠΥΚΝΟΤΑΤΟΝ ΔΙΚΤΥΟΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Αυταθροίς εις Δραχμας και Συνάλλαγμα επί του 'Εξωτερικού
έν δψει και επί προθεσμίο

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

ΠΟΥΔΡΑ "ΛΟΡΙΑ",
ΕΔ. ΠΙΝΩ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ
Ζητείτε την κάτωδι υπογρα-
φήν και το κάτωδι σήμα.

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ

Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ

Έχουμε το Ρεκόρ της Έπιτυχίας
από όλες τις βαφές τριχών Εύρω-
παικώς και 'Ελληνικώς. Διά τούτο ως
και διά το άβλαβές των τριχών και
της επιδερμίδος εκ της βαφής Δ.
Μποτσαράκου εγγυώμεθα. Αναλαμ-
βάνομεν την χρήση της βαφής όλων
των χρωματισμών κόμης, μύστακος και
γενείου με έπιτυχίαν 'Αφάνταστον.

ΠΑΡΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ και ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΙ
ΑΘΗΝΑΙ

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΤΕΛΕΙΟΥ
Έκπαιδευτική το πρότερον χρώμα. Δεν
βάφει την επιδερμίδα και δυναμώνει
τάς τριχάς.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΤΑΔΙΟΥ ΠΗΓΗΣ ΑΡΙΘ. 48-ΑΘΗΝΑΙ
Τιμή δρχ. 50, διά τας 'Επαρχίας 60

Η ΚΡΕΜΑ ΚΡΙΝΟΣ

Εάντι το φθαιότερον δέρμα. Είνε
απολύτως άβλαβή. Σοφήρει την καλ-
λονίαν και εξαλείφει τας ρυτίδας.
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ,
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΠΗΓΗΣ ΑΡΙΘ. 48

"NUTRICIA"

Όλλανδικόν Γάλα εις κόνιν αποβουτυρωμένον κατά το τέταρτον.
άριστη και εύδηνη τροφή διά τας Βρέφη. 'Η «ΝΟΥΤΡΙΤΣΙΑ» συστα-
τούς 'Ιατρούς. Έκτός της ως άνω τροφής διά τας Βρέφη 'Η Μελή
«NUTRIC A» παρέχει και Γάλα τελείως αποβουτυρωμένον διά τας
παθήσεις ως και το φημισμένον αυτής «BABEURRE» (condensed milk)
Γραφεία 'Αντιπροσωπείας ΣΤΑΔΙΟΥ 24 (Στεά).

ΑΣΚΛΗΠΕΙΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΑΤΡΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ Π. ΠΡΙΦΤΗΣ

Πλησίον της Κυανής 'Ακτής και εις μαγευτικήν
του περιφύμην δάσους Βελανιδέζης ήχισε τας εργασίας του
θεραπευτήριον.

Γίνονται δεκτοί ασθενείς πάσχοντες εκ παθήσεων των
θρόσεων, κ. τ. λ. ως επίσης και αναρρωνύοντες. Πλήρης ήμε-
ρητική άγωγή.

Άεροθεραπεία, υδροθεραπεία, ήλιοθεραπεία, διαμονή άνε-
φή έκλεκτή.

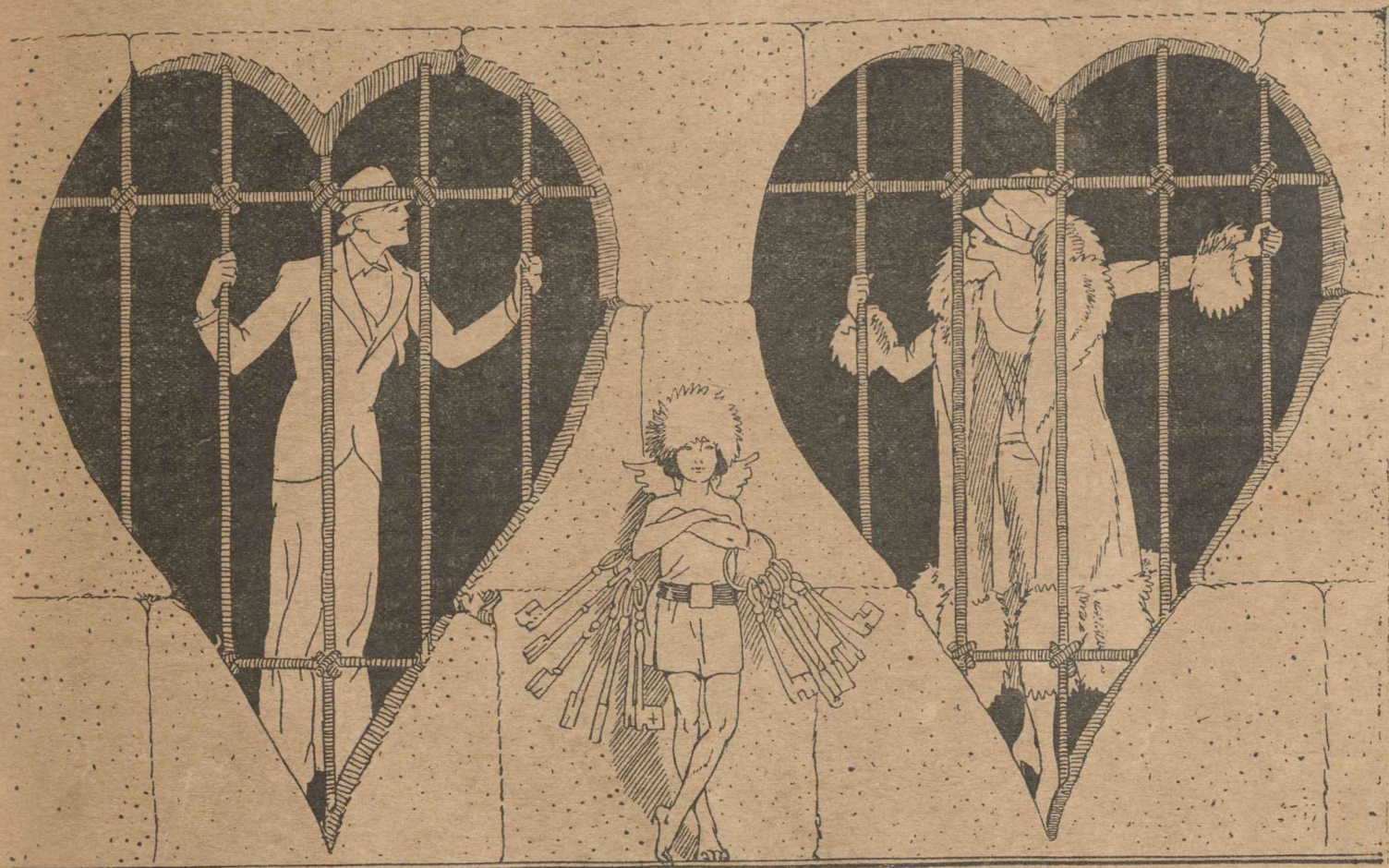
Αποκλείονται άσθενείς πάσχοντες εκ μολυσμα-
σμάτων και πνευμονικής φυματιώσεως.

Πληροφορία αποστέλλονται εις τους αίτούντας παρά του
του κ. Σ. Πρίφτη έν Σπάτα 'Αττικής και δίδονται εις τας
«Μπουκέτον».

6 Ιανουαρίου 1927

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

25

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΗΤΣΟΥ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΒΡΑΔΙΑ

Η ώρα είχε περάσει και το βράδι έπεφτε ήσυχο και γλυκό στην
πολιτεία. Είτανε βέβαια χειμώνας, τέλη φθινοπώρου καλλίτερα, μά
είν' αλήθεια ότι μερικά σουρούπα των τελευταίων ήμερών του φθι-
νοπώρου δεν ξεχωρίζουν από τα πρώτα βράδια του καλοκαιριού,
μετά το Μάη.

Η Κατίνα, όμορφη πιά γυναίκα ως σαράντα χρόνων, φυσιογω-
μία γλυκεία και ποικιμή, στάθηκε μπρός στο κλεισμένο τζάμι και
κοίταξε έξω στο δρόμο.

Κάμποσοι διαβάτες περνούσαν. Ένας μάλιστα, καθώς πέρασε
μπρός στο σπίτι, σήκωσε το κεφάλι του και, καθώς είδε τη σιλουέ-
τα της πίσω από το τζάμι, της έβγαλε το καπέλο και τη χαιρέ-
τησε. Έκείνη κούνησε χαμογελαστά το κεφάλι της αντίκριτών-
τας τον.

Είταν ο Παντελής, πλούσιος επιχειρηματίας που ή περιουσία
του μετρίτανε σ' ένατομύρια. Η Κατίνα τον είδερε παραπάνω
από είκοσιπέντε χρόνια, από τον καιρό που είταν ένα παιδίπαίδο
ακόμα, μικρούπαλλος στο κατάστημα του πατέρα της. Αυτός θά-
ταν τότε ίσαμε δεκαοκτώ χρόνων κι' είν' αλήθεια πως εκείνη την
εποχή την αγαπούσε, την αγαπούσε πολύ, μά δεν είχε τολμήσει
ποτέ να φανερώσει ούτε σ' αυτήν, ούτε σε κανέναν άλλο το αίσθη-
μά του.

Υστερ' από αρκετά χρόνια, όταν οι μεγάλες δυ-
στυχίες, ή μά' ύστερ' απ' την άλλη χτύπησαν την
Κατίνα, τον είχε συναντήσει κάπου κι' εκείνος, άπάνω
στην κουβέντα, άφησε να του ξεφυγούν μερικά λόγια,
που δε θα χρειαζότανε και πολλή σοφία για να μαν-
τέψει κανείς απ' αυτά το άλλοτινó αίσθημά του, που
ζόντανε να σβήσει, γιατί είχε παντρευτεί ένοχμεταξύ
και είχε και παιδί... Έπειτα τα έμαθε καλλίτερα από
τη γυναίκα του, που είτανε καλιά της φιληνάδα, στην
οποία ο Παντελής τα είχε πει όλα. Δεν ύπήρχε λόγος
να της τα κρύψει, αφού το αίσθημα δεν ύπήρχε πιά.

Ο Παντελής την είχε αγαπήσει με όλη τη δύναμη
του πρώτου έρωτος που νοιώθει κανείς όταν είναι ακό-
μα δεκαοκτώ χρόνων. Την είχε αγαπήσει όπως έβρουν
ν' αγαπούν τα παιδιά κι' όπως δεν έβρουν ν' αγαπή-
σουν οι μεγάλοι. Μά κι' η Κατίνα με τον ίδιο ακρι-
βώς τρόπο είχε αγαπήσει τότε έναν άλλο, τον Πανα-
γιώτη, που είταν όλη ή αίτια της δυστυχίας της.

Κ' ο Παναγιώτης δούλευε εκείνη την εποχή στο
κατάστημα του πατέρα της, μά αυτός είχε καλή θέση,
είταν ο προστατευόμενος του πατέρα, έμμαινόβγαίνε
στο σπίτι της, είτανε σαν ένας δικός τελοσπάντων

ένθ' ο φτωχός Παντελής, μονάχα όταν είταν να τον στείλουν σε
καμιά δουλειά, πήγαινε στο σπίτι.

Οι σχέσεις της Κατίνας με τον Παναγιώτη, που άρχισαν σαν
παιχνίδι, στην άρχη, έπειδή είταν άκίνδυνες, είταν όλοφανερες, μά
έπειτα, όσο προχωρούσαν, γίνονταν και πιο κρυφές, για να συ-
σεί άεαφρα το πράμα όταν είχε φτάσει πιά στο άποσώφιστο.

Τότε ο πατέρας της, ύστερ' από μερικά διαταγμούς που τους
έκρινε ή έπιμονή της μητέρας της, την έδωσε στον Παναγιώτη, που,
έντομεταξύ και με τη δική του ενίσχυση, είχε άνοιξει γιατρεί δικό
του. Στην άρχη, ένα δυο χρόνια, οι δουλειές του πήγαιναν καλά κι'
Κατίνα με τον Παναγιώτη συνέχισαν, παντρεμένοι πιά, το νεανικό
τους έρωτα. Έκείνη είταν δεκαοκτώ χρόνων κι' εκείνος είκοσιδυό,
εικοσιπέντε... Μά έπειτα άρχισε να παίξει, να ξαναπαίξει καλλίτερα
γιατί και πριν να παντρευτεί έπαιξε. Έχασε όσα είχε και δεν είχε
κι' αυτή την προίκα της γυναίκας του που είτανε γραμμένη σ'
ονόμι του και στο τέλος, για να μην τον πιάσουν για τα χρέη του,
αναγκάστηκε να φύγει μόνος του αφήνοντας τη γυναίκα και το
παιδί του, για την Αίγυπτο, όπου, όπως του είχανε πει, θα μπο-
ρούσε να τα βγάλει πέρα. Έκεί στην άρχη άνοιξε ένα μικρομαγαζί
τον υποστήριξαν οι άδελφές και μπόρεσε να σταθεί. Βλέποντας
πως πήγαιναν καλά οι δουλειές του προσκέλεσε κοντά
του τη γυναίκα του. Πέσνε το παιδί της ή Κατίνα και
παθητικά άποσπασμένη στον άντρα της, φρόνιζε για την
Αίγυπτο. Είν' αλήθεια πως τον αγαπούσε τόσο που
μονάχα ή παρουσία της κοντά του έφτανε για να την
κάνει εύτυχισμένη. Πήγε στην Αίγυπτο, έπει σαν ταβύλη
χωρίς να ξέρει, χωρίς να φροντίσει να πάθει τί την
επερίμενε εκεί. Την έφτανε μόνο ότι θα ξαναβρούσε
τον Παναγιώτη της, την εύτυχία της ζωής της. Στην
άρχη, για κανά μήνα, τα περνούσε καλά με τον άντρα
της. Ο χαρισμός φαινόταν είχε κάνει κάποια ένεση στην
αγάπη που τον όταν την άφησε κι' έφυγε είχε άρχει
κάπως να χωριστεί. Μά κατόπιν ο Παναγιώτης ξανα-
πηρε καλή τον κακό δρόμο. Στην ματαιά των χασιών
που είχε πρώτα είχανε προστεθεί τώρα το σημάδι και
οι γυναίκες. Μία μέρα έφτασε ως το σημείο να πε-
ράσει έξω από το σπίτι του, μπρός στα μάτια της γυ-
ναίκας του, που καθότανε στο παρλόυρο, μέσα σ' ένα
αμάξι με μιάν άλλη γυναίκα. Το βράδι, όταν εκείνος
ήρθε στο σπίτι μετά τα μεσάνυχτα, η Κατίνα δεν
έτόλμησε να του κάνει λόγο γι' αυτό το έπεισόδιο.

Έπρεπε μάλιστα με την ίδια μητέρα, άντρας της για
να την πληγώσει, της άνοιγε πρώτος, σχετική κου-

Ο κ. Μήτσος Παπανικόλαου

βέντα. Πέρασε κι' αυτό, όπως πέρασαν και τόσα άλλα στο διάστημα των έξι μηνών που έμεινε η Κατίνα, στην Αίγυπτο, ως ότου ένα πρωί—τη νύχτα δ' Παναγιώτης δεν είχε πάει διόλου στο σπίτι—λαβαίνει κι' ένα λούτρο ένα γράμμα, ότι τα χέρια του τον άναγάζαν να φύγει κι' απ' αυτή την πόλη της Αίγυπτου πηγαίνοντας σε μια άλλη για να μη τον πιάσουν. Μαζί με το γράμμα της έστειλε και μια δαχτυλίδα για να μαγερέψει. Την ίδια μέρα οι πιστωτές του άντρός της έκαναν κατάσχεση στο μαγαζί του και στα επίπλα του σπιτιού. Η Κατίνα έκλαψε κι' άσπασθησε. Η άδυναμία της την έκανε να φαίνεται σά φθισική σε προχωρημένο στάδιο. Είχε μείνει έρημη με το παιδί της σ' έναν τόπο ξένο, χωρίς πεντάρα, κορίτσι σχεδόν και το παιδί της μαρό. Μερικοί πατριώτες της που είχαν εγκαταστημένοι εκεί, είδαν τη δυστυχία της, τη λυπηθήκαν και της έκαναν τα έξοδα για να γυρίσει στην Ελλάδα, στον πατέρα της.

Από τότε η Κατίνα δεν ξανάειδε ποτέ πια τον άντρα της. Δεν της έστειλε ούτε ένα γράμμα. Από ταξιδιώτες που γύριζαν κάθε τόσο από την Αίγυπτο μάθαινε πού και πού νέα του, μα κι' αυτά μπερδεμένα. Το μόνο θετικό που έμαθε ήταν ότι έμενε στη Μανσούρα, ζούσε με κάποια χωρίς στεφάνι κι' είχε αποκτήσει μαζί της και παιδιά.

Η εγκατάλειψη ήταν πια τελειωτική. Πέρασαν πέντε, δέκα, είκοσι χρόνια από τότε. Αποσιώθηκε με πάθος στο παιδί της κι' οι φροντίδες της γι' αυτό την έκαναν να ξεχάσει σιγά σιγά τον άντρα της και την άγλη του. Μα τώρα τελευταία το παιδί της είχε παντρευτεί κι' είχε μείνει μόνη, κατάμονη.

Είχε περάσει άρκετη ώρα από τη στιγμή που περαστικός ο Παντελής τη χαιρέτησε στο παράθυρο. Εκείνη εξακολουθούσε να κάθεται σ' αυτό, παραδομένη σ' ένα κόσμο σκέψων που της έφερε το πέρασμά του. Αυτόν ούτε τον θυμύταν πια, κι' είχε ξεχάσει δόλτελα το πέρασμά του που της χρησίμευσε όσotόσο για να την ξαναφέρει πολύ πίσω στη ζωή, σ' ένα μακρινό παρελθόν που η ανάμνησή του ήταν τόσο άμυδρη στο μυαλό της ώστε φαινόταν σά να μη το είχε ζήσει ποτέ, σάν ανάμνηση όνειρου. Η ζωή της μέσα στις λίπες που εξακολουθούσαν μετά το γάμο τους, στη δυστυχία, στην καταιγίδα φροντίδα για το μεγαλωμα του παιδιού της δεν την είχε άφηση να θυμηθεί ποτέ κάποιους καιρούς καλύτερους. Όταν προσπαθούσε να θυμηθεί, οι πιο τραγικές στιγμές της παρουσιαζόταν στο μυαλό της. Ζητούσε να θυμηθεί πολλές φορές τον άντρα της όταν ακόμα ήταν άρραβωνισμένη και τον θυμόταν όταν τη φοβόριζε με το περιστρεφόμενο στην Αίγυπτο.

Μ' άποψη, άποτομα, μέσα στο βράδι του Νοέμβρη έννοιωσε να ζωντανεύουν μέσα της ανάμνησεις πεθαμένες από χρόνια κι' ένα πρόσωπο που το είχε σκεπασεί η όμιχλη του καιρού όρθωνόταν μπροστά της με την όμορφη του όψη. Ο Παναγιώτης της έρχοταν στο μυαλό της όπως είνανε τότε που τον είχε πρωταγαπήσει. Παραπάνω από είκοσι χρόνια είχαν περάσει από τότε. Μα ήταν τόσο ζωντανή η εικόνα του που και να μην είχαν περάσει ούτε είκοσι χρόνια, τότε που τον είχε πρωταγαπήσει, τότες μεταβολές, τότες αλλαγές κι' ακόμη τόσο θάνατοι που είχαν σημειωθεί, στο διάστημα των είκοσι αυτών χρόνων δεν ήταν τόσο πραγματικοί όσο ήταν τώρα η ανάμνησή της.

Ναι, η Κατίνα είνανε πάλι δεκάξη χρόνων κορίτσι, γεμάτη έρωτικά όνειρα, ενώ ο πιο λαμπρός δρόμος για την άγλη της άνοιγταν μπροστά της. Όλ' η σημερινή πραγματικότητα είχε εξαφανιστεί γύρω της και τίποτε απ' όσα ο καιρός είχε καταστρέψει, δεν είχε πάθει το παραμικρό. Η Κατίνα δεν είχε προχωρήσει ούτε ένα βήμα στη ζωή, από την ηλικία των δεκάξη χρόνων...

Και όμως τότε ούτε σ' αυτή την πολιτεία ζούσε, ούτε και τα πρόσωπα μαζί με τα πράγματα γύρω της ήταν έτσι. Τον καθόριζε που ήταν απέναντί της αν κοιτούσε θαυμάζονταν ότι πρό είκοσι χρόνων το χρώμα του άστιαρτε, ενώ τώρα ήταν ξεθωριασμένο. Αυτή όμως δεν έβλεπε τίποτε. Η σημερινή ζωή είχε χαθεί και μ' άλλη ζωή ζωνούργια είχε γεννηθεί εκείνη τη στιγμή από το παρελθόν. Έβλεπε τον πατέρα της ζωντανό ακόμη, έτοιμο να της φέρει τις διαταγές του ανηρόρητες για το γάμο της, ενώ μια ματιά αν έβριχνε στον τοίχο θα τον έβλεπε στη φωτογραφία όπως είνανε γέρου, με γένια, τον τελευταίο καιρό πριν πεθάνει. Όσο για το παιδί της που είνανε παντρεμένο πια, αυτό δεν είχε γεννηθεί ακόμη, μα πως μπορούσε νάχει γεννηθεί αφού η ίδια μόλις είχε άρραβωνιστεί.

Και όσο η φθινοπωρινή νύχτα άπλωνε τα σκοτάδια της, τόσο η Κατίνα έκανε τη συνείδησή της πραγματικότητας και η ειδικία του παρελθόντος ζωντανεύε μέσα της.

Έβαφνα άκούστηκε να χτυπάει το κουδούνι της όξωπορτας. Η Κατίνα, σάν ύπνωσιμένη, μηχανικά πήγε κι' άνοιξε.

Είνανε σαραντάρα. Το φθινοπωρινό βράδι είχε άπλωθεί πια έξω με την πρώτη χειμωνιάτικη παγωνιά...

ΑΥΣΤΗΡΟΣ ΝΟΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΦΛΕΡΤ

Στην μικρή περιοχή Σίουν που είνε κοντά στο Σικάγο, έξεδόθη τελευταίως ένας δρακόντιος νόμος έναντιον του φλέρτ και της μόδας. Διά του νόμου αυτού όρίζεται πως πρέπει να ντύονται στο έξω οι γυναίκες που κατοικούν εκεί. Σύμφωνα με τον αυτόν νόμον άπαγορεύεται στο έξω:

• Ο περίπατος με ξένη κυρία, είτε πεζή, είτε με τ' άμάξι, όπως είναντες άπαγορεύεται και ιππασία των γυναικών η όποιες τελευταίως φαίνεται πως, λόγω της Μόδας, το είχαν παραλάβει! Επιδέχεται δε η ιππασία μόνον στους άνδρες, σιζύγγους, οι όποιοι όμως δεν επιτρέπεται πια να περουν μαζί τους και ξένες κυρίες, όπως γινόνταν μέχρι σήμερα!

Επίσης άπαγορεύεται στις γυναίκες να έμπαίνουν έξωμες τουλάχιστες στά θέατρα και στις έσπεριδες, περιτριζόμενον του ντεκαλίου. Σ' ένα από τα άρθρα μάλιστα του νόμου όρίζεται μέχρι ποίου βαθμού μπορεί να έξω το ντεκαλίου της μια κυρία (όλιγο λαμό και μόλις το 1/3 των ώμων της).

Ός κύρωση του νόμου αυτού άναγράφεται έν τέλει η τιμή του προστίμου μέχρι 3.000 δολ. και φυλάκισως μέχρι 6 μηνών.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΙΔΙΩΤΗΣ

ΤΟΥ ΚΛΕΩΝΟΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

Στη γωνιά του σαλονιού την βυθισμένη σ' ένα όχροπράσινο ήμισυ που επέταζε απ' το όμοιο χρώματος άμπαζου μιάς μικρής ηλεκτρικής λάμπας είχε χυθεί η χαρακτηριστική εκείνη άτμόσφαιρα του άνεξήγητου φόβου που καταλαμβάνει και τους πεδμορφωμένους ακόμη ανθρώπους όταν άκούει φρικαστικές διηγήσεις. Ένας είχε μιλήσει για περίεργα πνευματιστικά φαινόμενα και όπως γίνεσαι συνήθως σε παρόμοιες περιστάσεις, η μιά διήγηση είχε φέρει την άλλη, πιο φοβερή, πιο άνατριχιαστική από την προηγούμενη.

Δεν μείνει παρά να μιλήσωμε για φαντάσματα και για στοιχειωμένους πύργους, είπε μια κυρία με ευάισθη νεύρα που η ευαισθησία της αυτή δεν την έμποδίζει όσotόσο ν' άκούη με τό μεγαλύτερο ένδιαφέρον τις πιο φρικαστικές διηγήσεις.

Νομίζει κανείς επρόσθετε, ότι βρισκόμαστε σε κανένα «γκινιόλ» (1).

Και πράγματι η άτμόσφαιρα είχε υπερπληρωθεί από φρίκη. Σκετιζόταν και άμυητοι όλοι είχαν την έκφραση ανθρώπων που βόσκονται υπό το κράτος ένός νυσταγμένου και άνεξήγητου φόβου, υπό την έπηρεαν μιά άόρατη ύπερφυσική παρουσία στην πραγματικότητα της όποιας κανείς δεν έπίστευε, όλοι όμως την αισθανόνταν.

Καλέ δεν αλλάζουμε λέγω γ' όθμα όμιλίας, φώναξε αίφνης η οικοδόποινα, μια καλοζωϊμένη οδοκόκκινη πενηντάρα που δεν έννοιωσε να χαλά ούτε στιγμή το κέφι της και μάλιστα για τόσο μηδανιά πράγματα και χωρίς λόγο.

Όχι πούν σάς διηγηθή και γ' ότ, είπε με σιγανή φωνή ένας χλωμός άδύνατος νέος που κουρασμένος στο καθισμά του δεν είχε βγάλει λέξη ως εκείνη την ώρα.

Δεν πιστεύω να είνε το «κουρ λε γρίς» κύριε Δαλίδη.

Έξαρτάται, όπως το πάρτε.

Καλά, καλά, διέκοψε η οικοδόποινα που το ένδιαφέρον της για την νέα διήγηση είχε ύπερνικήσει την προσοχή της δυσφορία. Σας άκούω.

Ήταν άρχισε να λέγη ο Δαλίδης την έπαύση της μάχης του Σκρά, όπου καθώς έζερτε, σκοτώθηκαν άρκετές χιλιάδες άνθρωποι δικού μας και ξένου. Είχα την τύχη να ύπερτω ός σωφέρ του μεράρχου, αν και το αυτοκίνητό μου δεν το χρησιμοποίησε ο ίδιος αλλά πάντοτε σχεδόν οι ύπασπισται του. Ίσως επειδή ήταν ένα φορτάκι άρκετά στενό, καθόλου κατάλληλο για την γρήλη και μεγαλόσωμη προσωπικότητά του.

Όλη η ήβρα εκείνη είχε περάσει γιά μένα χωρίς κανένα έξαιρετικis σημασίας γεγονός και μόνον κατά το βράδυ μ' έκάλεσε ο στρατηγός και με διέταξε να παραλάβω έναν σάκκο που θα μου έδιναν δυο κυρίες του έρυθρού σταυρού. «Θά παραδώσετε, μου είναν ύστερα από λίγο οι κυρίες, τον σάκκο αυτόν στο νοσοκομείο της Μπρέντς» Εύχαριστημένος που δ' άποκαρχνόμουν την νύχτα εκείνη άπ' την γοημική του τρομερή αυτή κίληση, όπου την προηγούμενη άκριβως μέρα είχε φανεί ακόμη μιά φορά σε όλη τη φρίκη της, ούτε πρόσεξα καν τους νοσοκόμους την ώρα που τοποθέτησαν τον σάκκο μέσ' στο αυτοκίνητο. Τίποτε άλλο δεν πήρε το μάτι μου παρά μόνον ότι ήταν ένας μεγάλος σάκκος από χοντρό γκοϊζο πανί, σάν εκείνους που μεταχειρίζονται οι ναυτικοί στα πλοία.

Ε Γιώργη! είμαστε γιά νύμιασε πάλι, είπα την στιγμή που ξεκίνησε το αυτοκίνητο, στον νέο βοηθό μου.

Και είχα κάτι σκαπίλες, κύριε δεκανέα, μου είπε με τό κουτσαβάνικο ύφος του, ο βοηθός μου, ένας νέος μάγας, βέρος πλαζιότηης, γνωστός γιά τα χωράτά του και τις φάρσες του. Αλλά και γιά την καλή του καρδιά. Τον στρατιώτη αυτόν δεν τον χωρίζοιουν ποτέ όχι μόνον γιά τον χρειάζοιουντα γιά το αυτοκίνητο και μού κρατούσε συντροφιά, αλλά και γιάτι η άσβυστη εθιμία του και η συγχυσμένος μας στο στρατό, είχαν άναπτύξει μεταξύ μας, πιασά την διαφορά της κοινωνικής τάξεως και της μορφώσεως μας, ένα είδος πραγματικής φιλίας.

Και δε μου λές, κύριε δεκανέα, θα το σκάσουμε λίγο γιά την Σαλονίκη;

Άκου λές, αν προφτάσουμε: τί το «βάσανο» θέλεις πάλι να δής;

«Αι μικράκι είνε αυτό κύριε δεκανέα! άλήγησε σέρονοντας το τελευταίο άλλα της φράσεώς του και άναστενάζοντας κοιμικότητα. «Το αυτοκίνητο προχωρούσε σιγά. Διασχίζαμε έναν κατηφορικό δρόμο όλο στρώφες, τρομερά άνόμοιο, όπου ήταν κίνδυνος ν' άναπτύξη κανείς ταχύτητα. Άλλωστε δεν ύπρχε κανένας λόγος.

Και δε μου λές, αν προφτάσουμε: τί το «βάσανο» θέλεις πάλι να δής;

«Αι μικράκι είνε αυτό κύριε δεκανέα! άλήγησε σέρονοντας το τελευταίο άλλα της φράσεώς του και άναστενάζοντας κοιμικότητα. «Το αυτοκίνητο προχωρούσε σιγά. Διασχίζαμε έναν κατηφορικό δρόμο όλο στρώφες, τρομερά άνόμοιο, όπου ήταν κίνδυνος ν' άναπτύξη κανείς ταχύτητα. Άλλωστε δεν ύπρχε κανένας λόγος.

Και δε μου λές, αν προφτάσουμε: τί το «βάσανο» θέλεις πάλι να δής;

«Αι μικράκι είνε αυτό κύριε δεκανέα! άλήγησε σέρονοντας το τελευταίο άλλα της φράσεώς του και άναστενάζοντας κοιμικότητα. «Το αυτοκίνητο προχωρούσε σιγά. Διασχίζαμε έναν κατηφορικό δρόμο όλο στρώφες, τρομερά άνόμοιο, όπου ήταν κίνδυνος ν' άναπτύξη κανείς ταχύτητα. Άλλωστε δεν ύπρχε κανένας λόγος.

Και δε μου λές, αν προφτάσουμε: τί το «βάσανο» θέλεις πάλι να δής;

«Αι μικράκι είνε αυτό κύριε δεκανέα! άλήγησε σέρονοντας το τελευταίο άλλα της φράσεώς του και άναστενάζοντας κοιμικότητα. «Το αυτοκίνητο προχωρούσε σιγά. Διασχίζαμε έναν κατηφορικό δρόμο όλο στρώφες, τρομερά άνόμοιο, όπου ήταν κίνδυνος ν' άναπτύξη κανείς ταχύτητα. Άλλωστε δεν ύπρχε κανένας λόγος.

(1) Το γνωστό κατερινό θέατρο όπου παίζονται μόνον φρικαστικά έργα.
(2) Το πορνό.

Δεν έκάναμε ταξιδάκι άναψυχής; Δεξιά μας επρόβαλε ένας σκοτεινός όγκος βουνού και απ' την άλλη μεριά ρεματιές βαθιές και κατάξερτες που έδιναν στο τοπίο έναν πόνο παρόξενο, ένα άγριο μεγαλείο. Το φεγγάρι όλοστρόγγυλο έκαινε με το όχρό του φως σάν φαντασμαγορικό το έρημο εκείνο τοπίο την άγριότητα του όποιου μεγάλανε το κρύο της χειμωνιάτικης νύχτας.

Στο δρόμο συναντούσαμε κάθε τόσο διάφορα άλλα αυτοκίνητα, βαριά μεταγωγικά και άποσπάσματα που και σ' έκεινο ακόμη το άποκαρχνόμενο απ' τη φωτιά μέρος, έδιναν όλη την έντύπωση του πολέμου. Κάθε στιγμή άναγκαζόμαστε να σταματούμε και να παραμερίζουμε γιά να περάσουν έφιππα άποσπάσματα που τα δδήγούσαν κομφοί νέοι γάλλοι άξιωματικοί, ή κομφοίτες των όποιων έτσι καθώς ήταν μιά χτυπητή αντίθεση με το περιβάλλον, έκαινε περίεργη έντύπωση.

Γιά κύττα, μουρμούρισε ο Γιώργης, λές και πάνε στο χορό. «Αι και σάς θα σάς φάη η «μοριόγκια» (2) κακομοιήδες!

Και όσαν η πένθυμη αυτή σκέψη νά του έδινε κέφι, ένα νευρικό κέφι που συναντάται συχνά σε άνθρώπους που ζούν σε συνεχή κίνδυνο, άρχισε να σιγοτραγουδά ένα λαϊκό τραγουδάκι:

Γιά την μακρούλα π' αγαπάω,
Πλένουναι, σιδερώνουναι,
Κι' αν μέν στις μύστες ξενητάς,
στην άγκυλιά της τσιλακώσουναι.

«Πλησιάζαμε σε μιά έξαιρετικά έντιμηνή στρόφη, τον κίνδυνο της όποιας ύπεδεικνυαν στους σωφέρ μιά πινακίς απ' εκείνες που είχαν οι δρόμοι της στρατιωτικής ζώνης στον πόλεμο.

Κύριε δεκανέα, κοντεύουμε στην «κρεμάλα», μου είπε ο βοηθός, και σάν να μην τούκανε καίμια έντύπωση τό πρώμα, εξακολουθούσε το τραγούδι του:

Γιά την ξανθούλα π' αγαπάω
και αυλιές κάνω κακές,
μ' αυτήν, τό έρώω, πως θα πάω,
και θα πεθάνω μέσ στις κεντρικές.

Είχαμε φθάσει πια στην έντιμηνή στρόφη. Ένα άπότομο φρενάριαμα που έκανα γιά να λιγοστέψω την ταχύτητα του αυτοκινήτου, έόριξε το σάκκο στην πλατή μου.

Ρε Γιώργη, είπα στο βοηθό μου, δεν τρεβάζ λίγο αυτό το σάκκο που μου χτύπη την πλάτη!

«Αι αυτοκίνητο είνε αυτό ή σπιτοκόχνη; Έκανε ο βοηθός και σιγοτραγουδώντας όλοενα γύρισε γιά να σιάξ το σάκκο. Έβαφνα σάν κάτι έντελώς άπροσδόκητο να το είχε συμβεί.

Έξωμες μονομιάς το τραγούδι του.

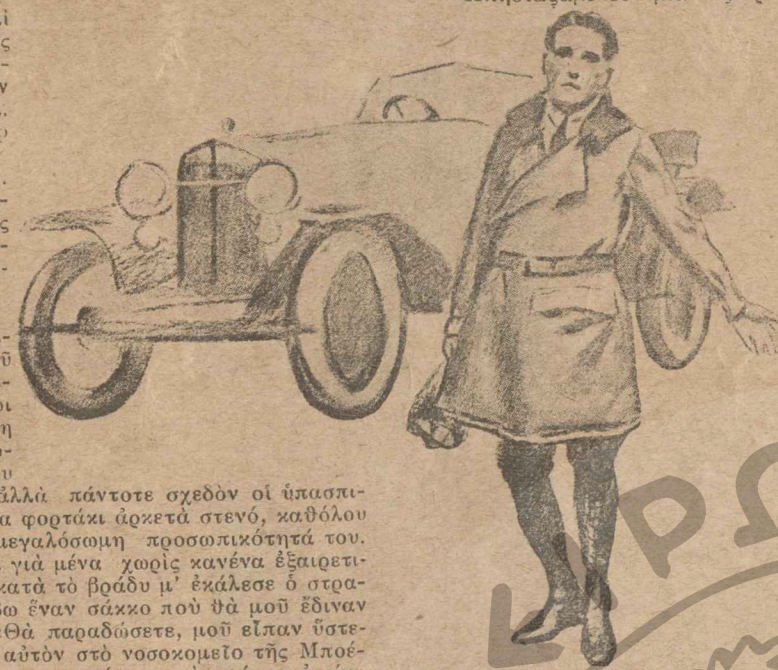
Ρε τί έπαθες; τον ρώτησα, γιάτι μολονότι η προσοχή μου ήταν όλη συγκεντρωμένη στο τιμόνι, δεν μου διέφυγε όσotόσο ή άπότομη σιωπή του βοηθού μου.

Τίποτε, τίποτε, δεν πιάς, να πάμε λίγο γλήγορα που κάνε διαβόλεμένο κούρι.

Την στιγμή εκείνη δεν το παύησα, αργότερα όταν είδα κι' έγω το φρικαστικό πράγμα που είχε κι' εκείνος δει την ώρα εκείνη, θυμήθηκα ότι τα τελευταία λόγια που μου είπε στο ταξίδι μας τα είπε σχεδόν τραυλίζοντας, σάν ένα τριμμένο έσφαιρικό θέαμα να του είχε κόψει και αυτήν άκμή την λαλιά του, και κατάλαβα συγχρόνως γιάτι είχε προσπαθήσει να δώσει έναν έντελώς όλοενα φόρο μόνο στη φωνή του.

Αισθάνθηκα έξ ένστικτου, καθώς και ο ίδιος μου έξηγησε κατόπιν, ότι δεν έπρεπε κατ' όσονά λόγον γιά μού μεταδόση τον φόρο του, τον πανικό του, γιάτι θα κινδυνεύαμε αν διεσπάτο ή προσοχή μου να τρεκιστούμε, έτσι κακός που ήταν ο δρόμος.

Πλησιάζαμε στην Μπρέντς. Σ' όλο αυτό το διάστημα λέξη δεν είχε βγει απ' το στόμα του Γιώργη. Μόνον κάθε τόσο μου έλεγε μηχανικά, άφηρημένα, «κάνε γλήγορα» «κάνε γλήγορα» σάν να μην μπορούσε να όπομειναι κάτι που λές και που κινηγούσε, κάτι που του έπλάτωνε το στήθος άλλ' όποτε και που μπορούσε να μού το πεί. Μαρούσε λές τα λεπτά που μές έχωριζαν ακόμη απ' το τέρμα του ταξιδιού μας. Οι πρώτοι καταυλισμοί είχαν κίλας φανεί. Και ύστερα από λίγο το αυτοκίνητο σταμάτησε μπρος στο νοσοκομείο του έρυθρού σταυρού. Καρβάρια γιά να έλθουν να παραλάβουν τον σάκκο και έκανα να κατεβώ. Ο βοηθός μου σάν άπο-

Υπερκόσμος ως ποτέ.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

— Ένας Μενιδιάτης γυρίζει από την Αθήνα στο χωριό.
— Έκαμες καλά παζάρια κομπάρε Κόλια;
— Τόν ερωτά ένας συχωριανός του.
— Δόξα σοι ο θεός, λέει ο Κόλιας. 'Ο παπās μου έδωσε ένα διάραγο να πάω έναν καζαμία κι εγώ με τὰ ίδια λεπτά έπηρα δύο περσινούς !.

'Ο Μάριος από τη Μασσαλία και ο γυιός του έτρωγαν μαζί λαφδι και βραστές πατάτες. Και έπειδή ο γυιός είχε οχθεί κατά προτίμησι στα κομπάρια του λαφδιού ο Μάριος του είπε:

— Τρώγε καλύτερα τις πατάτες, παιδί μου. Δεν υπάρχει τίποτε θρεπτικώτερο από τις πατάτες.
— Γι' αυτό ακριβώς το λόγο τις αφήνω, γιά σās μπαμπά...

Μιά γυναίκα λέει στο γείτονά της που έλειπε, ότι έχασε τον άνδρα της.

— Ά, τον κακοποίη, λέει ο γείτονας. Και ποιά ήταν τὰ τελευταία του λόγια;

— Δεν είπα τίποτε. 'Έφερα πολύ καλά ότι μαζί μου δεν μπορούσε να τὰ βγάλει πέρα. Δεν θά τον αφήνα να πη αυτός τον τελευταίο λόγο.

Στο σχολείο.
— Από πού βγαίνει το μιλλί; ερωτά ο δάσκαλος.
'Ο μαθητής. — Δεν ξέρω κύριε.
'Ο δάσκαλος. — Και το σακάκι σου, το γελέκο σου, το πανταλόνι σου από τί γίνεται;
'Ο μαθητής. — Από τὰ πάλιά ρούχα του πατέρα μου.

Ένας γεωπαραινμένος που έφαγνε γιά περιπέτειες στο δρομό, μιὰ μέρα που έβρεχε και είδε μιὰ όμορφη κυρία που έπεριμενε κάτω από ένα όλοστεγού, της είπε γιά νά έπωρελήθη της εύκαιρίας.

— Κυρία είσθε χωρίς όμπρέλλα. Θέλετε να μου κάμνετε την τιμή να δεχθίτε την δική μου;

Και άπλωσε τον άγκώνα του.

— Με πολύ ευχαρίστησι, κύριε, είπε η κυρία.

Και πέρνοντας από τὰ χέρια του την όμπρέλλα έξαφανίσθηκε άμέσως αφήνοντας το γέρο στη βροχή !

Μεταξύ έρωτευμένων.

— Τι ευτυχία Νίκο μου, όταν θά παντρευθώμε.

Θά συμμερίζομαι όλες τις στενοχώριες σου και όλες τις λύπες σου.

— Μά δεν έχω Νίκο μου, ούτε στενοχώριες, ούτε λύπες.

— Μά θά έχης, Νίκο μου, θά έχης όταν θά παντρευθώμε. 'Όσο γι' αυτό σε βεβαιώ.

— Μπαμπά, θέλω να παντρευθώ με την Τιτίνα,

έλεγε ένας νέος στον πατέρα του.

— Την αγαπάς τόσο πολύ, παιδί μου;

— Ό, μπαμπά, την αγαπώ τόσο πολύ που μου έρχεται να τή φάω.

— Έξη μήνες αργότερα ο πατέρας του, του είπε.

— Λοιπόν πώς τὰ πές με τη γυναίκα σου;

— Μην τὰ ρωτάτε μπαμπά. Μετανοώ που δεν την έφαγα τότε που ήταν καιρός !...

Συγχρότως όμως καθώς γύρισα γιά να του μιλήσω, ξαφνίστηκε από την χλωμάδα του.

— Ρε Γιώγη πώς είσαι έτσι; μιὰς και άρρώστησες;

— Κόττα να ιδείς, μου άπήντησε με φωνή που μόλις άκουγότανε, μιάν άχρωμη φω ή ανθρώπου που σβύνει.

Γύρισα και τότε είδα κάτι που δεν θά το ξεχάσω ποτέ μέσ' απ' το σάκκο που είχε ληθεί απ' τὰ τραντάγματα του αυτοκινητού.

Ξεταγρότανε κάτι άκατανόηστο. Ένας μεγάλος άνθρωπος όγκος κατάρματος και σάν ξηραμένος από φροτιά.

Α φέρατε το πτώμα του άεροπορου που κάηκε χτές, είπαν δύο νοσοκόμοι που είχαν πλησιάσει εκείνη την στιγμή στο αυτοκίνητο γιά να παραλάβουν τον σάκκο. Και δίχως να προσθέσουν τίποτε άλλο έπηραν το πτώμα και το μετέφεραν στο νοσοκομείο.

Είχαμε ταξιδέψει χιλιόμετρα ολόκληρα με έναν νεκρό...

Κλέων Παράσχος

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΚΟΡΑΚΟΙ

Του Scott

Κατέβαινα στην λαγκαδιά που τὰ νερά κυλούνε κι' άκουσα δύο κατάρμυροι κοράκοι να μιλούνε κι' ένας στον άλλον έλεγε : Σήμερα που θά πάμε, να βρούμε κάτι τι καλό κι' όρεχτικό να φάμε ;

— Έναν Ίππότη, όντροφε, που τον θαροσόν χαμένο, σ' άπάτητη παραμεριά τον είδα σκοτωμένο.
'Ο κόσμος αν δεν έμαθε το μυστικό, το έβρι ο σκύλος, το γεράκι τον και τ' όμορφο τον ταίφι.

Σ' έναν άλλον τόρα ο σκύλος του κοινάει την ούρά του, και το γεράκι κινητά πουλιά γιά την κορά του, και η κορά του ή όμορφη σ' άλλη γλεντάει άγκυλά. Πάμε και μετς να κάνουμε στο πτώμα καρναβάλι.

Ήταν τὰ μάτια του γλυκά, και σάν θά πρωτοπαίμε, τὰ μάτια του τὰ ραλιά να βγάλουμε να φάμε να πάρουμε και τὰ ξανθά, τὰ μακρὰ του τὰ μαλλιά, να πλέσουμε, να οιάσουμε την χαλασμένη μας φουλά.

Γιά τον χαμό τον λέν πολλά και παροιμώδη πλάθουν, μά πείτε, τί άπόγινε ποτέ δεν θά το μάθουν' θά γυμνωθούν τὰ κόκκαλα, με τον καιρό θ' άποσπώμεν κι' επάνω τους όλοι οι καιροί περνώντας θά σφαιρίζουν.

ΕΒΡΑΔΥΑΣΕ

Του Langfellow

Έβραδυασε κι' από της Νύχτας τὰ φτερά το' θλιβερό σκοτάδι κατεβαίνει και πέφτει δίως πέφτει κάποτε φτερό άητο, που μέσ' οτ' σάννερα διαβαίνει.

Βλέπω τὰ φώτα του χωριού που λάμπουν ανάμεσα στην καταχνιά και την βροχή, μου σφίγγει κάτι την καρδιά κι' αίσθησμαι μιὰ θλίψη που μου κινείται την νύχτη.

Μια θλίψη σκοτεινή και κάτι σάν καϊμή, καϊμή που δεν δογκάει σάν τον πόνο και μοιάζει με την λήθη δίως μοιάζανε ή καταχνιά με την βροχούλα μου.

Έβα να μου διαβόσης κάποιο ποίημα απλό και μέσ' απ' την καρδιά βλαβένο, να φέρη την γαλήνη στην καρδούλα μου κι' άνάταρι στον τον κοιρασμένο.

Μη μου διαβόσης ποιητή απ' τοις τραυτός, από τοις βρόδους Ίπποτων και θόων, που το βρού τον βήμα πάντα θ' άνηχη μέσα στοις διαδόχους των αιώων.

Γιατί αυτοί με της τραγές ίδιες τους μάς φέρονε στην νύχτη τον έθνοτασμού γιά τοις άγίους της ζωής σάν εμβατήριον μά έρω ν' άναπαύω απόμ' επιθυμώ.

Να μου διαβάσεις ένα ποιητή μικρό που τρέχει το τραγούδι απ' την καρδιά του και πέφτει σάν βροχή από τὰ σύννεφα, σάν δάκρο από τὰ βλέφαρά του.

Ένα φταγρό, που σκλάβος την ήμερα στην δουλειά την ήλθα δίχως φως και ήσυχία, μέσ' στην νύχτη του άκουσε την μάγισσα, του τραγουδιού την θεία μελωδία.

Τέτοια τραγούδια έχουνε την δύναμη να ησυχάζουν την άνησυχ νύχτη, και να της φέρονε την γλυκερά ξεκούραση, που φέρονε από τον ούναρ ή προσευχή.

Πάρε λοιπόν τον τόμο τον άτιμητο και διάβασε το ποίημα της εκλογής σου και δός στον γλυκό ονθύμ του ποιητή την όμορφη και γλυκά της φωνής σου.

Θε να γεμίση ή Νύχτα μουσιχί, κι' ή φροντίδες που μάς δέρονε την ήμερα θι να μαζέγουν τὰ ταπεινά τους σάν Άσπες, να πιά' να τραντιφούνε από πέρα.

Μεταφράσεις Δ. Στάη

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΚΑΙ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ

'Ο Δουμάς υιός και ή «Κυρία με τās Καμελίας». — Η Μαρία Ντυπλεσσίς και ή Μαργαρίτα Γκατιέ. — Τι έντύπωσι έκαμε στο Δουμά. — Άλέξ. Δουμάς και Μαργαρίτα Γκατιέ. — Τι της έγραψε ο Δουμάς. — 'Ο τάφος της και οι προσκυνηταί του. — Η κινηματογράφους του άριστουργήματος του Άλεξάνδρου Δουμά κ. λ. π. κ. λ. π.

'Ο Δουμάς υιός είναι γνωστός ίδιως, και δεν είναι άπίθανο να μείνη γι' αυτό και στο μέλλον γνωστός, μόνον ως συγγραφέας της «Κυρίας με τās Καμελίας». Το έργο αυτό, το όποιον έσημείωσε στην εποχή του, και ως μυθιστόρημα και ως δράμα, και εσχάτως στον κινηματογράφο, καταπληκτική έπιτυχία, εξακολουθεί και σήμερα ακόμη να συγκινεί όλον τον κόσμο, όχι μόνον γιατί είναι μιὰ παιθρηκώτατη έρωτική Ιστορία την όποιαν έγραψε ο συγγραφέας με όλη τη θέρμη και τον ένθουσιασμό της πρώτης νεότητός του, αλλά και γιατί, άποτελουμένη κατά μέγα μέρος από την διήγησι ενός έρωτικού έπεισοδίου του ίδιου συγγραφέως, έχει κάτι το βαθύ

'Ο δεσμός των δεν διήρκεσε πολύ. Λίγους μήνες κατόπιν ο Δουμάς σέ μιὰ έπιστολή χωρισμού που της άπηθύνη, της έξηγοσσε ότι δεν ήταν άρεστέα πλούσιος γιά να την αγαπήση όπως ήθελε αυτός, ούτε αρκετά φτωχός γιά να τον αγαπήση όπως θά ήθελε εκείνη. Οι συννηθισμένες δικαιολογίες. Κατά βάθος την είχε βαρεθεί. 'Όταν μετά ένα χρόνο επέστρεψε από κάποιο ταξίδι στην Ιταλία, ή Ντυπλεσσίς ήταν πεθαμένη. 'Ο θάνατός της τον έλύπησε άλλ' αυτό δεν τον έμπόδισε βέβαια να την λησμονήση πολύ γρήγορα. Δυό χρόνια αργότερα ο Δουμάς έφιλοξενείτο από έναν φίλο του σέ κάποιο χωριό, κοντά στον Σηκουάνα. Μιά μέρα ένας ξενοδόχος, στο ξενοδοχείο του όποιον σύγκαζαν πολλές παριζιάνες έκανε τυχαίως λόγο στον Δουμά γιά την Ντυπλεσσίς. Ξέσφησε ότι δεν έπρεπε ν' άφήση να λησμονηθή γιά πάντα μιὰ γυναίκα με την όποιαν είχε περάσει τόσες ώρες στιγμές. Αισθάνθηκε την ανάγκη να διηγήση την Ιστορία του έρωτός των, και την αίσθάνθηκε τόσον έπιτακτική ώστε άγόρασε άμέσως τρία χοντρά τετράδια, κλείστηκε στο δωμάτιό του και σέ τρεις εβδομάδες μέσα έγραψε την «Κυρία με τās Καμελίας», μιὰ από τις παιθρηκώτερες έρωτικές Ιστορίες, που θά συγκινή πάντοτε όλους εκείνους γιά τους όποιους ο έρωας εινε ο,τι-πιό ένδιαφέρον υπάρχει στη ζωή.

Μου έτυχε να ιδώ πρό έτών στο παρισινό κοιμητήρι του «Περ Λασέξ» τον τάφο της Ντυπλεσσίς. Ήταν θυμωμαι ένας θραύοντας τάφος γεμάτος από λουλούδια θανμάσια. Γιατί ή περίφημη αυτή γυναίκα που της έδωσε τόσο πρωτοφανή δόξα ένας συγγραφέας, δεν έπαυσε

ούτε στιγμή και σοο ζούσε και άρ' ότου πέθανε, να έχη θαναστάς. 'Όλοι οι αισθηματικοί νέοι και οι νέες που δεν έχουν φθάσει ακόμη στα είκοσι ή που μόλις τὰ έχουν περάσει θεωρούν υποχρέωση τους όταν πάνε κανένα περίπατο προς το κατάδροσο και όλομήριο νεκροταφείο, να βάλουν λίγα λουλούδια—βιολέττες, γιασεμιά, τριαντάφυλλα—στον τάφο της «Αλφονσίνας». 'Υστερα από τον τάφο του Άλφρέδου ντε Μυσσέ εινε ο τάφος που έχει τους περισσότερους επισκέπτες. Και γιά νά μην έχη ή γυναίκα αυτή με την θλιβερή της Ιστορία μάς συγκινή όσο και τὰ θραύότερα ποιήματα του Μυσσέ. Βέβαια στην εποχή της συγκινούσες περισσότερα, γιάτι οι άνθρωποι ήταν τότε πιο αισθηματικοί. Ένα περιοδικό του 1860 έδημοσίευσε γελοιογραφία ή όποια παρίστανε τους θεατές της πλατείας, σέ μιὰ παράσταση της «Κυρίας με τās Καμελίας» με όμπρέλλες άνοιχτες : 'Επρωφύλλασσοντο από την βροχή των όμβρων των θεατών των θεωρείων ! Σήμερα ή πληγωμένη αυτή έρωτική τραγούνα που έκόσπερε την αγάπη της και την ζωή της, θυσία στο βωμό της εντιμίας μιὰς έντιμης κόρης, της αδελφής του φίλου της, συγκινεί λιγώτερο. 'Ός τόσο ακόμη συγκινεί. Τελευταία δέ μιάν αίσθησα κινηματογράφου όπου παιζότανε το άθάνατο έργο του Δουμά, είδα αρκετά μάτια να δακρύζουν.

Νά ήταν τάχα τὰ τελευταία δάκρυα που έχύνονταν γιά την άμοιση Μαργαρίτα; Ποιός ξέρει ! Περίοποιμεθα τόσο γρήγορα στην εποχή μας ώστε ζήτημα εινε αν σέ λίγα χρόνια θά μπορού έκόνη να συγκινή ή «Κυρία με τās Καμελίας».

Κ. Παράσχος

* *

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Υπό της Έκδοτικής Έταιρείας «Α-

θηνα» Α. Ι. Ράλλη έκκυκλοφόρησεν εκ

κομψήν έκδοσιν τὸν νέον διήγημα τοῦ κ.

'Ισαυρου 'Αρι «Τρεῖς νύχτες ἡδονῆς».

Ἡ υπόθεσις τοῦ πλεκομένη εἰς τὴν Αι-

γυπτον καὶ κινουμένη μέσα εἰς μίαν ἀ-

μόσφιμον μυστηρίου καὶ ὑπόβολης κρατεῖ

τὸ ένδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου ἀδιάκο-

πον ἀπὸ τὴν πρώτη σελίδα.

'Ο συγγραφέας της «Κυρίας με τās Καμελίας»

'Η Ντυπλεσσίς, ἡρώς τοῦ ἔργου τοῦ Δουμά

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ

ΕΝΑΣ ΒΑΝΔΑΛΙΣΜΟΣ

Μπροστά στο γραφείο του δ' Δημήτρης Φιντέλης, ο γνωστός μεταχειρισματοποιός, παραμερίζοντας το φάκελλο της εταιρείας εκχερσώσεων όπου ήταν διευθύνων σύμβουλος, όπως σε άλλες τρεις μεγάλες εταιρείες, αναζητούσε στις πρωϊνές εφημερίδες τα κομμάτια τα σχετικά με τις υποθέσεις του. Κάθε πρωί τα εύρισκε όλα υπογραμμιμένα από τον ιδιαίτερο γραμματέα του, για να μην χάσει ο ίδιος μέσα στα σεντόνια των φύλλων και χάνη τον πολύτιμο καιό του. Αλλά σήμερα ο ιδιαίτερος τόν είχε προειδοποιήσει ότι μερικά κομμάτια τα είχε σημειώσει με διπλές γραμμές για να μην του διαφύγουν. Ήταν πράγματα που ενδιέφεραν προσωπικώς τον κύριο διευθυντή.

Ο Φιντέλης αναζήτησε το κομμάτι στην πρώτη εφημερίδα που έπηρε. Είχε τίτλο : «Πρωτοφανής βανδαλισμός».

Αρχισε να διαβάζει «Παράδοξη ιεροσουλία ανεκαλύφθη χθες εις το νεροταγειον της πρωτευούσης. Έν φ' ο' υπάλληλός του εργο-λάβρος συντηρήσεως τάφων προσεπάθη να καθαρίση το επιτύμβιον αγάλματος του τάφου Φιντέλη, παρετήρησεν εκπληκτος βαθείας ομι-βάσεις επί του προσώπου του αγάλματος. Το όρατον μαρμαρίνον έργον, του οποίου η είκων εδημοσιεύθη πρό μηνών εις τις εφημε-ρίδας διότι εκρίθη υπέροχον έργον τέχνης, ήτο θανατιαία αναπαρά-στασις κατακλίσεως της θανούσης πρό τινων μηνων νεαρής συζύ-γου του έγκριτου συμπόλιτου κ. Δημητρίου Φιντέλη, Μιμίας.

Ο καθαριστής κατήγγειλε άμέσως το γεγονός. Το άγαλμα του οποίου έχει έντελώς παραμορφωθή το πρόσωπον θεωρείται ήδη κατεστραμμένον. Είνε εκτός άμφιβό-λλας ότι ή πράξις έγινε δι' ένσταλά-σεως μεθοδικής διαβρωτικού ισχυρού ό-ξέος. Αλλά παραμένει μυστήριον τί έ-πεδίωκον οι βάνδαλοι οι επιχειρήσαν-τες την καταστροφήν αυτήν. Διεά-γονται άναρχίσεις».

Ο Φιντέλης εφύλλομέτορσε γρήγο-ρα και τις άλλες εφημερίδες. Έγρα-ψαν τα ίδια με διαφορετικά λόγια. Ο ιδιαίτερος που έκοβε μικρές βολτίτσες έξω από τη μισάνοιχη πόρτα περιμέ-νοντας να τον καλέση ο διευθυντής του από τη μία στιγμή στην άλλη για να του μιλήση για το καταπληκτικό αυ-τό γεγονός, έχασε την ύπομνηή του και τον ρώτησε από την πόρτα.

— Αν θέλετε να τηλεφωνήσετε κύριε διευθυντά σας έχω ενώπιόν με το κέν-τρο.

Και του έδειξε το επιτραπέζιο τη-λέφωνο. Ο Φιντέλης τόν ένύπταξε δυό στιγμές άφωνος και ύστερα του είπε :

— Να έρθη ο καφές μου γρήγορα, να κλείσης την πόρτα και να μη μ' έν-οχλήση κανείς.

Ο καφές ήρθε και ή πόρτα έκλεισε. Και τώρα ο Δημήτρης Φιντέλης με το κεφάλι πίσω στο στήθος της πέτσι-νης πολυθρόνας, με το σιγάρο κρε-μασμένο στο στόμα, πίνοντας τόν κα-φέ του, θυμόταν.

Η Μιμία. Τήν είχε πρωτοειδεί μιά μέρα πηγαίνοντας άπάνω από το Φανάρι του Διογένηος για ν' αγοράση κάτι οικόπεδα με δυό παλιά σπίτια που του προμήθευε ένας μεσίτης. Εκείνος είχε αφήσει κάτω από τα σκαλιά του στενού δρομίσκου που πηγαίνει στην εκκλησία του Χριστού κι' άνέβαινε μαζί μ' ένα γέρο γεωμέτη και τό μεσίτη. Μπροστά τους έπήγαινε άργά μιά νέα ψηλή με μεγάλο καπέλλο κρατώντας κρεμασμένο στο χέρι ένα κοντι βιολιού. Οι τρεις άνδρες την προσπέρασαν. Ο Φιντέλης έγρισε και την είδε. Ήταν ασα-νή, χλωμή, άλλ' άπ' τό προσώπιά της έσταζε ή γλυκύ. Λεπτο-μέρειες δεν μπόρεσε να ιδή. Του άρεσε του Φιντέλη. Λίγο παρα-πάνω ξαναστάθηκε και την ξανακύτταξε. Ακριβώς αυτή τη στιγμή ή νέα έμπαινε σε μιά μεγάλη αυλόπορτα με κρεμασμένη μπροστά μιά κληματριά. Ένας μεγάλος σκύλλος ράτσας έτρεβε τη μακριά μούρη του στο πανωφόρι της. Εκείνη μπαίνοντας, ενώ τό έλευθερο χέρι της χάιδευε τον τράχηλο του ζώου στάθηκε μιά στιγμή και κύτταξε μ' ένα λοξό βλέμμα τό Φιντέλη.

— Ωραίο σκυλί, είπ' εκείνος στους συντρέφους του όταν ή νέα έμπήκε μέσα.

Και κύτταξε τό σπίτι. Ένα χτίριο παλιό, με ταράτσα, στά δε-ξιά πρὸς την αλή που ή στέγη της έκανε κοιλιά στη μέση και φαινόταν έτοιμη να καταρρεύσει, με παράθυρα σκεβρωμένα. Έδειγ-νε πως του έκανε έντύπωσι πως βρισκόταν αυτό τό άριστοκρατικό σκυλί, σ' ένα τέτοιο σπίτι, όπου χωρίς άλλο θα καθόταν κάποια φτωχοοικογένεια. Αλλά εκείνο που του είχε χτυπήσει στά μάτια ήταν ή νέα.

Τά οικόπεδα ήσαν εκεί μπροστά. Είπε στο μεσίτη.

— Δεν πουλιέται κι' αυτό τό σπίτι :

Κι' έδειξε τό σπίτι με την έτοιμόρροπη ταράτσα. Είπε τότε στο παράθυρο τη νέα που είχε μιλη πρό λίγου με τό βιολι. Στεκόταν χωρίς καπέλλο τώρα και τόν έβλεπε άκίνητη.

— Όχι. Δεν ξέρω. Πιθανόν, είπε ο μεσίτης.

— Είπε της Τραπέζης, κύριε Φιντέλη, είπε ο γεωμέτης που είχε γεράσει στην παλιά Αθήνα και ήξερε όλες της ιδιοκτησίας της συνοικίας.

— Κάτι μπορεί να γίνη λοιπόν.

— Αλλά ήσαν κτήματα του Κερίμη, επρόσθεσε ο γεωμέτης.

Επήγαιναν κι' έρχόντουσαν στο χώρο που πουλιόταν, μεταρ-τας, ύπολογίζοντας. Ο γεωμέτης δέν ήταν της ίδιας να γίνη άγο-ρά εκεί άπάνω. Όλα αυτά είνε άρχαιολογικοί τόποι. Δεν μπορεί να χτίση κανείς. Αργά ή γρήγορα θα γίνουν άνασκαφές.

— Κι' εγώ ήρδα κάπως με χόρα καρδιά, είπε ο Φιντέλης. Αλλά τώρα μου άρέσει εδώ πάνω. Και ύστερα πουλιούνται για ένα κομ-μάτι ψωμί.

Και κύτταξε πάντα στο παράθυρο. Τί μεγάλα μάτια που είχε αυτή ή νέα και πως άκτινοβολούσε τό βλέμμα της. Κυτταζόντουσαν από τόση άπόσταση και ήταν σαν να την είχε μπροστά του και να τόν έβλεπε κατάματα σιωπηλή, αινιγματική, περιμένοντας να ειπεί αυτός ένα λόγο για ν' άπαντίση εκείνη.

Έφυγε από εκεί, λέγοντας δυνατά για νά άκουσθή από τό πα-ράθυρο, πως θα ξαναγυρίσε αύριο, κι' έμεινε με την εικόνα της στά μάτια.

Ήταν κάτι κεραυνοβόλο. Του φα-νόταν πως την είχε ξαναείδ' άλλου, πολύ καιρό, πως είχε μιλήσει μαζί της. Πού ; Λόγ' ήξερε.

Ξαναγύρισε την άλλη μέρα με τό γεω-μέτην. Η νέα ήταν άκουμπισμένη στο παράθυρο με τό κεφάλι έξω. Έμπήκε άμέ-σως μέσα. Δεν την ξαναείδε εκεί ο Φιν-τέλης. Σε δέκα λεπτά άκούσθηκε βιολι.

Ήταν αυτή.

Ο Φιντέλης έμεινε μαγεμένος στη θέ-σι του. Αυτό τό βιολι ήταν σαν να τον καλούσε να μπη μέσα στο σπίτι. Και ο γεωμέτης σαν από παράξενη τηλεπάθεια, είτε γιατί ήθελε να ευχαριστήση τον πλούσιο πελάτη του, γιατί κατάλαβε πως του άρεσε είπε :

— Θέλετε να μπειρε στην αλή του σπιτιού, να μετοήσουμε τό χώρο. Από την Τράπεζα έννοια τα πόρτα κανείς.

— Όχι, είπ' εκείνος. Όχι.

Δέν την ξαναείδε πια στο παράθυρο ούτε όταν έπαινε τό βιολι.

Έβγαλε στο μυαλό του να βρη έναν τρόπο να την πλησιάση. Αν ήταν ένα φτωχοκόριτσο κι' εργαζόταν μαρούσις να την έπαινε στο γραφείο του. Έστειλε έναν άνθρωπο να μιάη με τρόπο και οικογένεια καθόταν στο επάνω πάτωμα του σπιτιού με την ταράτσα. Η πληρο-φορία ήρθε γρήγορα. Ήταν ή οικογέ-νεια Κερίμη. Η κυρία με τις δυό της κό-ρες και τό μικρό γιού της. Τό σπίτι τους τό είχε πάρει ή Τράπεζα, άλλ' άφησε

άκόμη την οικογένεια να κάθεται εκεί.

Ο Φιντέλης έκάλεσε τό γεωμέτην.

— Έσκέφθηκα αυτό που μου είπατε χθές. Ήθελα νάβλεπα εκείνο τό σπίτι της Τραπέζης. Αλλά φοβόμην μήν έννοχλή ή οικογένεια. Έμαθα πως εξακολουθεί να κάθεται ή χήρα του Κε-ρίμη. Και αν τό πάρω τό σπίτι δέν πρόκειται βίβαια να τους πετά-ξω στο δρόμο. Θα άποζημιώσω τη χήρα σαν να τό άγόραζα από την ίδια. Κάμετέ μου τη χάρη να τους ειδοποιήσετε πριν πάμε.

Τό ίδιο δειλινό έπήγαν. Τότε έδέχτηκε ή νέα.

— Ο κύριος Φιντέλης.

— Η δεσποινίς Κερίμη.

Τους έδειξε όλο τό σπίτι. Σε μιά στιγμή που ήσαν μόνοι στην ταράτσα εκείνος της είπε.

— Προχθές εθαυμάσαμε τό βιολι σας.

Εκείνη έκαμε σαν να μην ήξερε. Ήθελε να της ειπεί κάτι άλλο, αλλά δέν εύρισκε τό λόγια. Της είπε άπότομα.

— Δεν μπορεί να σας ιδή κανείς πουθενά ;

— Δεν σας καταλαβαίνω, κύριε, του είπε εκείνη.

— Με συγχώρητε. Μου χάλασε έξαιρετική έντύπωσι. Ήθελα...

...ομιλογώ... έννομιζα πως σας ένδιεγερα λιγάκι.

Ελεγε φράσεις κομμένες που έπαιρδαν τη συγχίνησή του.

— Δεν έκαμα τίποτα για να φαντασθήτε πως μπορώ να έρ-χόμουν σ' ένα ραντεβού.

— Δεν είπα αυτό...

— Αυτό δέ θέλετε ; Γιατί δέν τό λέτε. Αφίστε με κύριε Φιν-

τέλη στην ήσυχία μου. — Τίσος ή καρδιά σας να μην είνε ελεύθερη. — Ό, αυτά δέν έχουν καμιά σχέση με την έ-λευθερία της καρδιάς μου. Δέν φαινόταν ως τόσο πειραγμένη. Όλες ή άπαν-τήσεις της ήσαν με τη πεύ μαλακή φωνή, με καλωσύνη. — Δεν ξέρω πολλά λόγια, είπ' εκείνος. Ούτε μου είνε εύκολο να σας ξαναϊδώ. Πρέ-πει ν' άπελπισθώ. — Ναι, κύριε Φιντέλη, είπ' εκείνη χαμο-γελώντας. Αυτό είνε τό καλλίτερο για την ήσυχία σας και για τη δική μου. Κυρίως για τη δική μου. — Γιατί λοιπόν ; — Γιατί είδατε πολύ πλούσιος για μένα. Με καταλαβαίνετε ; Είσατε πολύ ξυμνος άν-θρωπος. Δεν μπορεί να μη με νοιώσετε. Εκείνος έμεινε με τά μάτια χαμηλωμένα στο πάτωμα. — Με συγχωρείτε που δέ μπορώ να σας συνοδεύσω κάτω, του είπ' εκείνη.

Κι' έφυγε άμέσως κι' εξαφανίστηκε μέσα στο σπίτι. Έπέρασαν τρεις ημέρες. Ο Φιντέλης σ' αυτό τό μικρό διάστημα έπηρε τη μεγάλη του άπόρασι. Έγραψε στην κυρία Κερίμη και την παρακάλεσε να συναντηθούν για μιά πολύ σοβαρή όπόθεσι.

Έπειδή τό ζήτημα ήταν πολύ λεπτό δέν μπορούσε να πάη σπίτι της. Ήθελε να περάση άπ' τό γραφείο του στις έξη τό βράδι. Η κυρία έπηρε και ο Φιντέλης της έήτησε με φωνή συγχνημένη την κόρη της σε γάμο.

— Δέ σας κρύβω ότι την αγαπώ, της είπε. Και θα τό πιστέψε-τε δέν ξέρω άκόμα τ' όνομά της.

— Μιμία, είπε ή κυρία με τά άκρα στα μάτια. Θα μπορούσα να σας άπαντήσω από τώρα... Τέτοια άνέλιστα τύχη... Αλλά προτιμώ ν' άποφασίσω έλεύθερα ή ίδια. Έπειτα πρέπει να τό πω και στους συγγενείς μας. Συνεχίζουμε μιά άυστηρή οικογενειακή παράδοση.

— Βέβαια... Μπορεί να έχη δώση κάποιου την καρδιά της...

— Α, δέν είν' αυτό, είπε.

— Δεν μπορείτε να τό ξέρετε.

— Ίσως, ίσως που θα τό ήξερα. Έγώ δέν είμαι μό-νον μάνα. Είμαι και φίλη των παιδιών μου. Δεν της έτυχε τίποτα της Μιμίας ως τώρα. Την έωσε ή ύπερηφά-νεια... Δεν ξέρετε πως σέβεται τον έαυτό της και τόνομά της. Αυτό δέ τόνομα μόνο έζηλονόμησαν τά παιδιά μου από τον πατέρα τους.

Την άλλη ημέρα ο Φιντέλης έλαβε γράμμα από την κυρία Κερίμη που τόν παρακάλεσε να περάση να πάη τό τοί στο σπίτι τους στις έξη.

Είπηρε. Στην πόρτα κάτω έτρεξε ή ίδια ή Μιμία. Του έδωσε και τά δυό της χέρια.

— Σας ευχαριστώ που δέ μ' έβρασινατε, του είπε. Από την πρώτη μέρα που σας είδα από τό παράθυρο δέν έβγαλα τό μυαλό μου από σας. Αλλά σας έφοβόμουν.

Ήτον ένα εύθυμομένο από γεμνα. Ο Φιντέλης έμεινε κι' έφα-γε εκεί. Έφυγε άρραβωνιασμένος.

Κι' ο ίδιος που τό συλλογίζόταν εκείνο τό βράδι μεθυμένος από τη χαρά του άπορροσε πως ήσαν έτσι τά πράγματα κι' έτε-λείωσαν άμέσως. Πόσες φορές του είχαν έλθει συνοικισία με κορί-τσια καλόν σπιτιού με προίκες μεγάλες και τά φιλοσοφούντες και στο τέλος δέν έγινόνται τίποτα. Μιά φορά μάλιστα έτυχε να πρό-κειται για κορίτσι που τό άρεσε και που του είχε ριχθή στα γε-μάτα και όμως δέν έγινε τίποτα. Αυτός ο άνθρωπος των μεγάλων επιχειρήσεων, που ορμηκόνδινε διαρκώς τά κεφάλιά του, που έδινε πραγματικές μάχες στο χρηματιστήριο, όπου δέν ύψηχε άλλη λύσις παρά να καταστραφή ο ίδιος μέσα σε πέντε ώρες, ή να λύσει εκείνους που τά έβρασαν μαζί του έτρεμε τό γάμο. Η γυναικα του φαινόταν ένα είδος έχθρου, που ή πάλη μαζί του θα ήταν πάντα άνηση. Γιατί θα ήταν ένας έχθρος με μυστικά όπλα, με άγνώστους σκοπούς.

Και να τώρα άξαφνα, μέσα σε πέντε ημέρες άποφάσισε να παν-τρευθή. Αυτό είνε τά καν' ντι φρόντο που κορόιδευε ο ίδιος μιά φορά. Δεν είχε χάσει πολύωρη συζήτηση με κάποτε ύστερα από τό θέατρο που σ' ένα έργο είδε να παντρεύονται έτσι από ένα χα-ραυνοβόλο πάθος. Ισχυριζόταν ότι μόνο ένας επιπόλαιος, ένας ά-δύνατος ψυχικός τύπος μπορούσε να την πάη. Απίθανα πράγ-ματα. Να λοιπόν που εκείνη για να όποια δέν μπορούσαν να μάς πείσουν όλοι οι σοφοί του κόσμου έρχεται ή ζωή και μιά τά μα-θαίνει σε μιά ώρα. Στην άρχή ύστερα από την πρώτη συνάντησι που είχε με τη Μιμία στην ταράτσα σκέφθηκε να τη στρώση στο κνήγι, να την πολιορκήση, να μεταχειρισθή τό χημά του, τό παντοδύναμο χημά.

(Τό τέλος εις τό προσεχές).

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η Έθνική Τράπεζα της Αγγλίας ιδρύθη πρό 228 έτών. — Επί ενός έκατομμυρίου ανθρώπων οι έξηντα γεννιούνται τυ-φλοί.

— Οι κάτοικοι του Θιβέτ διαιρούν την έβδομάδα εις πέντε μέρες. Την ήμέραν του Σιδήρου, του Ξύλου, του Ύδατος, των Φύλλων και της Γής.

— Ένα σαλιγκάρι μπορεί να διανύση ένα μίλι σε δέκα τέσσερες μέρες.

— Οι άνδρες των νήσων Σάντουιτ έκτιμούν, την ώραότητα των γυναικών... άπ' τό βάρος του σώματός των !

— Ο Ξωολογικός κήπος του Βερολίνου έχει τόν μικρότερο έλέ-φαντα του κόσμου.

— Η Αμερική εισάγει 100.000 καγαρίνα τό χρόνο.

— Η μεγαλύτερη ιστορία που έτεδόθη μέχρι σήμερα είνε ο «Πόλεμος ύπέρ της Ανεξαρτησίας της Αμερικής» έκδοθείσα υπό του γράτους των Ηνωμένων Πολιτειών. Αποτελείται από 120 τό-μους, περιλαμβάνων 1.000 σελίδες έκαστος. Τό έλόν αυτό έργον συμπληρώνεται και με ένα άτλαντα γιγαντιαίου, ο όποιος διαιρεί-ται σε πενήντα τεμάχια. Όλοι οι τόμοι καταλαμβάνουν χώρον έκτάσεως 30 ποδών και ζυγίζουν 1/4 τόνου. Στοιχίζουν δέ 5.000.000 λίρες.

— Η Έλβετία έχει τους περισσότερους μύσπας. Η αίτια δέ της μυωπίας των Έλβετών είνε τά χόνια, τά όποια ως γνωστόν βλάπτουν στην όρασι.

— Εις τός άγοράς, Τέτιαν, Μπεγγινγκέι και Σέντουελ, του Λονδίνου, καταναλώνονται κάθε χρόνο 300.000 τόννοι ψαριών. Επί πλέον 1356 τόννοι πετιώνται ως άχρηστοι.

— Τό πρώτον ταχυδρομείον ιδρύθη στην Αγγλίαν τό 1581, στο Παρίσι τό 1642 και στην Αμερική τό 1710.

— Η πιο οικονομική εφημερίδα εκδίδονται στην Κίνα. Η τιμή κάθε μιάς άναλογεί προς τό 1/10 της Αγγλικής πέννας.

— Η νήσος Μανχανάν επί της όποιας όσμερον είνε κτι-σμένη ή πόλις της Νέας Υόρκης είχε όφρασει άρχωνας από ένα Ίνδον άσχηγόν άντι ο λιών !

— Η τράπεζα της Αγγλίας, κάθε βδομάδα καίει στην φωτιά έκαθάρμένα χαρτονομίσματα αξίας 500.000 λιρών.

— Οι φωτογράφοι, στη Ρωσία εκδικούνται κατά πε-ρίεργον τρόπον τους όφειλέτας των. Όταν κανείς παραγγέ-λει τη φωτογραφία του και δέν πάει να την πάρη, τότε την κορμάνε ανάποδα, μ' ένα σπάγγο στην πόρτα του μογαζιού τών.

— Όταν ο άνθρωπος είνε έαπλωμένος οι χιτίποι της καρδιάς του έλαττώνονται κατά δέκα.

— Πρό έτών στην Αφρικήν έκσώτωναν 65.000 έλέφαν-τες τό χρόνο. Σήμερα όμως ό αριθμός των έλεφάντων έχει έλαττωθεί σημαντικά.

— Στο Λονδίνον, κάθε χρόνο εξαφανίζονται μυστηριωδώς 140—150 πρόσωπα.

— Τό άνώτατον όριον του μήκους των γυναικείων μαλλιών είνε 9 πόδες.

— Στην Γερμανίαν στους 213 ανθρώπους άναλογεί ένας μαθη-τής. Στη Σαωτία ένας στους 520. Στην Αμερική ένας στους 2.000. Στην Αγγλία ένας στους 5.000. Και στην Ελλάδα...

— Τό 1/4 των κατοίκων της Γής όμιλεί την Κινέζικη γλώσσα.

— Κατά τόν πόλεμον μία σφαίρα στις 85 επιτύγγανε του σκοπού της.

— Υπάρχουν 35.000 είδη γραμμιστόμων σ' έλόν τον κόσμον.

— Στην Νέαν Υόρκην υπάρχουν 15.000 όπιομανείς.

— Στο Παρίσι, τών παρελθόντα αιώνα, στους 18 ανθρώπους ό ένας έασκοφσε τό έπαγγέλμα του... ζητιάνου !

— Τό μεγαλύτερο έλδον κτίριο ευρίσκεται εις την πόλιν Ουέλ-ιχτων, της Αγγλίας.

— Τελευταίος έπωλήθη στο Μουσείον του Λονδίνου ένα αύγο τεραστίων διαστάσεων, γνωστόν στους όρνιθολόγους υπό τό όνομα «Κυβόνις Μάξιμου». Τό μέρος όπου βρισκόταν αυτό του είδους τ' αύγο είνε ή Μαγασσάκη, τό ποιά δέ που τό έπασχει είνε μέχρι της στιγμής άγνωστον. Τό κέλυφος μάλιστα ενός τέτοιου αύ-γου που έφεραν για πρώτη φορά στην Ενωμένη κατά τό έτος 1854, χορηγούσε δυό γαλιόνα νερό και ήταν ίσων με 135 αυ-γά κοίτας.

— Τό αλόγο, χωρίς να τρώη, πίνον-τας μόνο νερό, μπορεί να ζήση επί 25 μέρες. Χωρίς να πίνη όμως νερό και να τρώη, δέν μπορεί να ζήση πέραν τών 5 ημερών.

— Την παρελθόντα αιώνα στην Αγγλία κρεμάσθηκαν 493 κακούργοι.

Συλλέκτης

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Ένα χρόνο σχεδόν βάσταξε η σχέση τους. Κι' έπειτα τους χώρισε η Δώρα.

«Αλλά τι διαφορά από τη μιά στην άλλη! Στην όμορφη ίσως έδιναν τα χέρια στο χαρακτήρα όμως ήταν τα πιο αγνίτητα κορίτσια. Η Κάκια είχε την άθωα τρέλα, την εὐθυμία, τη χαρά της ζωής, αλλά δεν ήταν καθόλου κ' έρωτική φύση, πιστή στον έρωτα σαν τη Δώρα. Τους φίλους της τους ήθελε μάλλον για συντροφιά, για διασκέδαση, για κουβέντα, για γέλια και, έννοείται, για συμπόριο. Αλλά τίποτα δεν αισθανόταν μαζί τους.

«Ήταν ψυχρή, τυπική, ώστε δεν τους κρατούσε κοντά της παρά μόνο η μεγάλη όμορφη της κι' η έκτακτη φρεσκάδα της. Είδη κι' αυτόι προτιμούσαν να τη συναναστρέφονται, να κουβεντιάσουν, να γελούν, να τραγουδούν στο πιάνο, να τρώνε, να πίνουν και να νάσταν τώνουν το σπίτι απ' το γλέντι.

«Εκείνο το βράδυ όμως ο Νίκος ήθελε αγάπη. Έπρεπε, αισθανόταν την ανάγκη, να αντικαταστήσει τη Δώρα που έχασε, με την Κάκια που ξανάβρισκε.

«Η Κάκια είχε όλη τη διάθεση να τον ευχαριστήσει. Αλλά μήπως ήταν στο χέρι της; Και σε λίγο, ο κακόμοιρος ο Νίκος έβλεπε κι' αναγνώριζε πως η Δώρα ήταν γι' αυτόν αναντικατάστατη!

«Δώρα και πάλι Δώρα!», συλλογιζόταν όσο κρατούσε στην άγκαλιά του την άλλη, την ψυχρή και την τυπική... «Όσο κι' αν δεν τον αγαπούσε τον τελευταίο καιρό, όσο κι' αν είχε άλλον, όσο κι' αν ικανοποιούσε τους πόθους της μ' ένα φίλο της καρδιάς, η γυναίκα του ήταν μαζί του χίλιες φορές θερμότερη από την Κάκια. Κι' αυτός πάλι αισθανόταν το φίλι της χίλιες φορές πιο ήδονικό, γιατί την αγαπούσε μιλώ, ενώ την Κάκια αυτή δεν την είχε αγαπήσει ποτέ παρά σε μια καλή κι' ευχάριστη φιληνάδα.

«Α, πολύ άσχημα, έκαμε να πάη απόψε να τη βρή! Οι ιδέες του διαμιάς αναποδογυρίστηκαν. Κι' όταν, άργα, περασμένα μεσάνυχτα, έφυγε από το σπίτι της Βάθης για το σπίτι του, έτρεχε στο δρόμο έτρεχε με την έλπίδα πως μπορούσε να βρούσε εκεί τη Δώρα, να τον περιμένει...

«Για φαντάσου, αλήθεια, να ξαναγύριζε!...

Και γιατί όχι; Η Δώρα ήταν πολύ παράξενη. Προπάντων δεν τον λογάριζε, δεν τον φοβόταν. Καθόλου απίθανο λοιπόν, αφού είδε πως δεν πήγαινε η δεν έστελνε να την πάρη, να ξαναγύρισε μόνη της και να τον περιμένει τώρα για να του πη: «Έδω είμαι! Νίκο, σε παρακαλώ, άφησε τάδε και συγχωρέσε με. Δεν θα το ξανακάνω, σου όρκίζομαι!». Α, με πόση προθυμία θα τη συχωρούσε! Θά την έβριζε βέβαια, θάκανε πάλι πως θέλει να τη διώξη, θα την έδεχνε ίσως, αλλά ύστερα θα την έσφιγγε στην άγκαλιά του. Θέ μου! τι πόθο που αισθανόταν τώρα να την άγκαλιάσει! Κι' έτρεχε στο δρόμο, έτρεχε...

Μ' αν πήγε η Δώρα κι' η μητέρα του, ύστερ' απ' όσα της είχε πει, δεν την δέχθηκε; Αν την είχε στείλει πίσω στο σπίτι της; Α, μά θάταν άσυχώρητη η Ζατούρηνα αν είχε κάνει τέτοια κουταμάρα!... Θά την έσέχωνε μεμιάς και θα την έστελνε να του τη φέρη άμέσως!

Κι' έτρεχε στο δρόμο, έτρεχε, σά ναθελε να προφτάση τη μητέρα του ξύπνια και να τη στείλη...

«Έφτασε, άνοιξε με το κλειδί του, μπήκε, ανέβηκε... Τό σπίτι όλο κοιμόταν. Κι' η μητέρα του άκομα είχε πλαγιάσει! η σκέψη όμως, και κάποια άνησυχία με το Νίκο, την κρατούσαν άγρυπνη.

— Μήπως ήθελε; τη ρώτησε εύθις.

— Πουά; έκαμε άθελα η Ζατούρηνα.

«Η άπορία της, η έκπληξη της, τον έκαμε να συνέλθω, να ντραπή.

— Είπα δηλαδή μ'ην έτόλμηση να γυρίση... ψιθύρισε με άλλο ύφος.

— Μά πως μπορούσε; άποκρίθηκε η μητέρα. «Υστερ' απ' αυτό... θάχε μούτρα!...

— Έξω κι' έγω; έκαμε ο Νίκος; έτοι κ'ήρφηστη κι' αδιάντροπη που είναι αυτή... όλα να τα περιμένει.

— Α, όχι! είπε η Ζατούρηνα. Δεν πιστεύω να τολμήση ποτέ...

— Καλά. Μ' αν έρχοταν, έσύ τί θάκανε; — Θά την έδιωχνα! — Ή... μ'ην ήθελες να την κρατήσω; — Αυτό μου έλειπε! φώναξε ο Νίκος. Αυτό μου έλειπε! Και μ'ηκε στην κάμαρά του να πλαγιάσει, — όχι όμως και να κοιμηθί.

Γιατί που να τον πάρη ύπνος εκεί μέσα, όσο έβλεπε, δίπλα στο δικό του, το κρεβάτι της Δώρας στρωμένο κι' άδειο! Αδύνατο! Και φανταζόταν πως ποτέ, ποτέ πιά δεν θα γαλήνευε να κοιμηθί, όσο δεν θα γύριζε σέκεινο το κρεβάτι κι' η Δώρα!...

Τι δυστυχισμένος που ήταν! Τι άνοησία που είχε κάνει να πάη να βρή την Κάκια, για να ιδί, για να καταλάβη, πως δεν αγαπούσε παρά τη Δώρα!

«Αλλ' αυτό δεν θα τρέβε αβριο, μεθαύριο, και μ' όποιαν άλλη θα δοκίμαζε ν' αντικαταστήσει τη γυναίκα του; Καλύτερα λοιπόν που το είδε άποψε άμέσως! Καλύτερα που αναγνώρισε τόσο γρήγορα πως χωρίς τη Δώρα δεν μπορούσε πιά να ζήση! Ήταν σε καιρό να κάμη ό,τι έπρεπε.

«Αλλά τι έπρεπε να κάμη; Αυτό συλλογιζόταν όλη νύχτα. Κι' έβρισκε πως δεν είχε άλλο, παρά να της μ'ηνήση να γυρίση στο σπίτι της. Ή να πάη αυτός, να της κάμη σσηνη και στο τέλος τάχα, να μετανοιώσει και να τη συχωρέση.

Ναι, ναι, καλύτερα έτσι. Θάσ'ωζε τουλάχιστο την αξιοπρέπεια του. Θά τον έφευγε να του ζήτηση αυτή συχώρεση, να πέση από πόδια του, να τον παρακαλέση.

«Είταν αυτή, η Δώρα!...»

— «Δυστυχισμένη! θά της έλεγε. Σε λυπάμαι, γιατί αν σ'ήρσω τώρα, θά καταντήσεις μια έλεσην!». «Ελα, ελα, να σε σώσω!». Κοίταξε όμως, άθλιο πλάσμα, μ'ην ξαναχόρισε, γιατί άλλη φορά δεν γλυτώνει; Δεν θα σε διώξω! θά σε σκοτώσω!»

Κι' εκείνη θά τολμει να πει...

— «Ναι, Νίκο μου! πάρε με! σώσε με! Κι' αν ξαναβίς το παραμικρό, να με σκοτώσης!»

Τι ώρατα!

Θά την έπαιρνε, θά γύριζε στο σπίτι της, θά της έκανε ακόμα λίγο το βαρύ κι' έπειτα... εκείνη πάλι η ίδια θά έτρεφε στην άγκαλιά του, θερμή περισσότερο παρά ποτέ, για να τον ικανοποιήση, να τον κάμη να ξεχάση.

Τι ευτυχία!

Κι' ίσως θάταν μια εύτυχη σταθερή πιά, αιώνια. Γιατί η μεγαλοψυχία του θάκανε τη Δώρα να τον ξαναγαλήνη άληθινά, να μετανοιώσει ειλικρινώς για την παρεκτροπή της εκείνη, και να μη ξαναγυρίση να κοιτάξη ούτε Εδωγέλαρη ούτε κανένα.

«Αγρυπνος όληνύχτα, ο Νίκος σηκώθηκε μόλις ξημέρωσε. Και...

σιγά-σιγά ντυνόταν για να πάη. Ναι, θά πήγαινε πρωί-πρωί, για να τους έβρισκε κει-πέρα όλους. Και το γέρο-Πετρόπουλο, και τ' αδελφία της. Μπροστά τους θά της έκανε την μεγάλη σσηνη. Και θά τους είχε μάρτυρες της μετάνοιας της και της συντριβής της.

«Ός που να ντυθί και να πάρη το πρόγευμά του, η ώρα έγινε έπτά. Είχε σηκωθεί κι' η Ζατούρηνα, που τον παράστεκε και του σιομιλούσε για τα χθόνια. Μιά στιγμή, σά να μάντεψε κάτι, τον ρώτησε:

— Και που θά π'ες τώρα;

— Που θες να πάω; της άποκρίθηκε. Θά πάω να φωνάσω! Νομίζεις πως δεν θα τρώμε, έπειδι έλειπε η Δώρα; Έπειτα θά πάω στη δουλειά μου... όπως πάντα.

— Ναι, βέβαια. μά δεν είχε νωρίς!...

— Τι νωρίς είχε, έπτά και τέταρτο. Άλλες φορές βγαίνω και νωρίτερα...

Δεν τολμούσε ακόμα ο κακόμοιρος να πη της μητέρας του πως πήγαινε να φέρη τη Δώρα. Ύστερα θάβρισκε τρόπο για να μιλήσ κι' αυτήν...

Πως το μετάνιωπε όμως που βιάστηκε να της διηγηθί όλη την ιστορία! Καλύτερα να της έλεγε χτές κανένα ψέμμα. Άσας η Δώρα θά τάχε πει κι' αυτή στη μητέρα της; ή θά έπλανε κομμιν άλλη ιστορία, για να δικαιολογήση μια ρήξη τάχα προσωρινή;

«Ω, βέβαια που η Δώρα, πιο φρονιμή, δεν θάχε πει λέξη για τον...

Εδωγέλαρη!

Και νά!

Τη στιγμή που ο Νίκος έπαιρνε το καπέλο του να φύγη, ένα άμαξ σταμάτησε στη ζώπορτα. Και σε λίγο στη σκάλα άκουστηκε ένα ήσυχο, πνιχτό λίγο και σά λαθραίο άνεβασμα.

«Η Δώρα χωρίς άλλο! Αν ήταν άλλος, θά χτυπούσε το κουδούνι. Μ' αυτή θάνοιξε την ζώπορτα με το πασπαριού που είχε πάντα στο τσαντάκι της.

«Ο Νίκος τινάχθηκε όλος από έναν παλμό και ψυχόρημα έτρεξε στο κεφαλόσκαλο.

Λίγο άκόμα και θά κατέβαινε τη σκάλα, άνοίγοντας την άγκαλιά του...

«Αλλά πόρποτε να κρατηθί. Έπρεπε η Δώρα; Αιτός έπρεπε να βαστάξη τη θέση του. Κι' έστάθηκε κει, και πήρε μια έκφραση έκπληκτη, άσπρη, άγρια.

Νά τη!

— Τι θες έσύ έδώ; της είπε μόλις την είδε μπροστά του.

— «Ήδη να πάω τα πράγματα μου! του άποκρίθηκε άποτομα κι' έζείνη, τραβώντας ίσια στο άπαρταμένο της.

«Ο Νίκος την άκολούθησε.

— Μπροδύες να στείλεις να τ'ά πάρης; της είπε.

— Μάλιστα, του άποκρίθηκε. Θά στείλω να τ'ά πάρω. Δεν θά τ'ά φορτωθώ στον όμο μου. Αλλά πρέπει πρώτα να τ'ά βρώ και να τ'ά ξεχωρίσω...

— Κι' αυτό δεν το κάναμε μεις; Η φοβήθηκες μή σου κρατήσουμε τίποτα;

— Σε παρακαλώ να μάφησης να κάμω τη δουλειά μου. Δεν θά σου φράω το σπίτι, αν ήρθα για μιά τελευταία φορά!

Με φούρκα, με θυμό, έβγαλε τ'ά γάντια της, το έπανοφοράκι της, το καπέλο της, — τ'ά ίδια, φυσικά, που φορούσε και χθές στο ραντεβού της, — και τ'ά πέταξε στο ντιβάνι του μουντουά, το γνωστό μας ντιβάνι από την τελευταία σσηνη με τον Τάκη. Έκει...

στον τοίχο, ε'ην ίδια θέση, ήταν πάντα η μεγάλη φωτογραφία του Νίκου, εκείνη που είχ' έμποδίσει τότε το άνοσηύρημα. Η Δώρα της έριξε μια ματιά περιφρονήτική, μά τον ίδιο τον άντρα της δεν τον κοίταζε καθόλου...

Αιτός στεκόταν εκεί και παρακολουθούσε όλα της τ'α κινήματα. Είχε πει μαζί της στο μουντουά, αφού έγγεψε στη μητέρα του να μ'ην παρουσιάσθ, να μ'ην άνακατευθί καθόλου. Και τώρα άποροδός: Άλήθεια τάκανε αυτά η Δώρα; Ήθελε μόνο και μόνο για να διαλέξη και να ξεχωρίση τ'α πράγματά της; Ή ήταν μια πρόφαση για να γυρίση, με την έλπίδα πως θάπεφτε κείνος και θά τη συχωρούσε!...

Της άποκρίθηκε:

— Να φ'ας το σπίτι περισσότερο απ' ό,τι το έφαγες... είναι σά δύσκολο! Έπρεπε όμως να με απαλλάξης από την παρουσία σου...

Κι' εκείνη:

— Καλύτερα να μ' απαλλάξης έσύ από τη δική σου. Πήγαινε σε παρακαλώ από δω. Θά φωνάσω την ύπνητρια να με βοηθήση.

«Α, με συγχωρείς! είπε ο Νίκος. Δεν θά φωνάξης κανένα! Στο σπίτι δεν ξέρουν τίποτα απ' αυτό. Ούτε θέλω να μάθουν... Έμπρός! Ας πω κι' αυτό το ποτήρι! Θά σε βοηθήσω έγώ!

Κι' αφού έλειψε την πόρτα καλά, πέρασε στην κρεββατοκάμαρα, — ξέφυγε πως τ'ά δυό εκείνη δομάτια συκοινωνούσαν, — και τράβηξε από μια γωνιά κάτι άδειες βαλίτσες.

«Ορίστε, της είπε, βάλε έδώ-μέσα τα μικροπράγματα! και για τάλλα σου φέρνω τώρα τα μπαούλα από την άποθήκη.

— Καλά, του άποκρίθηκε, αφού έπιμένης τόσο...

— Έπιμένω; Σε τί;

— Να με βοηθήσης.

«Α! ένομιμα πως έλεγες αν έπιμένο να χωρίσουμε...

— Α, όχι, γι' α'ι, δεν λέω, δεν άπορώ πιά.

Δεν μ' αγαπάς, δεν με συχωράς, τελείωσε. Έγώ π'ηρα άποψε την άποφασή μου... Τώρα, και να με παρακαλέσεις, δεν κάθουμαι.

— Τι άποφασή πήρες; μήπως να πάρη; τον κοίρο Εδωγέλαρη!

— Όχι! μη μου άναφέρης πιά αυτόν! Τον σιγάθινα σαν τ'ά κομμάτι μου!... Και νομίζεις πως θά ξαναπήγαινα!

Χτες ήταν η τελευταία φορά...

Είχε άρχισει να μαζεύει τα πράγματά της και μιλώντας, χωρίς να κοιτάξη καθόλου το Νίκο, να τ'ά πετά στις βαλίτσες. Φαινόταν όμως πως την έγχασία αυτή δεν την έκανε σοβαρά, με τ'ά σαστά της. Λές κι' ήταν βέβαιη πως ποτέ δεν θά γέμιν και ποτέ δεν θάκλειναν για να φύγουν οι βαλίτσες εκείνες. Έπρόσθετε πολύ περισσότερο σε κείνα που έλεγε παρά σε κείνα που έκανε. Κι' έξακολούθησε:

(Άκολουθεί)

ΠΛΗΘΥΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΕΚΛΕΚΤΗΣ ΥΛΗΣ

Μεταξύ των περιεχομένων της «Τ'ά έγκλημάτα των Όπαικιδών», «Η γελοιογραφία του Ναπολέοντος», «Η παγκύβη ιστορία του Λουδοβίκου ΧΥΙΙ», «Η μαγική σφουρίχτρα» διήγημα του Αλεξάνδρου Δουμά, «Τ'ά έγκλημά του Λοχαγού», «Ο Λανδισμός του Μπιντελάι», «Τ'ά τελευταία βήματα», «Η Τέλεια γυναίκα» και πλήθος άλλο έκλεκτων διηγημάτων, ιστοριών κομμάτων, περιγραφών, ποιημάτων κλπ. κλπ.

(Άκολουθεί)

ΠΛΗΘΥΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΕΚΛΕΚΤΗΣ ΥΛΗΣ

Μεταξύ των περιεχομένων της «Τ'ά έγκλημάτα των Όπαικιδών», «Η γελοιογραφία του Ναπολέοντος», «Η παγκύβη ιστορία του Λουδοβίκου ΧΥΙΙ», «Η μαγική σφουρίχτρα» διήγημα του Αλεξάνδρου Δουμά, «Τ'ά έγκλημά του Λοχαγού», «Ο Λανδισμός του Μπιντελάι», «Τ'ά τελευταία βήματα», «Η Τέλεια γυναίκα» και πλήθος άλλο έκλεκτων διηγημάτων, ιστοριών κομμάτων, περιγραφών, ποιημάτων κλπ. κλπ.

(Άκολουθεί)

ΠΛΗΘΥΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΕΚΛΕΚΤΗΣ ΥΛΗΣ

Μεταξύ των περιεχομένων της «Τ'ά έγκλημάτα των Όπαικιδών», «Η γελοιογραφία του Ναπολέοντος», «Η παγκύβη ιστορία του Λουδοβίκου ΧΥΙΙ», «Η μαγική σφουρίχτρα» διήγημα του Αλεξάνδρου Δουμά, «Τ'ά έγκλημά του Λοχαγού», «Ο Λανδισμός του Μπιντελάι», «Τ'ά τελευταία βήματα», «Η Τέλεια γυναίκα» και πλήθος άλλο έκλεκτων διηγημάτων, ιστοριών κομμάτων, περιγραφών, ποιημάτων κλπ. κλπ.

(Άκολουθεί)

ΠΛΗΘΥΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΕΚΛΕΚΤΗΣ ΥΛΗΣ

Μεταξύ των περιεχομένων της «Τ'ά έγκλημάτα των Όπαικιδών», «Η γελοιογραφία του Ναπολέοντος», «Η παγκύβη ιστορία του Λουδοβίκου ΧΥΙΙ», «Η μαγική σφουρίχτρα» διήγημα του Αλεξάνδρου Δουμά, «Τ'ά έγκλημά του Λοχαγού», «Ο Λανδισμός του Μπιντελάι», «Τ'ά τελευταία βήματα», «Η Τέλεια γυναίκα» και πλήθος άλλο έκλεκτων διηγημάτων, ιστοριών κομμάτων, περιγραφών, ποιημάτων κλπ. κλπ.

(Άκολουθεί)

ΠΛΗΘΥΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΕΚΛΕΚΤΗΣ ΥΛΗΣ

Μεταξύ των περιεχομένων της «Τ'ά έγκλημάτα των Όπαικιδών», «Η γελοιογραφία του Ναπολέοντος», «Η παγκύβη ιστορία του Λουδοβίκου ΧΥΙΙ», «Η μαγική σφουρίχτρα» διήγημα του Αλεξάνδρου Δουμά, «Τ'ά έγκλημά του Λοχαγού», «Ο Λανδισμός του Μπιντελάι», «Τ'ά τελευταία βήματα», «Η Τέλεια γυναίκα» και πλήθος άλλο έκλεκτων διηγημάτων, ιστοριών κομμάτων, περιγραφών, ποιημάτων κλπ. κλπ.

(Άκολουθεί)

ΠΛΗΘΥΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΕΚΛΕΚΤΗΣ ΥΛΗΣ

Μεταξύ των περιεχομένων της «Τ'ά έγκλημάτα των Όπαικιδών», «Η γελοιογραφία του Ναπολέοντος», «Η παγκύβη ιστορία του Λουδοβίκου ΧΥΙΙ», «Η μαγική σφουρίχτρα» διήγημα του Αλεξάνδρου Δουμά, «Τ'ά έγκλημά του Λοχαγού», «Ο Λανδισμός του Μπιντελάι», «Τ'ά τελευταία βήματα», «Η Τέλεια γυναίκα» και πλήθος άλλο έκλεκτων διηγημάτων, ιστοριών κομμάτων, περιγραφών, ποιημάτων κλπ. κλπ.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Λ.

Φυσιογνωμία έλκυστική και εκτάκτως έκφραστική χάρις στην εξαιρετική ευφυία που την διακρίνει. Η όμιλία της ενδιαφέρουσα, σπινθηρίζουσα, άβυσση που δπως τόσο έξυπνα χαρακτηρίζουν οι γάλλοι προκειμένου για την άστραπιαία έτοιμότητα της άπαντήσεως, ότι άσπάζει την μάλα επάνω στο πύθιμα, αν προσθέσει κανείς ότι η ευφυία του πνεύματος της συμβαδίζει με την ευφροία εγγενών αισθημάτων θά καταλάβετε ότι πρόκειται περί εξαιρετικού άθηναικού τύπου. Είναι άφελεστάτη, και συμπαθητική άποφύγει τας πολύ κοσμικας συγκεντρώσεις. Άγαπά το σπίτι, και την έκλεκτη συντροφιά. Είναι κομιοτάτη και συμμετρική σιλουέττα. Αί τουαλέτες της άνήκουν στην «ότ εκόλ» της καλαισθησίας.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Η παρελθούσα έβδομάς είχε εξαιρετική κοσμική κίνηση, δεξιώσεις, χοροί, γυνάματα, μπριτζ, μασίχες.

— Την παρελθούσαν Τρίτην το πρώτον ντινέ-ντανσάν στας αίθουσας του ξενοδοχείου της Μεγάλης Βρετανίας.

— Ο διάκοσμος των αιδουσών ήτο όνειρωδώς καλαισθητός, τ'ά διάφορα τραπέζια όραιότατα διασκεασμένα με κόκκινα τριαντάφυλλα, το σουπλε θανιάσιο και τ'ά διάφορα συνεχώς προσφερόμενα όδρα νοστιμώτατα.

— Μεταξύ των παρευρισκομένων κ. και κ. Κ. Γεωργιάδου πολύ επίσημη με βερ-νίλ και πτερά όμοιόχρωμα κ. και κ. Ψιακή με βερ-άμιντ, κ. και κ. Πετρίτση γκρι άρζαν, κ. και κ. Π. Άποστολίδη βελούδο γκρενά έν συνδυασμω άσημένιας δαντέλλας, κ. Βούλαρη με θανιασίαν μαύρην τουαλέττα, κ. και κ. Σπ. Μεταξά με πράσινα κ. και κ. Μαλαμίδη όράνζ, κ. Κέντρον ροζ, δις Ρικάρη δαντελλένια τουαλέττα μωβ, κ. και κ. Ναομή με μαύρα, κ. και κ. Ζαλοκώστα με άσημένια όραιά τουαλέττα, δις Π. Άργυροπούλου κτυπητή όράνζ καλαίσθητη τουαλέττα, κ. και κ. Θ. Φωτιάδη με μαύρα, κ. και κ. Στεφάνου λευκά και μαύρα τούλια, κ. και κ. Γ. Μακκά με κομψη τουαλέττα μαύρη και άσημένια δαντέλλα κ. και κ. Μιχαλοπούλου ροζ σομόν, κ. και κ. Οικονόμου βερ-πόρ, κ. και κ. Δ. Ήλιάσκου βερ-άμιντ και άσημένια, κ. και κ. Μπότση λευκήν και άρζαν τουαλέττα, δις Ταγματχή με μαύρα χαριτωμένη κ. και κ. Χωρομή έφερον κομψη τουαλέττα ροζ-μωβ, δις Β. Μελά μαύρη βελουδένια τουαλέττα, δις Δούμα με λευκά.

— Και οι κ. κ. Κ. Μελάς, Άθανασίου, Γ. Μακκάς, Δ. Ήλιάσκος, Μαλαμίδης, Ζαλοκώστας, Κάρταλης, Σακελαρίδης, Π. Μελάς, Παπαδημητρίου.

— Την παρελθούσαν Πέμπτην μουσικών άπογευμα παρά τω κ. και τή κ. Δ. Λοβέρδου. Έπαιξε πιάνο ο κ. Μπουκόφ, ή κ. Γ. Γουάτση άπ'ηγγειλεν με την χαρακτηριστική αυτήν εξαιρετικήν τέχνη, ή κ. Στ. Πεσματζόγλου έτραγουδούσε επιδειξιασ φωνή γλυκεία και έμμετρο συμπληρότατον.

— Την παρελθούσαν Δευτέρα δεξιώσεις παρά τω κ. και τή κ. Γ. Μακκά.

— Διακρίναντες κ. Καφαντάρη τουαλέττα θανιασία έσφες ροζέ, Ταξ. Νεγρεπόντη, κ. και δις Θεολόγη, κ. και κ. Γ. Παπα, κ. και κ. Φωστήροπούλου, κ. και κ. Βλαχοπούλου, κ. και δις Γ. Γεωργιάδη όραιότατη, με τουαλέττα μπροντ κ. Αλεξάνδρη κομψη τουαλέττα μαύρη, κ. Άβέρωφ, δις Ρικάρη με τουαλέττα λαν έπιτυχή έσφες γκρι μπλέ που κατέληγαν σε έμπρι- με γκρι μπλέ και ροζέ, έαμπω γκρι-μπλέ και ροζέ, κ. και κ. Αλ. Ματάρη, δις Χασιώτη κομψη τουαλέττα μαύρη, κ. και κ. Κατσηκρούκου, κ. Σαμάρα, κ. και κ. Βλ. Μπέναν, κ. και δις Γ. Μακκά, κ. και δις Φωαντλή, δις Μετζί, κ. και κ. Π. Χέλη, κ. και κ. Κ. Δοσίου, κ. και κ. Πετροπούλου, κ. Γούση, κ. Μαρινού, κ. και κ. Παπαγού, κ. και κ. Φωτιάδη, κ. και κ. Γεωργιάδου, κ. και κ. Λαδοπούλου, κ. και κ. Στ. Πεσματζόγλου, κ. και κ. Τζακούλη, κ. και κ. Γ. Μακκά, κ. Φώφη Μεταξά, δις Χασιώτου, κ. Κάρταλη, κ. και κ. Ψιακή, κ. και κ. Γεροντά, κ. Γ. Άβέρωφ, κ. Φρ. Εσχαζή, κ. Είρ. Πεσματζόγλου.

Η Μονταίν

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟΝ ΩΚΕΑΝΟ

ΚΑΡΛ ΧΑΝΣ ΣΤΡΟΜΠΛ

Ξαναείδα τους δύο α-
τόους αριθμούς...

Εκείνο το βράδυ ο γέρο καπνιστής γιόρταζε στην βίλλα του την επιστροφή του παλιού φίλου του του καπετάνιου. Όλη η συντροφιά ήταν μαζεμένη στην μεγάλη ταράτσα του σπιτιού που έβλεπε προς την φυλλοροφυλισμένη θάλασσα. Πίνανε το γλυκό βαρύ κρασί που σπινθηροβολούσε μέσα στις κρυστάλλινες καράφες, κι' ακούγανε προσεκτικά, από το ρυθμικό που βρισκόταν πάρα πέρα των μαγικών ήχων μιας μουσικής που έρχόταν μακριά, από καιμιά πολυθρόνη πρωτεύουσας. Όλων τα πνεύματα βρισκόχονταν σε υπερένταση και ο καθένας συζητούσε για την θαυμασία αυτή εφεύρεση.

Φαντασθήτε πια τι θα γίνει όταν πραγματοποιηθεί και η εφεύρεση της τηλεόρασης, είπε ένας νεαρός συντάκτης μιας εφημερίδας που παρευρίσκειτο στη συζήτηση.

Ο γέρο — καπετάνιος ήπιε το κρασί που ήταν στο ποτήρι του και είπε κοιτάζοντας τον νεαρό συντάκτη.

— Ανακάλυψες και όχι εφεύρεσεις. Εφεύρεσεις λέγεται όταν πρόκειται για πράγματα άγνωστα μέχρι της στιγμής. Ο Κολόμβος ανέκαλύψε την Αμερική, δεν την εφεύρε.

— Δεν πιστεύω να υποστηρίζετε... είπε ο δημοσιογράφος.

— Ακριβώς, είπε ο πλοίαρχος. Υποστηρίζω ότι η μεταβίβαση των εικόνων σε μακρινή απόσταση γίνεται και τώρα. Μόνο που δεν γίνεται διά του ηλεκτρισμού. Γίνεται από τον ίδιο τον άνθρωπο, μέσον μιας μεγάλης ψυχικής έντασης και γι' αυτό δεν είναι προσσιτική σε όλους.

Ο νεαρός δημοσιογράφος χαμογέλασε με δυσπιστία. Επιστρεψε στην επιστήμη, κι' όλη στην επιστήμη. Και του φαινόταν περιεργό πως ένας γέρος εμποροπλοίαρχος μπορούσε να έχει τέτοιες ιδέες.

Ο ναύαρχος όμως που ήξερε καλύτερα τον φίλο του, τον παρακάλεσε να εξηγηθεί. Και αλήθεια, χωρίς καιμιά άλλη πρόσκληση ο καπετάνιος άρχισε να διηγείται:

— Έταξείδευα, ένα χρόνο πριν από τον πόλεμο με τον «Λορπάντ» και πήγα να την Αμερική στην Γιοχόχανα. Ήταν Σεπτέμβριος κι' εκείνη την βραδιά ο κύβανος ήταν βαρύς και γεμάτος συννεφιά. Ή αμύδραρα όμως ήταν δροσερή και καθαρή και απηλλαγμένη από κάθε σημείο κινδύνου. Επήγα λοιπόν ήσυχος στην καμπίνα μου να κοιμηθώ, όταν κατά τα μεσάνυχτα έρχεται ο δειτερός μου πλοίαρχος και με ξυπνάει.

— Κάποιος θέλει να σας μιλήσει, μου λέει. «Και τι πύξος θέλει να μου μιλήσει τώρα τα μεσάνυχτα είπα. Δεν μπορούσε νάρη αχμιο το πρωί».

— Μου είπε ότι ήταν μεγάλη ανάγκη να σας μιλήσει απόψε.

— Δεν σας είπε τι με θέλει;

— Είπε, λέει, κάποιον δειτερο και νομίζει...

— Να πάρη ή όργη!... έφώναξα, μήπως έγω είμαι κανένας δειτεροκρίτης! Ας πάη κι' αυτός και τα όνειρά του από εκεί που ήρθανε.

Ο δεύτερος πλοίαρχος τρώαζε τόσο απ' τις φωνές μου, ώστε τράβηξε να φύγη, χωρίς αντίλογα. Έξαφνα, δεν ξέρω πως, με έπιασε μια άδοκτη ανησυχία, έννοιωσα μέσα μου ότι εκείνη την στιγμή έζητατο κάτι το πολύ σπουδαίο από μένα.

— Σταθήτε! έφώναξα, θα έρθω και εγώ μαζί σας.

Και σ' ένα λεπτό βρισκόμουν έξω. Ο άνθρωπος στεκότανε στην σκάλα της γαλίας και περίμενε.

— Τι θέλετε; τον ρώτησα όχι και με πολύ μεγάλη ευγένεια.

— Κύριε πλοίαρχε, μου είπε, με συγχωρείτε, είδα ένα όνειρο...

Κοιτάζοντας τον τον θυμήθηκα. Ήταν ένας επιβάτης της δευτέρου θέσεως πουσερνε πάντοτε μαζί του ένα ολόκληρο ποτήρι από παιδί. Το αγαθό και ήρεμο πρόσωπό του με έπεισαν ότι είχα να κάνω τόσο μ' ένα τρελλό, γι' αυτό του είπα:

— Και τι μ' ενδιαφέρουν όνειρα τα όνειρά σας.

— Δεν πρόκειται για τα όνειρά μου, είπε με φωνή πιο σταθερή. Αυτό που είδα δεν ήταν όνειρο. Κύριε πλοίαρχε, πιστέψτε με, ότι να βαλικοί κινδυνεύει αυτή τη στιγμή. Έτσι και τότε που βούλιαζε ο «Τιτανικός» τα είδα όλα και το βαπόρι και τον ογκόπαγο. Κι' όμως δεν ήδελαν να με πιστέψουν. Την άλλη μέρα όμως το ναυάγιο είχε συνταράξει την οικουμένη. Κύριε πλοίαρχε, σας παρακαλώ, πιστέψτε με, αυτή τη στιγμή ένα πλοίο βρίσκεται σε κίνδυνο. Είχε αρπάξει το χέρι μου τόσο σφιχτά που χονες τα νύχια του στο χρέας μου.

— Τι όνειρεντήκατε. Τι είδατε, τέλος πάντων; ρώτησα χωρίς να θέλω.

— Ένψ κοιμώμουνα, άρχισε να λέει, είδα, μες στην μέση της θάλασσας μια πυραυλά μια γιγαντιαία πυραυλά, που οι φλόγες της

έφθαναν ως τα σύννεφα, κι' εξαφνα μες στις φλόγες, ξεχώρισα τους αριθμούς «186 Α. Μ. 28 Β. Π.». Έσκέφθηκα πως δεν θα ήταν ποτε, μοιταμένα, ξεχωρήθηκα και έγραφα στο σημειωματάριό μου τους δύο αριθμούς 186, 28. Έπειτα πάλι να κοιμηθώ, αλλά πιας είχα κλείσει τα μάτια μου, ξαναείδα τους δύο αυτούς αριθμούς, 186, ανατολικόν μήκος, 28 βόρειον πλάτος.

Τα λόγια του ανθρώπου αυτού μ' επηρέασαν τρομερά.

— Και τι νομίζετε ότι μπορεί να συμβαίνει; ρώτησα. Τι σημαίνουν αυτοί οι αριθμοί;

Στο πρόσωπο του συνομιλητή μου ζωγραφίστηκε τότε φοβερός αγωνία.

— Κύριε πλοίαρχε, μου είπε, ένα πλοίο κα' γεται εδώ γύρω...

— Και δεν θα έκανε ανάλογο; ρώτησα. Ο άσχηματιστής μας θα έπρεπε να είχε λάβει ειδοποίησι.

— Τον ρώτησα, είπε κι' ο δεύτερος πλοίαρχος. Αλλά δεν έλαβε τίποτε.

— Νά, βλέπετε λοιπόν, είπα γι' αυτό να καθιστάω τον συνομιλητή μου. Τέτοια όμως άγνοια ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του, που δεν τόλμησα να εξακολουθήσω. Τέλος πάντων, ας ρωτήσουμε και μια φορά, ψιθύρισα...

Ο άσχηματιστής καθότανε στη θέση του να μ' άκουστικά σ' αυτά του. Δεν είχε λάβει πράγματι καμιά ειδοποίηση. Ή ειδησι αυτή έκανε τον παράξενο επιβάτη να σιωπήσει ντροπιασμένος σε μια καρέκλα.

— Αν δεν ήταν να βρούμε από τον δρόμο μας, του είπα θα έλδενα λιγάκι. Έχω όμως εύνδνας αλέαντι των έπιστατών και δεν μπορώ να το κάμω.

— Έχετε όμως εύνδνη και γι' αυτούς άλλους ανθρώπους που θα χαθούν, έφώναξε με τρομερή φωνή ο συνομιλητής μου. Έχεις εύνδνη και ξέρετε τι συμβαίνει.

Τι τα θέλετε κύριοι; Υπάρχουν στιγμές που η λογική είναι μια κενή λέξη και υπακούει κανείς μονάχα στην καρδιά του. Μολοντα θα βγαίναμε από τον δρόμο μας μολονότι ο άσχηματιστής δεν είχε καμιά ειδησι, διέταξα να μεταβάλουμε διεύθυνση κι' ανέβηκα στη γέφυρα. Ο άνθρωπος στεκόταν δίπλα μου τρέμοντας από παρηγο.

Ενός προχωρούσαμε, ρώτησα τον άνθρωπο αυτό γι' τη ζωή του. Ήταν ένας φτωχός διάβολος, ένας από εκείνους που πάνε στη Αμερική, γι' να πλουτίσουν και δεν μπορούν ν' αντέξουν στη σκληρή ζωή. Τώρα γύρισε πίσω στην πατρίδα του.

Το πλοίο πήγαινε μ' όλη του την ταχύτητα. Στο τέλος, ύστερα από τεσσάρων ωρών δρόμο, ο ναύτης πούταν στη σκοπιά δείχνει μακριά μια λάμψη.

Οι επιβάτες που είχαν κι' αυτοί ξυπνήσει κι' είχαν ανέβει πάνω έτρεξαν προς το μέρος που έδειξε ο σκοπός. Συγχρόνως άγγιξα και τους τα χέρια του παραδενον επιβάτη. Ήσαν παγωμένα και το βλέμμα του ήταν προσηλωμένο προς το μέρος που φαινόταν η λάμψη.

Υστερα από μισές ώρες άκουη δρόμο μπορούσαμε να διακρίνουμε το πλοίο που καίταν. Ή λάμψη της πυρκαϊάς να έφτανε όλα γύρω. Τ' όμοιο πλοίο είχε κι' όλες βυθισθή. Έπαινο στην τακτοκίνη θάλασσα έβλεαν οι βάρκες γεμάτες από ανθρώπους. Πλησιάσαμε όσο μπορούσαμε και παραλάβουμε τους ναυαγούς. Όσοι μ' ανθρώπινη ψυχή δεν χάθηκε.

Όταν γύρισα γι' να ιδώ τον σωτήρα όλου αυτού του κόσμου, δεν τον βρήκα πουθενά. Είχε χαθεί ξανά μέσα στο πλήθος που άποφυγή κάθε ευχαριστία και κάθε εκδήλωσης εύγνωμοσύνης.

Στο σημείο αυτό ο καπετάνιος τέλειωσε την διήγησή του και γέμισε το ποτήρι του κρασί.

— Μόνον ένα δεν καταλαβαίνω, είπα τώρα, πολύ ευγενικά ο νεαρός συντάκτης. Γιατί το πλοίο δεν έδωσε στο σήμα του κινδύνου;

— Γιατί; έγέλασε ο καπετάνιος. Γιατί αλλούστατα η φωτιά έπιασε σ' ένα διαμέρισμα δίπλα στον θάλαμο του άσχηματιστού και το μηάνημα έκλεισε προτού προφθάσουν να δώσουν κανένα σήμα.

— Ενώ κοιμώμουνα, άρχισε να λέει, είδα, μες στην μέση της θάλασσας μια πυραυλά μια γιγαντιαία πυραυλά, που οι φλόγες της

έφθαναν ως τα σύννεφα, κι' εξαφνα μες στις φλόγες, ξεχώρισα τους αριθμούς «186 Α. Μ. 28 Β. Π.». Έσκέφθηκα πως δεν θα ήταν ποτε, μοιταμένα, ξεχωρήθηκα και έγραφα στο σημειωματάριό μου τους δύο αριθμούς 186, 28. Έπειτα πάλι να κοιμηθώ, αλλά πιας είχα κλείσει τα μάτια μου, ξαναείδα τους δύο αυτούς αριθμούς, 186, ανατολικόν μήκος, 28 βόρειον πλάτος.

Τα λόγια του ανθρώπου αυτού μ' επηρέασαν τρομερά.

— Και τι νομίζετε ότι μπορεί να συμβαίνει; ρώτησα. Τι σημαίνουν αυτοί οι αριθμοί;

Στο πρόσωπο του συνομιλητή μου ζωγραφίστηκε τότε φοβερός αγωνία.

— Κύριε πλοίαρχε, μου είπε, ένα πλοίο κα' γεται εδώ γύρω...

— Και δεν θα έκανε ανάλογο; ρώτησα. Ο άσχηματιστής μας θα έπρεπε να είχε λάβει ειδοποίησι.

— Τον ρώτησα, είπε κι' ο δεύτερος πλοίαρχος. Αλλά δεν έλαβε τίποτε.

— Νά, βλέπετε λοιπόν, είπα γι' αυτό να καθιστάω τον συνομιλητή μου. Τέτοια όμως άγνοια ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του, που δεν τόλμησα να εξακολουθήσω. Τέλος πάντων, ας ρωτήσουμε και μια φορά, ψιθύρισα...

Ο άσχηματιστής καθότανε στη θέση του να μ' άκουστικά σ' αυτά του. Δεν είχε λάβει πράγματι καμιά ειδοποίηση. Ή ειδησι αυτή έκανε τον παράξενο επιβάτη να σιωπήσει ντροπιασμένος σε μια καρέκλα.

— Αν δεν ήταν να βρούμε από τον δρόμο μας, του είπα θα έλδενα λιγάκι. Έχω όμως εύνδνας αλέαντι των έπιστατών και δεν μπορώ να το κάμω.

— Έχετε όμως εύνδνη και γι' αυτούς άλλους ανθρώπους που θα χαθούν, έφώναξε με τρομερή φωνή ο συνομιλητής μου. Έχεις εύνδνη και ξέρετε τι συμβαίνει.

Τι τα θέλετε κύριοι; Υπάρχουν στιγμές που η λογική είναι μια κενή λέξη και υπακούει κανείς μονάχα στην καρδιά του. Μολοντα θα βγαίναμε από τον δρόμο μας μολονότι ο άσχηματιστής δεν είχε καμιά ειδησι, διέταξα να μεταβάλουμε διεύθυνση κι' ανέβηκα στη γέφυρα. Ο άνθρωπος στεκόταν δίπλα μου τρέμοντας από παρηγο.

Ενός προχωρούσαμε, ρώτησα τον άνθρωπο αυτό γι' τη ζωή του. Ήταν ένας φτωχός διάβολος, ένας από εκείνους που πάνε στη Αμερική, γι' να πλουτίσουν και δεν μπορούν ν' αντέξουν στη σκληρή ζωή. Τώρα γύρισε πίσω στην πατρίδα του.

Το πλοίο πήγαινε μ' όλη του την ταχύτητα. Στο τέλος, ύστερα από τεσσάρων ωρών δρόμο, ο ναύτης πούταν στη σκοπιά δείχνει μακριά μια λάμψη.

Οι επιβάτες που είχαν κι' αυτοί ξυπνήσει κι' είχαν ανέβει πάνω έτρεξαν προς το μέρος που έδειξε ο σκοπός. Συγχρόνως άγγιξα και τους τα χέρια του παραδενον επιβάτη. Ήσαν παγωμένα και το βλέμμα του ήταν προσηλωμένο προς το μέρος που φαινόταν η λάμψη.

Υστερα από μισές ώρες άκουη δρόμο μπορούσαμε να διακρίνουμε το πλοίο που καίταν. Ή λάμψη της πυρκαϊάς να έφτανε όλα γύρω. Τ' όμοιο πλοίο είχε κι' όλες βυθισθή. Έπαινο στην τακτοκίνη θάλασσα έβλεαν οι βάρκες γεμάτες από ανθρώπους. Πλησιάσαμε όσο μπορούσαμε και παραλάβουμε τους ναυαγούς. Όσοι μ' ανθρώπινη ψυχή δεν χάθηκε.

Όταν γύρισα γι' να ιδώ τον σωτήρα όλου αυτού του κόσμου, δεν τον βρήκα πουθενά. Είχε χαθεί ξανά μέσα στο πλήθος που άποφυγή κάθε ευχαριστία και κάθε εκδήλωσης εύγνωμοσύνης.

Στο σημείο αυτό ο καπετάνιος τέλειωσε την διήγησή του και γέμισε το ποτήρι του κρασί.

— Μόνον ένα δεν καταλαβαίνω, είπα τώρα, πολύ ευγενικά ο νεαρός συντάκτης. Γιατί το πλοίο δεν έδωσε στο σήμα του κινδύνου;

— Γιατί; έγέλασε ο καπετάνιος. Γιατί αλλούστατα η φωτιά έπιασε σ' ένα διαμέρισμα δίπλα στον θάλαμο του άσχηματιστού και το μηάνημα έκλεισε προτού προφθάσουν να δώσουν κανένα σήμα.

Ενώ κοιμώμουνα, άρχισε να λέει, είδα, μες στην μέση της θάλασσας μια πυραυλά μια γιγαντιαία πυραυλά, που οι φλόγες της

έφθαναν ως τα σύννεφα, κι' εξαφνα μες στις φλόγες, ξεχώρισα τους αριθμούς «186 Α. Μ. 28 Β. Π.». Έσκέφθηκα πως δεν θα ήταν ποτε, μοιταμένα, ξεχωρήθηκα και έγραφα στο σημειωματάριό μου τους δύο αριθμούς 186, 28. Έπειτα πάλι να κοιμηθώ, αλλά πιας είχα κλείσει τα μάτια μου, ξαναείδα τους δύο αυτούς αριθμούς, 186, ανατολικόν μήκος, 28 βόρειον πλάτος.

Τα λόγια του ανθρώπου αυτού μ' επηρέασαν τρομερά.

Και τι νομίζετε ότι μπορεί να συμβαίνει; ρώτησα. Τι σημαίνουν αυτοί οι αριθμοί;

Στο πρόσωπο του συνομιλητή μου ζωγραφίστηκε τότε φοβερός αγωνία.

Κύριε πλοίαρχε, μου είπε, ένα πλοίο κα' γεται εδώ γύρω...

Και δεν θα έκανε ανάλογο; ρώτησα. Ο άσχηματιστής μας θα έπρεπε να είχε λάβει ειδοποίησι.

Τον ρώτησα, είπε κι' ο δεύτερος πλοίαρχος. Αλλά δεν έλαβε τίποτε.

Νά, βλέπετε λοιπόν, είπα γι' αυτό να καθιστάω τον συνομιλητή μου. Τέτοια όμως άγνοια ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του, που δεν τόλμησα να εξακολουθήσω. Τέλος πάντων, ας ρωτήσουμε και μια φορά, ψιθύρισα...

Ο άσχηματιστής καθότανε στη θέση του να μ' άκουστικά σ' αυτά του. Δεν είχε λάβει πράγματι καμιά ειδοποίηση. Ή ειδησι αυτή έκανε τον παράξενο επιβάτη να σιωπήσει ντροπιασμένος σε μια καρέκλα.

Αν δεν ήταν να βρούμε από τον δρόμο μας, του είπα θα έλδενα λιγάκι. Έχω όμως εύνδνας αλέαντι των έπιστατών και δεν μπορώ να το κάμω.

Έχετε όμως εύνδνη και γι' αυτούς άλλους ανθρώπους που θα χαθούν, έφώναξε με τρομερή φωνή ο συνομιλητής μου. Έχεις εύνδνη και ξέρετε τι συμβαίνει.

Τι τα θέλετε κύριοι; Υπάρχουν στιγμές που η λογική είναι μια κενή λέξη και υπακούει κανείς μονάχα στην καρδιά του. Μολοντα θα βγαίναμε από τον δρόμο μας μολονότι ο άσχηματιστής δεν είχε καμιά ειδησι, διέταξα να μεταβάλουμε διεύθυνση κι' ανέβηκα στη γέφυρα. Ο άνθρωπος στεκόταν δίπλα μου τρέμοντας από παρηγο.

Ενός προχωρούσαμε, ρώτησα τον άνθρωπο αυτό γι' τη ζωή του. Ήταν ένας φτωχός διάβολος, ένας από εκείνους που πάνε στη Αμερική, γι' να πλουτίσουν και δεν μπορούν ν' αντέξουν στη σκληρή ζωή. Τώρα γύρισε πίσω στην πατρίδα του.

Το πλοίο πήγαινε μ' όλη του την ταχύτητα. Στο τέλος, ύστερα από τεσσάρων ωρών δρόμο, ο ναύτης πούταν στη σκοπιά δείχνει μακριά μια λάμψη.

Οι επιβάτες που είχαν κι' αυτοί ξυπνήσει κι' είχαν ανέβει πάνω έτρεξαν προς το μέρος που έδειξε ο σκοπός. Συγχρόνως άγγιξα και τους τα χέρια του παραδενον επιβάτη. Ήσαν παγωμένα και το βλέμμα του ήταν προσηλωμένο προς το μέρος που φαινόταν η λάμψη.

Υστερα από μισές ώρες άκουη δρόμο μπορούσαμε να διακρίνουμε το πλοίο που καίταν. Ή λάμψη της πυρκαϊάς να έφτανε όλα γύρω. Τ' όμοιο πλοίο είχε κι' όλες βυθισθή. Έπαινο στην τακτοκίνη θάλασσα έβλεαν οι βάρκες γεμάτες από ανθρώπους. Πλησιάσαμε όσο μπορούσαμε και παραλάβουμε τους ναυαγούς. Όσοι μ' ανθρώπινη ψυχή δεν χάθηκε.

Όταν γύρισα γι' να ιδώ τον σωτήρα όλου αυτού του κόσμου, δεν τον βρήκα πουθενά. Είχε χαθεί ξανά μέσα στο πλήθος που άποφυγή κάθε ευχαριστία και κάθε εκδήλωσης εύγνωμοσύνης.

Στο σημείο αυτό ο καπετάνιος τέλειωσε την διήγησή του και γέμισε το ποτήρι του κρασί.

Μόνον ένα δεν καταλαβαίνω, είπα τώρα, πολύ ευγενικά ο νεαρός συντάκτης. Γιατί το πλοίο δεν έδωσε στο σήμα του κινδύνου;

Γιατί; έγέλασε ο καπετάνιος. Γιατί αλλούστατα η φωτιά έπιασε σ' ένα διαμέρισμα δίπλα στον θάλαμο του άσχηματιστού και το μηάνημα έκλεισε προτού προφθάσουν να δώσουν κανένα σήμα.

Ενώ κοιμώμουνα, άρχισε να λέει, είδα, μες στην μέση της θάλασσας μια πυραυλά μια γιγαντιαία πυραυλά, που οι φλόγες της

έφθαναν ως τα σύννεφα, κι' εξαφνα μες στις φλόγες, ξεχώρισα τους αριθμούς «186 Α. Μ. 28 Β. Π.». Έσκέφθηκα πως δεν θα ήταν ποτε, μοιταμένα, ξεχωρήθηκα και έγραφα στο σημειωματάριό μου τους δύο αριθμούς 186, 28. Έπειτα πάλι να κοιμηθώ, αλλά πιας είχα κλείσει τα μάτια μου, ξαναείδα τους δύο αυτούς αριθμούς, 186, ανατολικόν μήκος, 28 βόρειον πλάτος.

Τα λόγια του ανθρώπου αυτού μ' επηρέασαν τρομερά.

Και τι νομίζετε ότι μπορεί να συμβαίνει; ρώτησα. Τι σημαίνουν αυτοί οι αριθμοί;

Στο πρόσωπο του συνομιλητή μου ζωγραφίστηκε τότε φοβερός αγωνία.

Κύριε πλοίαρχε, μου είπε, ένα πλοίο κα' γεται εδώ γύρω...

Και δεν θα έκανε ανάλογο; ρώτησα. Ο άσχηματιστής μας θα έπρεπε να είχε λάβει ειδοποίησι.

Τον ρώτησα, είπε κι' ο δεύτερος πλοίαρχος. Αλλά δεν έλαβε τίποτε.

Νά, βλέπετε λοιπόν, είπα γι' αυτό να καθιστάω τον συνομιλητή μου. Τέτοια όμως άγνοια ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του, που δεν τόλμησα να εξακολουθήσω. Τέλος πάντων, ας ρωτήσουμε και μια φορά, ψιθύρισα...

Ο άσχηματιστής καθότανε στη θέση του να μ' άκουστικά σ' αυτά του. Δεν είχε λάβει πράγματι καμιά ειδοποίηση. Ή ειδησι αυτή έκανε τον παράξενο επιβάτη να σιωπήσει ντροπιασμένος σε μια καρέκλα.

Αν δεν ήταν να βρούμε από τον δρόμο μας, του είπα θα έλδενα λιγάκι. Έχω όμως εύνδνας αλέαντι των έπιστατών και δεν μπορώ να το κάμω.

Έχετε όμως εύνδνη και γι' αυτούς άλλους ανθρώπους που θα χαθούν, έφώναξε με τρομερή φωνή ο συνομιλητής μου. Έχεις εύνδνη και ξέρετε τι συμβαίνει.

Τι τα θέλετε κύριοι; Υπάρχουν στιγμές που η λογική είναι μια κενή λέξη και υπακούει κανείς μονάχα στην καρδιά του. Μολοντα θα βγαίναμε από τον δρόμο μας μολονότι ο άσχηματιστής δεν είχε καμιά ειδησι, διέταξα να μεταβάλουμε διεύθυνση κι' ανέβηκα στη γέφυρα. Ο άνθρωπος στεκόταν δίπλα μου τρέμοντας από παρηγο.

Ενός προχωρούσαμε, ρώτησα τον άνθρωπο αυτό γι' τη ζωή του. Ήταν ένας φτωχός διάβολος, ένας από εκείνους που πάνε στη Αμερική, γι' να πλουτίσουν και δεν μπορούν ν' αντέξουν στη σκληρή ζωή. Τώρα γύρισε πίσω στην πατρίδα του.

Το πλοίο πήγαινε μ' όλη του την ταχύτητα. Στο τέλος, ύστερα από τεσσάρων ωρών δρόμο, ο ναύτης πούταν στη σκοπιά δείχνει μακριά μια λάμψη.

Οι επιβάτες που είχαν κι' αυτοί ξυπνήσει κι' είχαν ανέβει πάνω έτρεξαν προς το μέρος που έδειξε ο σκοπός. Συγχρόνως άγγιξα και τους τα χέρια του παραδενον επιβάτη. Ήσαν παγωμένα και το βλέμμα του ήταν προσηλωμένο προς το μέρος που φαινόταν η λάμψη.

Υστερα από μισές ώρες άκουη δρόμο μπορούσαμε να διακρίνουμε το πλοίο που καίταν. Ή λάμψη της πυρκαϊάς να έφτανε όλα γύρω. Τ' όμοιο πλοίο είχε κι' όλες βυθισθή. Έπαινο στην τακτοκίνη θάλασσα έβλεαν οι βάρκες γεμάτες από ανθρώπους. Πλησιάσαμε όσο μπορούσαμε και παραλάβουμε τους ναυαγούς. Όσοι μ' ανθρώπινη ψυχή δεν χάθηκε.

Όταν γύρισα γι' να ιδώ τον σωτήρα όλου αυτού του κόσμου, δεν τον βρήκα πουθενά. Είχε χαθεί ξανά μέσα στο πλήθος που άποφυγή κάθε ευχαριστία και κάθε εκδήλωσης εύγνωμοσύνης.

Στο σημείο αυτό ο καπετάνιος τέλειωσε την διήγησή του και γέμισε το ποτήρι του κρασί.

Μόνον ένα δεν καταλαβαίνω, είπα τώρα, πολύ ευγενικά ο νεαρός συντάκτης. Γιατί το πλοίο δεν έδωσε στο σήμα του κινδύνου;

Γιατί; έγέλασε ο καπετάνιος. Γιατί αλλούστατα η φωτιά έπιασε σ' ένα διαμέρισμα δίπλα στον θάλαμο του άσχηματιστού και το μηάνημα έκλεισε προτού προφθάσουν να δώσουν κανένα σήμα.

Ενώ κοιμώμουνα, άρχισε να λέει, είδα, μες στην μέση της θάλασσας μια πυραυλά μια γιγαντιαία πυραυλά, που οι φλόγες της

έφθαναν ως τα σύννεφα, κι' εξαφνα μες στις φλόγες, ξεχώρισα τους αριθμούς «186 Α. Μ. 28 Β. Π.». Έσκέφθηκα πως δεν θα ήταν ποτε, μοιταμένα, ξεχωρήθηκα και έγραφα στο σημειωματάριό μου τους δύο αριθμούς 186, 28. Έπειτα πάλι να κοιμηθώ, αλλά πιας είχα κλείσει τα μάτια μου, ξαναείδα τους δύο αυτούς αριθμούς, 186, ανατολικόν μήκος, 28 βόρειον πλάτος.

Τα λόγια του ανθρώπου αυτού μ' επηρέασαν τρομερά.

Και τι νομίζετε ότι μπορεί να συμβαίνει; ρώτησα. Τι σημαίνουν αυτοί οι αριθμοί;

Στο πρόσωπο του συνομιλητή μου ζωγραφίστηκε τότε φοβερός αγωνία.

Κύριε πλοίαρχε, μου είπε, ένα πλοίο κα' γεται εδώ γύρω...

Και δεν θα έκανε ανάλογο; ρώτησα. Ο άσχηματιστής μας θα έπρεπε να είχε λάβει ειδοποίησι.

Τον ρώτησα, είπε κι' ο δεύτερος πλοίαρχος. Αλλά δεν έλαβε τίποτε.

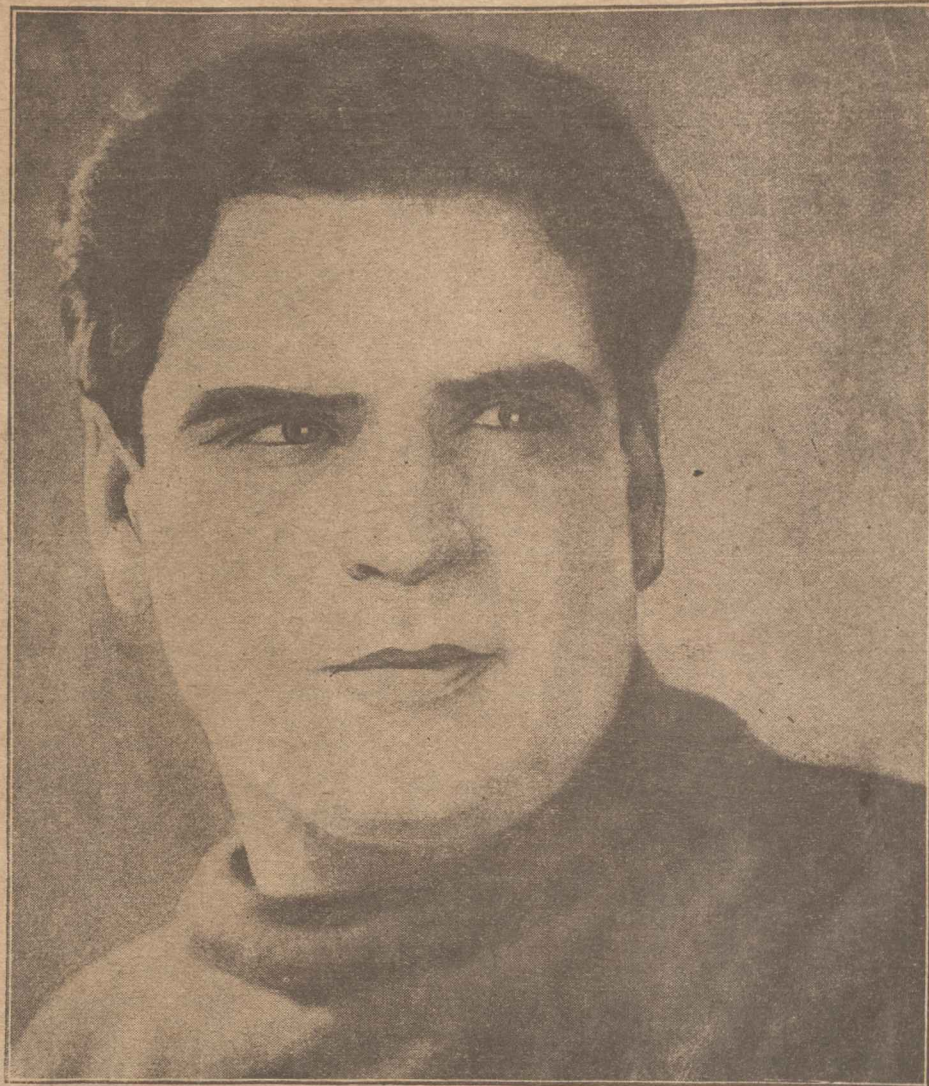
Νά, βλέπετε λοιπόν, είπα γι' αυτό να καθιστάω τον συνομιλητή μου. Τέτοια όμως άγνοια ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του, που δεν τόλμησα να εξακολουθήσω. Τέλος πάντων, ας ρωτήσουμε και μια φορά, ψιθύρισα...

Ο άσχηματιστής καθότανε στη θέση του να μ' άκουστικά σ' αυτά του. Δεν είχε λάβει πράγματι καμιά ειδοποίηση. Ή ειδησι αυτή έκανε τον παράξενο επιβάτη να σιωπήσει ντροπιασμένος σε μια καρέκλα.

Αν δεν ήταν να βρούμε από τον δρόμο μας, του είπα θα έλδενα λιγάκι. Έχω όμως εύνδνας αλέαντι των έπιστατών και δεν μπορώ να το κάμω.

Έχετε όμως εύνδνη και γι' αυτούς άλλους ανθρώπους που θα χαθούν, έφώναξε με τρομερή φωνή ο συνομιλητής μου. Έχεις εύνδνη και ξέρετε τι συμβαίνει.

Τι τα θέλετε κύριοι; Υπάρχουν στιγμές που η λογική είναι μια κενή λέξη και υπακούει κανείς μονάχα στην καρδιά του. Μολοντα θα βγαίναμε από τον δρόμο μας μολονότι ο άσχηματιστής δεν είχε καμιά ειδησι, διέταξα να μεταβάλουμε διεύθυνση κι' ανέβηκα στη γέφυρα. Ο άνθρωπος στεκόταν δίπλα μου τρέμοντας από παρηγο.

Ο περίφημος πρωταγωνιστής του κινηματογράφου Γκαμπριέλ Γκαμπριέλ, ο οποίος δημιούργησε το ρόλο του Γιάννη 'Αγιάννη στον «Αθλίους». Πρωταγωνιστεί και στο νέο κινηματογραφικό έργο «Ο Πλοίαρχος Ράσκαλλ».

Ένα άγαλμα του Βούδα με τον 'Επιτάφον 'Οφιν, κατασκευασθέν πρό χιλιετηρίδες.

Η Κλώντ Φράνς μία από τις πρωταγωνιστρίες του κινηματογράφου, ως Λαίδη Χέλο κινηματοδράμα.

ΑΠΟ ΤΟΥ Σ ΦΥΛΛΟΥ ΣΤΟ ΕΤΟ'

Το περιπαθέστατον, το τρυφερώτατον
μυθιστόρημα του ελληνικού ποιητού
ΟΥΛΟΥ

«Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΙΑΚΟΒΟΥ ΟΡΤΙΣ»

Μυθιστόρημα έρωτος του Γκαίτε εξ Ισου παθη-
τικών και γλυκύ με σκηνικά δάκρυα και την βαθειάν
συγγίνην του αναγεννητικού και τραγικού έρωτος
δύο άβρων ψυχών, ο έρωτας.
Όσοι παρηκολούθησαν τον Γκαίτε και συνεκινήθησαν
με την 'Αγάπη του Βούδα αίσθανον τις ίδιες και
άνώτερες ακόμη συγγίνης του μυθιστορηματος του
μεγάλου ποιητού Φωκίωνος Κανταβιτηρίδα θα δορτιάση
ολόκληρη ή 'Ιταλία και ο κόσμος.

Η Λουίζα Λαγκράνζ, η Γαλλίς πρωταγωνίστρια του κινηματογράφου η οποία πρόκειται να πρωταγωνιστήσει στη 'Γυμνή Γυναίκα' του Μπατάιγ.

Μια ώραία Γαλλίς ηθοποιός του μιούζικ-χάλλ, η οποία καταγοντεύει τους Παριζιάνους με τους χορούς της και τα τραγούδια της.

Του PAUL HERVIEU

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΑ'Υ'ΜΕΝΟΣ Ο ΓΕΡΩ-ΜΑΙΛ

Καθισμένος στο βάθος του άμαξιού με το όποιο γύριζε απ' το νεκροταφείο ο γέρω—'Αρθούρος—Μαίλ, σκεπτόταν περίλυπος πώς τώρα, μετά το θάνατο της αγαπημένης του γυναίκας, θα ήταν πια μόνος στον κόσμο, εάν τού έλλαπε ο δυστυχής μέσα στ' άμια, εν φ έσω ο Ίννεμος ουδ' αλάζε και έτρεφε το χιονι πυκνό. Τι θλιβερό που ήταν εκείνο το δειλινό για το γέρω—Μαίλ!

Τρεις ή τέσσερις φορές, είχε χάσει ο καημένος τη γυναίκα του, και σήμερα έπληγε εις το νεκροταφείο να της ανάψη ένα κερί και να της φέρη λίγα λουλούδια... Ένας δεσμός πενήντα ολοκληρώνον έβαν κόπινε για πάντα κι' έτσι ο γέρω—Μαίλ, έφημος πια στον κόσμο έννοιωθε σήμερα πως πέρα εκεί στον νεοκαμμένον τάφο είχε αφήσει κι' ένα κομμάτι του εαυτού του βιθειά χομένο κάτω από το παγερό χιόνι, μαζί με τους άλλους νεκρούς... 'Ο 'Αρθούρος—Μαίλ, έρχινε κάπου-κάπου και μερικές ματιές έβω απ' τ'άμια του. Παν-τού σνεφιά, έρημια και το ακατάπαντο χιόνι που έπεφτε σκέπαζε τα πάντα. Ποιος θα έδειχνε πια γινυτών την αγάπη που ήθελε η ψυχή του; Ποιά άλλη καρδιά θα βρισκόταν στον κόσμο να ένδυσ-φερόμ η έλκρινε για τη δυστυχία του;... Κανείς! Κανείς! Μιά κόρη του άπαινε μόνον στον κόσμο, που μεγάλη πια τώρα στην ηλικία ήταν άφωτισμένη στον άντρα της και στα παιδιά της και βέβαια δεν ήθελε πια ούτε τη διάθεση, ούτε και τον καυρό να άσχο-λείται τώρα με τον γέρω πατέρα της...

Το άμια έτοχε γρήγορα ανάμεσα απ' τους κάλπους και τις βο-σχές επάνω στο νεοκαρμαμένο δρόμο, που ήταν σκεπασμένος από παχύ στρώμα χιονιού.

Έτσι τέλους έφθασαν στο κτήμα του.

Στην έξωπορτα τον περιέμενε ο γαμπρός του, ένας σαρανταπεντάτης άξιωματικός του Ιππικού ό οποίος μόλις είδε το άμια να στέκεται, φώ-ναζε, τρέχοντας ν' άνοιξη την πόρτα του πεθε-ρού του...

—Μη ξεζέψης άμια, γιατί σε μία ώρα θα φύγουμε μαζί με τη Λουίζα για το σταθμό.

—Τόσο γρήγορα, μουρμούρισε περίλυπος ο γέρω—Μαίλ, καταβαίνοντας με προσοχή απ' το άμια του...

—Το τραίνο δεν περιμένει, άπήνησε απότομα ο γαμπρός του...

Ο 'Αρθούρος Μαίλ σάπασε, χαιρέτισε τον γαμπρό του και έμπηξε μαζί του στο σιτη, ό-που τούς περιέμενε η κόρη του, η Λουίζα.

—Πού είνε η καυμένη ή γυναίκα μου να μιά ψήση κανένα καφέ, ψιθύρισε ο γέρος, αφού κάθησε σ' ένα καναπέ κοντά στο τζάκι του.

—Αλλά τα λόγια του δεν βοήθων καμιά άπάντησιν.

—Έλα νί καθήτοιμε λίγο, είπε στην κόρη του που πέρασε μία στιγμή από κοντά του...

Αισθάνονταν ο δυστυχής εκείνη τη στιγμή την ανάγκη να καθήση μαζί με τα παιδιά του, με την κόρη του, με τους ανθρώπους εκεί-νους που ήταν ή μόνες ψυχές, ή όποιες θα έβρισαν ύστερ' απ' αυτόν και θα διαίωνιζαν τ'όνομά του...

—Έξαφνα, συγχεντρώνοντας τις σκέψεις του, είπε θλιβερά, εάν να μονολογούσε:

—Τι θα κάμω τώρα έγω με τα έρδωμένα μου τα χιόνια! Να δουλέψω πια δεν μπορώ. Είμαι πολύ γέρος. Όταν ζούσε ή γρηού-λα μου, μ' έβροθούσε λιγάκι. Τώρα όμως! Νά, σε λίγο θα φύγετε κι' έσείς και ύστερα!...

Ο Γαμπρός του τον έκύταζε μία στιγμή στα μάτια και του είπε:

—Νά πάρης ένα έπιστάτη. Δόξα σοι ο Θεός, δεν σου λείπουν τα μέσα.

—Έγώ, να πάρω έπιστάτη; είπε θυμωμένος ο γέρος... Να πάρω έναν άνθρωπο που θα μου κατατρέψη τους άγρους μου και θα ψυφίσω τα ζώα μου; Α! όχι, όχι! ποτέ δεν θα βάλω στο σιτη μου έναν ξένο, τώρα στα γεράμια μου...

Ο γαμπρός του δεν είπε τίποτ' άλλο και μία σιωτή έτηλούθη. Η φωτιά έκαψε στο τζάκι ολόένα. Η κόρη του γέρω—Μαίλ, έτοιμασε αποξηρή της βιλίτσες και πηγαίνοντο στα δωμάτια.

—Έξαφνα, έβλεπε πια κάποιον και οι τρεις σιωηλοί, ο γέρος προχώρησε λίγο προς την κόρη του και της είπε:

—Έγώ όλοι τα ύτάχοντά μου, όλη μου την περιουσία, θα την άρῃς σ' ένα και στον άντρα σου, αυτό θα το ξέρετε βέβαια... Ε;

—Η κόρη του κούταζε μία στιγμή τ'όν άντρα της και χαμογέ-λανε εύχαριστημένη...

—Αλλά, συνέχισε ο γέρος, θα ήθελα, Λουίζα, να ήξερα έμ-πραγία... Ήθελα να μου έλεγες, αν μ' άγαπάς ακόμα όπως πα-ρωτά, αν άγαπάς τον γέρω πατέρα σου... αν τον σκέπτεσαι καμιά-φορά... Και ο γέρος σταμάτησε γιατί τα δάκρυα που κάθον-αφθονα από τα μάτια του, δεν τον άφηναν να προχωρήσει...

—Η κόρη του ήλθε κοντά του και τον άγκάλιασε με καρπο-ρητά... Ο άντρας της σηκώθηκε κι' αυτός και ήρθε κοντά στο γέρω λέγοντας...

—Τι είν' αυτό που λές πατέρα... Τι έρωτήτης είν' αυτός;

—Ο Γέρος δεν είτε καμία άλλη λέξη, αλλά έπεσε στην άγκυ-λή της κόρης του και έκλαιγε σιωπηλά ψιθυρίζοντας:

—Λουίζα μου, Λουίζα μου, πόσο είμαι μόνος, μόνος, σ' ό-τον τον κόσμο...

Την στιγμή αυτή ένας μικρός ύπνοστάκος, μπήκε μέσα στο μα-τάκι και είπε στον άντρα της Λουίζας:

—Άφεντικό, είπε ο άμιας: να κάνετε γρήγορα, γιατί ο πα-τέρας είνε άσχημος και το χιόνι άρχισε να πέφτει πιο πυκνό... Πρέπει προφύλαξε το τραίνο... Ο γέρος σήκωσε τα μάτια του και είδε το γέρω...

—Θά φύγετε; έρώτησε κυττάζοντας τα μάτια της κόρης του.

—Ναι! Πατέρα, μην έπιμένης... Πρέπει... Θά ξαναγυρίσω όμως πολύ γρήγορα...

Σ' ένα τέταρτο ο γέρω Μαίλ συνώδενε έως το άμια του κό-ρη του, με τον γαμπρό του που έφυγαν για την πόλη...

Την ώρα που το άμια κίνησε για να φύγη, ο γέρω Μαίλ, έβλε-πο μαντήλι του και σκούπισε τα δακρύα του ματιά...

Στην εύχη του Θεού. Καλό ταξίδι, εί-πε και δεν έφυγε απ' τη θέση του, όταν τ' άμιας χάθηκε ανάμεσα στα δέντρα του κήπου του...

Με βήμα άργό και προσεκτικό ο γέ-ρω ξαναγύρισε πάλι στο δωμάτιό του και πάλι πάλι κοντά στο τζάκι. Ο νοός του ήταν συ-ταμένος και χίλιες δυο σκέψεις περνού-από μπροστά του.

—Ανάμεσα στα έύλα της φωτιάς που έ-χαν στο ήσυχο τζάκι του ο γέρω—Μαίλ, έβλεπε τώρα να περνούν ένα σωρό σκέ-ψεις, κάθε μία έφρανε την φαντασία του σε με-γάλη έκταση...

—Ανάμεσα στα έύλα της φωτιάς που έ-χαν στο ήσυχο τζάκι του ο γέρω—Μαίλ, έβλεπε τώρα να περνούν ένα σωρό σκέ-ψεις, κάθε μία έφρανε την φαντασία του σε με-γάλη έκταση...

—Ανάμεσα στα έύλα της φωτιάς που έ-χαν στο ήσυχο τζάκι του ο γέρω—Μαίλ, έβλεπε τώρα να περνούν ένα σωρό σκέ-ψεις, κάθε μία έφρανε την φαντασία του σε με-γάλη έκταση...

—Ανάμεσα στα έύλα της φωτιάς που έ-χαν στο ήσυχο τζάκι του ο γέρω—Μαίλ, έβλεπε τώρα να περνούν ένα σωρό σκέ-ψεις, κάθε μία έφρανε την φαντασία του σε με-γάλη έκταση...

—Ανάμεσα στα έύλα της φωτιάς που έ-χαν στο ήσυχο τζάκι του ο γέρω—Μαίλ, έβλεπε τώρα να περνούν ένα σωρό σκέ-ψεις, κάθε μία έφρανε την φαντασία του σε με-γάλη έκταση...

—Ανάμεσα στα έύλα της φωτιάς που έ-χαν στο ήσυχο τζάκι του ο γέρω—Μαίλ, έβλεπε τώρα να περνούν ένα σωρό σκέ-ψεις, κάθε μία έφρανε την φαντασία του σε με-γάλη έκταση...

—Ανάμεσα στα έύλα της φωτιάς που έ-χαν στο ήσυχο τζάκι του ο γέρω—Μαίλ, έβλεπε τώρα να περνούν ένα σωρό σκέ-ψεις, κάθε μία έφρανε την φαντασία του σε με-γάλη έκταση...

—Ανάμεσα στα έύλα της φωτιάς που έ-χαν στο ήσυχο τζάκι του ο γέρω—Μαίλ, έβλεπε τώρα να περνούν ένα σωρό σκέ-ψεις, κάθε μία έφρανε την φαντασία του σε με-γάλη έκταση...

—Ανάμεσα στα έύλα της φωτιάς που έ-χαν στο ήσυχο τζάκι του ο γέρω—Μαίλ, έβλεπε τώρα να περνούν ένα σωρό σκέ-ψεις, κάθε μία έφρανε την φαντασία του σε με-γάλη έκταση...

—Ανάμεσα στα έύλα της φωτιάς που έ-χαν στο ήσυχο τζάκι του ο γέρω—Μαίλ, έβλεπε τώρα να περνούν ένα σωρό σκέ-ψεις, κάθε μία έφρανε την φαντασία του σε με-γάλη έκταση...

—Ανάμεσα στα έύλα της φωτιάς που έ-χαν στο ήσυχο τζάκι του ο γέρω—Μαίλ, έβλεπε τώρα να περνούν ένα σωρό σκέ-ψεις, κάθε μία έφρανε την φαντασία του σε με-γάλη έκταση...

—Ανάμεσα στα έύλα της φωτιάς που έ-χαν στο ήσυχο τζάκι του ο γέρω—Μαίλ, έβλεπε τώρα να περνούν ένα σωρό σκέ-ψεις, κάθε μία έφρανε την φαντασία του σε με-γάλη έκταση...

—Ανάμεσα στα έύλα της φωτιάς που έ-χαν στο ήσυχο τζάκι του ο γέρω—Μαίλ, έβλεπε τώρα να περνούν ένα σωρό σκέ-ψεις, κάθε μία έφρανε την φαντασία του σε με-γάλη έκταση...

ΤΟ ΜΝΗΜΟΝΙΚΟ ΤΟΥ ΒΕΜΠΕΡ

—Ένα βράδυ, έπαίξε το εις το θέατρον ό «Μαγευμένος Αύλος», το άριστούργημα του Μόσαρτ.

Η παράστασις έπρόκειτο να άρχισή, όταν οι μουσικοί της όρ-χέστρας άντελήφθησαν ότι το τετράδιο της παρτίτσας δεν εφεί-σχετο εις το θρανίο του διευθυντού της όρχ'στρας, ό όποιος ήτο ο Βέμπερ.

Φόβος και τρόμος μεταξύ των μουσικών, δεδομένου ότι ο Βέμ-περ ήτο έκτάκτως προσεκτικός και αυτηγρός.

Από στιγμή σε στιγμή άνεμνετο να φθάση στο θέατρο ο άυ-τοκράτωρ και όλη ή Αύλη και όλοι ήξευραν ότι μία άρροπορία, έστω και δικαιολογημένη, θα έκανε πολύ κακήν έντύπωσιν εις τόν Φρειδερίκον—Αδουλτον, ό όποιος άπαιτούσε να άρχίζη ή παρά-στασις μόλις εισήρχετο στο θέατρο του.

Το κοινό, που είχε γνωρίσει τι συνέβαινε, έπερίμενε και αυτό με άνησυχίαν την άφιξιν του Βασιλέως. Μεταξύ των άκροατών ήτο και ή κυρία Καρολίνα Βέμπερ, ή σύζυγος του μουσουργού, που έ-βλεπε τρέμουνα πώς έλειπε το τετράδιον. Ο Βέμπερ είδε τόν κιν-δυνο και έμειδισεν. Χωρίς να συγχινή ή και να παραχθή περισσό-τερον, έστειλε ένα μουσικόν να φέρη το τετράδιο.

Εν τω μεταξύ εισήλθε εις το θέατρον ο Βασιλεύς ακολουπού-μενος από την Αύλην του.

Ο Βέμπερ έσπευσε εις τη γυναίκα του, που ήτο άκροτάτη, ένα βλέμμα έκφρασις, που έλεγε:

—Μην άνησυχής!

—Επειτα έπληξε την παγίδα του και έδωκε το σημείο της έναρ-ξως. Αιφνίδυν όλη την πρώτη πράξη με τη συνηθισμένη του δύ-ναμι, χωρίς να παραλείψη μία νότα από το κείμενον, το όποιον έγνώριζε όλο από μνήμης. Μάλιστα εις όρισμένα σημεία προσε-ποιείτο ότι έγύριζε τα φύλλα, προς μέγαλον θαυμασμόν των πα-ρισταμένων.

Το γεγονός κατέπληξε τόσον πολύ, ώστε ο Βασιλεύς και όλοι τα μέλη της Βασιλικής οικογενείας, συνεκρίσαν ολόψυχος τόν Βέ-μπερ διά το μουσικόν αυτό κατόρθωμα.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΠΑΝΤΟΥ ΝΕΡΟ

Είνε αδύνατο να φαντασθή κανείς πόσο νερό ύπάρχει μέσα σε μερικά πράγματα και στα πλέον στερεά ακόμα.

Ο άστραφτερός όπάλινος (είδος πολυτέμνου λίθου), άποτελείται από χαλκό και νερό. Ο άέρας που άνατέμνει έχει μεγάλη ποσό-τητα νερού. 100 όγκια πατάτες περιέχουν 90 όγκια νερό. Τα έπτά όγκια του βάρους του ανθρώπου είνε νερό. Τα φυτά περιέχουν πο-λύ νερό. Το ήλιοτρόπιον π. χ. βγάξει διά της διαπνοής 100 όγκια νερό κάθε μέρα. Το γογγυλίον έπίσης βγάξει την ίδια πο-σότητα. Ένα στρέμμα άγρου παρμένο με σπάρι διαπνέει 10 τό-νους νερό κάθε μέρα. Μονάχα οι βότρες της Αθήνας δεν βγάδουν ούτε όράμ. Έτσι δεν είνε κ. Ούλεν...

Η μικρότερη Δημοκρατία

Είνε ή Ταβολάρα, ένα νησί 8 χιλιομέτρων μάρους και ενός πλάτους. Άπχει πένες λευκές απ' τη βορειοδυτική πλευρά της Σαρ-δηνίας. Ο πληθυσμός του μικροτέρου τούτου κράτους άποτελείται από 60 πρόσωπα. Διοικούνται δε από έναν πρόεδρο και από ένα έπα-μελες διοικητικόν συμβούλιον. Έννοείται πως το κρατίδιον τούτο ούτε στρατό έχει ούτε πλοία!

John William Chasseau!

—Ανάμεσα στα έύλα της φωτιάς που έ-χαν στο ήσυχο τζάκι του ο γέρω—Μαίλ, έβλεπε τώρα να περνούν ένα σωρό σκέ-ψεις, κάθε μία έφρανε την φαντασία του σε με-γάλη έκταση...

—Ανάμεσα στα έύλα της φωτιάς που έ-χαν στο ήσυχο τζάκι του ο γέρω—Μαίλ, έβλεπε τώρα να περνούν ένα σωρό σκέ-ψεις, κάθε μία έφρανε την φαντασία του σε με-γάλη έκταση...

—Ανάμεσα στα έύλα της φωτιάς που έ-χαν στο ήσυχο τζάκι του ο γέρω—Μαίλ, έβλεπε τώρα να περνούν ένα σωρό σκέ-ψεις, κάθε μία έφρανε την φαντασία του σε με-γάλη έκταση...

—Ανάμεσα στα έύλα της φωτιάς που έ-χαν στο ήσυχο τζάκι του ο γέρω—Μαίλ, έβλεπε τώρα να περνούν ένα σωρό σκέ-ψεις, κάθε μία έφρανε την φαντασία του σε με-γάλη έκταση...

—Ανάμεσα στα έύλα της φωτιάς που έ-χαν στο ήσυχο τζάκι του ο γέρω—Μαίλ, έβλεπε τώρα να περνούν ένα σωρό σκέ-ψεις, κάθε μία έφρανε την φαντασία του σε με-γάλη έκταση...

—Ανάμεσα στα έύλα της φωτιάς που έ-χαν στο ήσυχο τζάκι του ο γέρω—Μαίλ, έβλεπε τώρα να περνούν ένα σωρό σκέ-ψεις, κάθε μία έφρανε την φαντασία του σε με-γάλη έκταση...

—Ανάμεσα στα έύλα της φωτιάς που έ-χαν στο ήσυχο τζάκι του ο γέρω—Μαίλ, έβλεπε τώρα να περνούν ένα σωρό σκέ-ψεις, κάθε μία έφρανε την φαντασία του σε με-γάλη έκταση...

—Ανάμεσα στα έύλα της φωτιάς που έ-χαν στο ήσυχο τζάκι του ο γέρω—Μαίλ, έβλεπε τώρα να περνούν ένα σωρό σκέ-ψεις, κάθε μία έφρανε την φαντασία του σε με-γάλη έκταση...

—Ανάμεσα στα έύλα της φωτιάς που έ-χαν στο ήσυχο τζάκι του ο γέρω—Μαίλ, έβλεπε τώρα να περνούν ένα σωρό σκέ-ψεις, κάθε μία έφρανε την φαντασία του σε με-γάλη έκταση...

—Ανάμεσα στα έύλα της φωτιάς που έ-χαν στο ήσυχο τζάκι του ο γέρω—Μαίλ, έβλεπε τώρα να περνούν ένα σωρό σκέ-ψεις, κάθε μία έφρανε την φαντασία του σε με-γάλη έκταση...

Τά μεγαλύτερα νομίσματα

Τά μεγαλύτερα νομίσματα του κόσμου ύπάρχουν στην Ιαπωνία. Έ-χει ύπαρξη ακόμα ένα νόμισμα άσημένιο που ονομάζεται 'Ο μ π ά ν και έχει διάμετρο 8 εκατοστών, ζυγίζει περί τα 150 όγκια, είνε δε όνομαστικής αξίας 275 φράγκων. Τα ό μ π ά ν κυκλοφορούν συνήθως στην Ιαπωνία μεταξύ των εργαζομένων του Τόκιο και της 'Υοζακάας, οι δε πλούσιοι εύτατρίδαι της Ιαπωνικής πρωτεύου-σας πληρώνουν πάντοτε εις ό μ π ά ν τις μεγάλες άγορές που συ-νάντουν μεταξύ των Ιαπώνων εμπόρων.

Εκτός όμως των Ιαπωνικών αυτών όπλων, βρίσκει κανείς και στην πόλι Λόολ του 'Ανάι, τεράστια νομίσματα. Και εκεί χρησιμο-ποιούν ένα χρυσό νομίσμα το όποιο είνε φτιασμένο σε σχήμα δι-σκού, έχει περιφέρεια 9 εκατοστών, ζυγίζει περί τα 320 γραμ-μάρια και αξίζει περί τα 1000 φράγκα.

Η μηχανική των Ήγεμόνων

Η πολυτελέστερη και πλουσιότερη μηχανική ήταν άναμφιβό-λος ή μηχανική της καταλυθείσης Ρωσικής δυναστείας. Ο Τσά-ρος Νικόλαος Β' έξώδενε ζολοσκία και πραγματικώς μυθώδη ποσά για την κουζίνα του. Όλα τα σκεύη της κουζίνας του ήσαν άργυρά και τα πε-ρισσότερα από τα σερβίτσια του εργα-ζομένου του είχαν κατασκευασθή στην έποχή της Αύτοκρατορίας Αικατερίνης της Μεγά-λης, από καθαρό χρυσό 18 καρατίων!

Ο άρχιμάγειρος του Τσάρου έπαιρνε 160.000 ρούβλια μισθό κάθε χρόνο, ό δε μισθός των έξη παραμαγείρων του έφθα-νε από 30—50 χιλιάδες ρούβλια έτησίως.

Μετά την ρωσική αυτή μηχανική, δεύτερη ως προς την πολυτέλειά έρχεται ή μηχανική της Ιαπωνικής Αύλης, για τα έξοδα της όποιας διατίθενται περί τα 2.000.000 γιέν τον χρόνο και ύστερα τρίτη κατά σειράν έρχεται ή άγγλική.

Πολύ λιγότερο δαπανήση και απλού-στερη ήταν ή μηχανική της αυλής του παρυσθέντος αυτοκράτορος της Γερμανίας Γουλιέλμου και ή οικονομικότερη όλων ήταν πάντοτε ή μηχανική του Προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Οδοντοϊατρική και... μουσική

Ο διάσημος οδοντοϊατρός του Βερολίνου Φέχερσεν άνεκρίνωσε τελευταίως στην Ακαδημία των Ιατρικών έπιστημών της Γερμανί-κης πρωτερότως μια έντελως πρωτότυπη μέθοδον άφωδώνον έξαγω-γής και έγχυσης των δοντιών του ανθρώπου...

Σύμφωνα με την μέθοδο αυτή, εκτός από τη γνωστή ένεση των ουλών, με την όποιαν πετράζεται κατά πολύ ό πόρος της έξαγωγής των δοντιών, προστίθεται και ή έφαρμογή της... μουσικής. Αλλά, ή οδοντοϊατρική Φέχερσεν, ύποστηρίζει πως εκτός της γνωστής άυ-τής ένεσης, ο άσθενής, δεν πρόκειται να καταλάβη έντελως τίποτ, αν μετά την ένεση διαγερευθή στατικά τον ό ήχος ενός ευχάριστου κομματιού που να παίζεται στο διπλανό δωμάτιο, όπως άπτε να μη φαίνεται ότι ή μουσική παίζεται άπ' όποιον γ' αυτόν. Έτσι, με δύο άποδέκτες μουσικών ήχων—έπί γαλακτοφώνου π. χ. ο άσθενής θα βγάξει τα δόντια του εύχάριστα, μεταφερόμενος σε όρασις... και... αϊθέριους μουσικούς κόσμους.

Ο Γέρος του Κόσμου μ' ένα... γαϊδάρο

Ο Γαλλικός έφημερίδας άναγγέλουν τελευταίως πως ένας Ισπα-νός αεροπλαντής άπεφάσισε να κάνει το γύρο του κόσμου... μόνος του και, όχι πια με τα συνήθη και γνωστά μεταφορικά μέσα, αλλά καθάλας σ' ένα... γαϊδάρο!

Ο Ισπανός αυτός ιδιότροπος πειρημητής άνεχώρησε από όλίγων ήμερών από τη Μαδρίτη, διευδόμενος προς Βαρσών. Έννοείται ότι το παραδειγμα του αυτού, το έμυθησαν φαίνεται πολλοί ευφο-καίοι πειρημηταί, γιατί και αυτός άναγγέλεται από το Λονδίον και τη Νέα 'Υρκη, πως καθάβαντα ολόκληρα διαφόρων άγγλοαμε-ρικανών άνδρων και γυναικών, πρόκειται να ξεκινήσουν ό καθένας απ' την πατρίδα του, για το γύρω του κόσμου, όλοι καθάλας σε διά-φορους... γαϊδάρους.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

ΤΟΥ HENRI BARBUSSE

Η Λουίζα Ντορέ έσπρωξε τη βαριά κιγκλι-
δοτή πόρτα του κήπου και μπήκε μέσα. Η νύχτα
ήταν σκοτεινή και η Λουίζα βάδιζε προσεχτικά
ανάμεσα απ' τα πυκνά δέντρα. Είχε πάει στην
άγορά να φρονίση και γύρισε τώρα, μ' ένα κορι-
νάκι γεμάτο φώλια, στο σπίτι της.

Η Λουίζα ήταν μια γυναίκα ως 30 ετών,
ψηλή, ξανθεία, με όρατα μεγάλα γαλαγά μάτια.
Παντρεμένη εδώ και πέντε χρόνια με τον Στέ-
φανο Ντορέ κατοικούσε σ' αυτό το μικρό σπι-
τάκι που ήτανε χρησιμοποιούμενο στο κήπο.
Ο άντρας της εργαζότανε σ' ένα σιδηρουργείο
και εκείνη έφτιαχνε ασπρόρουχα στο σπίτι της.
Έτσι και οι δύο τους με την εργασία τους κερ-
δίζανε αρκετά χρήματα και κατόρθωναν να
ζούνε με τη σχετική άνεση.

Όταν η Λουίζα έφθασε στο σπίτι της όρι-
σε χέρι το κορινάκι και έβγαλε το κλειδί ν' ά-
νοιξη την εξώπορτα. Μα η πόρτα καθώς πήγε να βάλει το κλειδί,
υπεχώρησε μόνον της γιατί δεν ήτανε κλειδωμένη.

Ταραγμένη η Λουίζα προχώρησε μέσα, έσπρωξε πίσω της την
πόρτα και διευθύνθηκε προς την κουζίνα. Στο νου της έβαλε άμέ-
σως κά-ι κακό! «Κανένας λοιποδότης...» θ' άνοιξε την πόρτα στο
διάστημα που έλειπε» σκέφτηκε και σύγκορημ αναστήθηκε από το
φρόν της. Επάνω στο τραπέζι της κουζίνας είχε αφήσει ο άντρας
της το πιστόλι του. Η Λουίζα, καθώς το είδε, έτρεξε, το πήρε στα
χέρια της, και ύστερα ανάβοντας ένα κερί, πέρασε στο απέναντι
δωμάτιο, που το χρησιμοποιούσαν για τραπέζα.

Μόλις όμως είχε κάνει δυο βήματα η Λουίζα έβγαλε μια στρι-
γιά φωνή και οπισθοχώρησε προτεινώντας το περιστροφικό του κρα-
τούσε στο δεξί της χέρι...

— Πίσω γιατί σ' εσκότωσα, είπε.

Μια σκιά ανθρώπου κρυμμένη κάτω από ένα μεγάλο τραπέζι,
που ήταν στη μέση του δωματίου, μόλις είδε τη Λουίζα να μπαίνει,
πετάχθηκε και στάθηκε μπροστά της. «Εκείνη στην άρχή, εκτός απ' το
θύρο των ρημάτων του που άκουσε, δεν είδε τίποτα άλλο,
ούτε μπορούσε άλλοστε να διακρίνει καλά μέσα στο κατασκότεινο
αυτό δωμάτιο, που μόλις τότε φωτίστηκε κάπως από το φως του
κεριού που κρατούσε η Λουίζα στα χέρια της.

Μια νεκρική σιγή επηκολούθησε... Η σκιά είχε σταθεί μερικά
βήματα απέναντι της Λουίζας και δεν έβγαζε μιλιά.

Η Λουίζα με το πιστόλι πάντοτε στο χέρι της, προσπαθούσε να
διακρίνει ποιος ήταν μέσα στην τραπέζα. Σε λίγο, μέσα στην
αρχή λάμψη του κεριού τα μάτια της κατόρθωσαν να διακρίνουν
τη φυσιογνωμία ενός ανθρώπου με μαύρα γένεια, ύψηλου, με πολύ
συμπαθητική όψη. Τα μικρά πονηρά μάτια που έλαμπαν κάτω
από δυο πυκνά φρύδια, κυττούσαν τη Λουίζα, μ' ένα βλέμμα ύπο-
πτο, που δεν θα σου έδινε καμιά εμπιστοσύνη.

Η Λουίζα προχώρησε λιγάκι και φώναξε για δεύτερη φορά:

— Πίσω! ποιος είσαι; Μίλησε γρήγορα, γιατί δε χωράω κα-
θόλου.

Ο άγνωστος φάνηκε πως τρώμαξε λιγάκι, γιατί έκανε δυο βή-
ματα προς τα πίσω, μισόκλεισε τα μάτια του και σήκωσε λίγο το
χέρι του προς το μέρος της Λουίζας, δείχνοντας με τη χειρονομία
αυτή, ότι δεν έπρεπε ν' ανησυχί για την παρουσία του. Η Λουίζα
όμως επέμενε να μάθει ποιος είχε. Τότε ο άγνωστος αποφάσισε ν'
άνοιξη το στόμα του και με φωνή ήρεμη είπε στη γυναίκα του σι-
δηρουργού:

— Ήσυχασε... Μη φοβάσαι!.. Δεν
έπαιρξα λόγους να φοβάσαι. Με στέλνει
ο άντρας σου. Θα σου εξηγήσω... Ήσυχ-
ασε...

Τελειώνοντας όμως τις λέξεις του
αυτές, τα μάτια του άγνωστου έλαμψαν
και σ' όλη την όψη του, διεγέρθη κάποιον
αόριστο πονηρό χαμόγελο.

Η Λουίζα μόλις άκουσε τα λόγια
αυτά και είδε να χαμογελούν έτσι τα
πονηρά αυτά μάτια, αισθανθηκε ένα ρί-
γος σ' όλο της το σώμα και χωρίς να
δώρη την παραμικρή πίστη σ' εκείνα
που είχε άκουσει, ξαναφώναξε άπειλη-
τικά:

— Επάνω τα χέρια... Σήκωσε τα
χέρια γιατί στην έφερα...

Ο άγνωστος οπισθοχώρησε πάλι
τρομαγμένος, κιντήσε τη Λουίζα άρρινα
και μ' ένα βλέμμα δειλό και άπορρο-
λωμένος ύστερα, μη μπορώντας να κάνει
διαφορετικά, υπάκουσε και σήκωσε τα
δυο του χέρια ψηλά.

Η Λουίζα τότε μόνο αισθάνθηκε
κάποια ανακούφιση.

Πίσω γιατί σ' εσκότωσα είπε η Λουίζα.

— Τι τρέχει λοιπόν;
πές μου; του είπε τότε πιο
μαλακά...

Ο άγνωστος με τα χέρια
πάντοτε ψηλά, απήντησε:

— Σου είπα ότι δεν πρέ-
πει να φοβάσαι. Έρχομαι
από τον άντρα σου... από
το σιδηρουργείο. Δεν θα
με γνωρίζεις βέβαια... Εγώ
όμως σε έξερω. Σε γνωρίζω
από μικρή. Άλλά εσύ που
να με θυμάσαι... πέρασαν από τότε τόσα χρόνια και εγώ έχω άλλα-
ξει... ε...

Η Λουίζα πρόσθεσε, χωρίς να μιλήσει.

Είμαι ο Παύλος... ο Παύλος Ρομίερ... ο...

Στο άκουσμα του ονόματος αυτού η Λουίζα έγινε κατάλυση.

Τα γόνάτα της λυγίστηκαν, κατέβασε το χέρι με το οποίο κρατούσε
ως τώρα το πιστόλι και αφήνοντας το χέρι στο τραπέζι που ήταν
δίπλα της, προχώρησε προς τον άγνωστο:

— Εσύ; εσύ; εδω! ούτως ή άλλως...
Ο άγνωστος κατεβάζοντας κι' αυτός τα χέρια του, ήρθε πιο
κοντά στη Λουίζα κι' α με φωνή τρυφερή και γεμάτη από συγκίνηση
επανάλαβε:

— Εγώ Λουίζα... Προχθές ήρθα από ταξίδι μακρινό. Έλε-
πα δέκα χρόνια. Πέρασα από το σιδηρουργείο που είχα μάθει πως
εργάζεται ο άντρας σου κι' απ' αυτόν έμαθα το σπίτι σας και ή-
θα άμέσως να σε ιδώ.

Και καλά, πώς άνοιξε; εγώ είχε κλειδώσει όταν έφυγα...

Εδω ο Ρομίερ σταμάτησε και άπ'φυγε να πη την αλήθεια. Συμ-
φώνησε λιγάκι και ύστερα είπε, χωρίς να κιντήρη πιά την Λουίζα
στά μάτια:

— Μα η πόρτα ήταν άνοιχτή...

Μα! περίεργο, λέει η Λουίζα... Εγώ είχα κλειδώσει...

Μια μικρή σιωπή έκανε και τους δυο να κοιτάζονταν καλύτερα
έναν τον άλλον... Σε λίγο ο Ρομίερ είπε στη Λουίζα:

— Δεν θα μ' εγνώριζες, αν δεν σου έλεγα τόνομά μου; ε;

— Όχι, ποτέ, είπε εκείνη χαμηλώνοντας τα μάτια της.

— Έχω πιά γεράσει! είπε αλήθεια! Η ξενιτειά, η δυστορία
και η κακοπέραση...

— Υπέφερες πολύ; ούτως ή άλλως τότε η
Λουίζα κούρνιασε απότομα τα λόγια
του Παύλου.

— Πάρα πολύ, Λουίζα, άπαντί
τότε εκείνος. Και σε λίγο προσέθεσε,
κιντήζοντας την πονετική στο πρό-
σωπο:

— Θυμάσαι, Λουίζα... Έκείνο το
βράδυ, που και οι δυο μόνοι, κάτω απ' το
γαλάζιο, περπατούσαμε!... Θυμάται τότε
τι μου είπες!...

— Σώπα! του λέει τότε εκείνη έ-
πτόμα, και ένα ρίγος διέτρεξε το
σώμα της.

Και οι δυο τότε σάπασαν και πάλι
οίσαν άρρινοι κοντά ο ένας τον άλλον.

Ο Παύλος έπιασε το χέρι της
Λουίζας και χωρίς ούτε αυτός να το
θέλει, σαν κάποια άλλη άνοστη δύ-
ναμη να τον έπαιρνε, έπεσε συντριμ-
μένος στα γόνάτα της...

Η Λουίζα κλείνοντας τα μάτια έ-
φρασε το κεφάλι του να γείρει στο στή-
θος της.

Και οι δυο τους σάπαιναν... Ο

Ο Παύλος έπεσε στα γόνάτα της Λουίζας...

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο ΜΠΑΜΠΗΣ

Ξαπλωμένος μπροστά στη σόμπα, πάνω στο παχύ χαλί της κα-
μαρούλας του, με την ψεύτικη άρκουδα του στην άγκαλιά του ο
Μπάμπης συλλογίζεται. Η μίς του είχε πώς πρέπει να λυπά-
ται τα φτωχά παιδιά που κρύωνουν και πεινούν. Ο Μπάμπης ρώ-
τησε γιατί κρύωναν και πεινούσαν τα παιδιά και γιατί ήταν φτωχά
και η μίς του εξήγησε ότι είχε φύγει η μαμά τους. Ο Μπάμπης εί-
ναι ένα πολύ σκεπτικό και έξυπνο αγοράκι μ' ένα καταλαβαίνει
και πολύ καλά πως μπορεί να φύγει μια μαμά και ν' αφήσει μόνο το
μικρό παιδί της. Η δικιά του η μαμά τον πέονε πάντα μαζί της
όταν πάει στο Vichy. Εκείνη δεν τον αφήνει ποτέ μόνο να κρύωνει
και να πεινά... ποτέ.

Μια μέρα του είχαν να μην κάνουν θόρυβο γιατί η μαμά του
είχε πονοκέφαλο. Και έτσι πολλές μέρες ο καυμένος ο Μπάμπης
περπατούσε στις μύτες των ποδιών του γιατί δεν ήθελε να άνησι-
χίση την μαμά που τόσο την αγαπούσε. Δεν την έβλεπε πιά, ούτε
και τον μπαμπά του όπου μια μέρα τον πήγαν στη θεία του. Ο
Μπάμπης χάρηκε πολύ, είχε άρσις να φοβάται το σπίτι του πούχε
γίνει σιωπηλό και βουβό. Και το βράδυ, όταν γύρισε η θεία του
τον βρήκε να γελά δυνατά και χαρούμενα. Ποτέ δεν ήταν τόσο ε-
υχαρισμένος. Μα κίνη τον άρπαξε απότομα στην άγκαλιά της, φω-
νίζοντας: «Σώπα, σώπα, μη γέλης, φτωχό όρφανο». Και ο Μπάμ-
πης σαν ξαναγύρισε στο σπίτι που ήταν τώρα πια σιωπηλό από
πριν, ξεπλώθηκε πάλι στην αγαπημένη του θέση, πήρε πάλι την
αγαπημένη του άρκουδα και την ρώτησε γιατί έκλαιγαν όλοι, γιατί
δεν έπρεπε να γελά, γιατί τον έλεγαν
όρφανο. Μα η άρκουδα δεν ήξευρε... Και
ο Μπάμπης δεν ξαναείδε την μαμά του...
Μια φορά που θέλησε να ρωτήσει τον
μπαμπά του τότε θα την ξανάβλεπε
πάραν τόσο γρήγορα απ' το δωμάτιο που
τρομαγμένος δεν ξαναρώτησε.

Καμιά φορά, τώρα, ξεγνοούσαν να
ξοστάνουν το κρεβάτι του πριν πλα-
γιάσει και ο Μπάμπης κρύωνε. Και σαν
ξυπνούσε δεν ήταν πάντα έτοιμη η σοκο-
λάτα του και ο Μπάμπης πεινούσε. Κι'
αυτό δεν είχε γίνει ποτέ ποτέ πριν... πριν
που έβλεπε την μαμά του και που μπο-
ρούσε να γελήσει. Και ξαπλωμένος στο
χαλί ο Μπάμπης συλλογίζεται πόσο πιο
καλά ήταν τότε, πριν. Ά, τώρα το είχε
καταλάβει πολύ καλά πως όταν φεύγει η
μαμά το μικρό αγοράκι της κρύωνει και
πεινά. Και το έσπε ότι έφυγε η μαμά
του. Ρώτησε την Αννέτα την καμαριέρα
τι θα πη όρφανο και αυτή του είπε. Να
βέβαια τώρα είχε σαν τα φτωχά εκείνα
για τα οποία τούγες μιλήσει. Μήπως κι'
αυτός δεν κρύωνει, δεν πεινά, καμιά
φορά:

Μια μέρα που έλαμπε ο ήλιος στον καταγάλανο ουρανό ο Μπά-
μπης σκέφτηκε ότι μπορούσε να τρέξει λίγο στον κήπο. Άλλά έ-
πειδή στην Άγγλια δεν βγαίνει ποτέ ποτέ ήλιος — κι' αυτό το είχε
διάβαση στο μεγάλο άγγλικό του βιβλίο — ή με δεν θα καταλάβαινε
αν της εξηγήσεις ότι με τον ήλιο δεν κρύωνει κανείς. Γι' αυτό έφυγε
κρυφά και πήγε να παίξει κοντά στα κάγκελα για να μην τον βλέ-
πουν από το σπίτι. Σε λίγο άκουσε μια κλαυμάκη φωνή να ζητά
ελεημοσύνη. Σήκωσε το ξανθό του κεφάλι και είδε ένα ξεγανω-
μένο από τα κάγκελα. Ο Μπάμπης το γνώρισε άμέσως. Θα ήταν
κανένα φτωχό σαν κι' αυτόν. Του χαμογέλασε ηλιόκα, σαν σε φίλο,
και πλησίασε...

— Τι θέλεις; ούτως ή άλλως...
— Πεινά, είπε το παιδί, δώσε μου λίγο φρούτο.
— Σεύρω — είπε ο Μπάμπης και χαμογέλασε πάλι.
— Πεινά, κρύωνω, είπε πάλι το φτωχό, δώσε μου τίποτα άρ-
χοποπούλου μου.
— Σεύρω, ξανάσε το αγοράκι σκεπτικά, ξέρω. Πονάσε το κε-
φάλι της μαμάς σου και έφυγε και πήγε μακριά για να μην πονή
πιά. Το ξέρω, έτσι έφυγε και η δική μου μαμά...
Το φτωχό γύρισε πίσω και δείχνοντας μια κουρελιάρη που είχε
πληρώσει:

— Τι λές; είπε μετέπληξη, δεν έφυγε η μαμά μου.
Ο Μπάμπης κιντήσε την γυναίκα.
— Αυτή εί και η μαμά σου; Ρώτησε.
Το παιδί ένευσε καταφατικά.
— Λοιπόν, είπε σιγά ο Μπάμπης ενώ τα γλυ-
κά παιδικά του μάτια πήγαιναν γεμάτα αγωνία
από το πρόσωπο της μάνας στο πρόσωπο του
παιδιού, λοιπόν, απ' ου έσένα δεν έφυγε η μαμά
σου, πως πεινάς; πως κρύωνεις;
Ξαπλωμένος μπροστά στη φωτιά στο παχύ
χαλί της καμαράς του ο Μπάμπης συλλογίζεται.
Αόριστη, με βαθιά ούτωμένη στην παιδική καρ-
διά του, η αγωνία κάποιου άκατανόητου, τον
τυραννεί.

A. P. M.

ΚΑΙ ΤΟ
ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΟΥ
„ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“
ΕΙΚΟΣΙΟΚΤΑΣΕΛΙΔΩΝ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ
ΜΕ ΘΑΥΜΑΣΙΑΝ ΤΡΙΧΡΩΜΟΝ ΕΙΚΟΝΑ
ΈΞΟΦΥΛΛΟΝ

Γενικός αντιπρόσωπος του «Μπουκέτου» εν
Λευκωσία της Κύπρου τυγχάνει ο κ. Γεώργιος
Χ. Υψηλάντης προς τόν όποιον, παρακαλούμεν,
όπως απευθύνονται όλοι οι φίλοι του «Μπου-
κέτου», δι' ότι άφορρά το περιοδικόν μας και
τάς έκδόσεις μας.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Η ΜΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΝΤΑΝΗ

«Ο φέρος των ναυτικών νήσων. Ο Χατζή-Καραντάνης στην Αρμάδα. Ένας ντροπισμένος γυρισμός. Έχεις και χαρέμι, παιδί μου!», Από τον πύργο, στο καλντιρίμι. Τό δεξατικό της Καραντάνηνας. Τι είπε ο Κανάρης. Και τι λέει το τραγούδι της Ύδρας.

Οι Τοδρόκοι ήξεραν ν' αρέσουν καλά το κοπάδι τους. Στόν καιρό της σκλαβιάς, ζητούσαν κι έπρεναν από κάθε Έλληνικό τόπο, ότι καλλίτερο μπορούσε να δώσει. Από άλλους γεννήματα και όπω- ρικά, από τους πλουσιότερους χρήματα ή και τα διαμαντικά των γυναικών των. Και από τα τρία ξερονήσια, Ύδρα, τις Σπέτσες και τα Ψαρά, έπαιρναν το χαράτσι σε άντρες ή μάλλον σε παλλη- κάρια. Τα τρία ναυτικά νησιά ήταν υποχρεωμένα να στέλνουν κά- θε χρόνο στην Πόλη 50 νέους, που θα υπηρετούσαν για ένα χρόνο στα τουρκικά καράβια και για λογαριασμό του Δοβλετίου. Τα κα- ράβια αυτά ήταν κουσούρι, έλαττες των Βενετάνων, κι' εδού- λευαν για να πλουτίσουν πράγματι τους διαφόρους πασάδες. Έπο- μένως οι νέοι Έλληνες ναυτές αποτελούσαν τα καλλίτερα πληρώ- ματα.

Κάθε χρόνο, τα όνοματά όλων των παλληκαριών έπαιναν σε κλήρο. Έβγαίναν πενήντα κλήροι. Και όποιον τούγραφε ή μοί- ρα θα «ρογιαζόταν» για την Αρμάδα. Ο άποκαιρισμός και η αναχώρηση των παλληκαριών γινότανε στα τρία νησιά με κλάματα των συγγενών και τις εύχες των φίλων.

Βρισκόμαστε στα 1789. Η Καραντάνηνα, χήρα, από τις άρχο- ντικότερες οικογένειες της Ύδρας, γυναίκα εύλαβητική και των φτωχών προστάτισσα, ένα μόνο παιδί έχει, ένα της άρσης ο μαχα- ρίτης ο Χατζή Καραντάνης. Το Μιχάλη της. Και να τώρα που ο κλήρος τούγαλε να πάη ναυτής στα Τουρκικά, να ο ο υ ι α σ θ ή ο μονογενής της. Η χήρα μαζεύει όλα τ' άσπμικά της, πηγαίνει στον αντίπορο του Σουλτάνου που ήθελε στην Ύδρα για το έφε- ρτεινό ναυτομάζωμα, τα ρίχνει όλα στα πόδια του και παρακαλεί να της τον αφήσουν. Μά του χάκου! Η ύπηρεσία αυτή δεν εξαγοράζεται... Και η χήρα φεύγει, σπυρρίζοντας τα μάτια της με το υδατικό μαντίλι της...

Η πικρή μέρα του μισομού ήρθε. Ο γιός της χήρας άποκαιρετά τη μάνα του και φεύγει. Πάει στο ριζικό του...

Περνά ένας χρόνος, λίγοι μήνες άκόμη. Και όσοι ζήσανε, όσους δεν έφαγε το βόλι ή τ' άγμα κύματα, γυρίζουν στην Ύδρα, οι δικοί τους τους προσδέχονται χαρούμενοι και το βράδυ τα τραγού- δια τους άντηχουν στα καλντιρίμια του νησιού. Μονάχα της Καραντάνηνας, της άρχόντισσας ο γιός δεν έγύρισε άκόμη. Ρωτάει όλους, κι' άλλοι της λένε πως τον άπάντησαν σε μακρινές θάλασσες, στη Μπαρμποριά, στο Τούνεζι—κι' άλλοι θέλουν να πουν πως σκοτώθηκε σε μία μάχη κουρσάρικη και τον θάψανε σ' έρημο γιάλι. Και η Καραντάνηνα δεν ξέρει αν πρόπη να κλάψη, ή να περιμένη. Και δλοένα στις έκκλησιές γυρνά και τάζει λαμπάδες και εικονίσματα... Και τα χρόνια περνούν. Κι' ο Μιχάλης δε φαίνεται. Κι' η κατακαυμένη ή χήρα ή Ύδραϊσσα δλοένα άγναντεύει το πέλαγος και δλοένα ρω- τάει τους ναυτικούς που άράζονται στο νησί: —Μήν είδατε το γιό μου, Μιχάλη Χατζή Καραντάνη τ' όνομά του!...

Μία μέρα, εκείνοι που ήταν στ' άρκογιάλι κι' είχαν τη ματιά γυμνασμένη, είπαν: —Μωρέ, μεγάλο μπόρο έτοίμο που έρχε- ται!... Και σε λίγο που ξεχωρίσανε τί σημαία του προσέδωσαν: «Τουρκόμο εινε, φωτιά να το κάψη!».

Ύστερ από κάμποση ώρα ένα όμορφο, δυνατό καρδί, ένα δι- κροτο, άφαιε στην Ύδρα.

Πώς τότε λένε τον καπετάνιο σας; ρώτησαν οι Ύδραϊοι του γιாலού τους ναυτες.

—Τώρα θα τότε δητε. Θα βγή έξω. Άλλη Καραντάνη τότε λένε. Άλλη... Καραντάνη! Και οι άγαθοί Ύδραϊοι δε μπορούσαν να πιστέψουνε στα μάτια τους, όταν είδαν να τηδα έξω και να βγαίνη μεγαλοπρεπής, σαρκωφορεμένος ο Μιχάλης, ο γιός της χήρας του παλιού Ύδραϊου κουρσάρου και τουρκωμάχου ο μοναχογιός!...

Είχε τουρκέψει λοιπόν, γι' αυτό δε φαινότανε στο νησί, κάμπο- σα χρόνια τώρα, και να που ξεπαιώθηκε κι' ήρθε.

Ο έξωμότης τους χαιρετά. Έκείνοι όμως χαμώνοντι πως δεν τον άναγνωρίζουν. Τού γυρίζουν τις πλάτες και φεύγουν. Κάποιος πάει να δώσει μαντάτο της χήρας.

—Κυρά—Καραντάνηνα! Ήρθε ο γιός σου! —Ο γιός σου! Ο Μιχάλης μιν! Χριστέ και Παναγία!... —Μη μελετάς την Παναγιά, λείει το πυρό στέμα, γιατί ο γιός σου ήρθε, μα δεν εινε Μιχάλης παιδί. Εινε Άλης!...

Η χήρα δεν προσθάει να βγάλη φωνή, γιατί να που από το παράθυρο του πύργου της βλέπει ένα σαρκωφόρο ν' άναβαίνει τον άνήφορο και ν' άρχεται.

—Δες τον! λείει ο μαντατοφόρος. Σορίκι φοράει. Και φεύγει.

Η μάνα τότε βλέπει που άναβαίνει τον πύργο των προγόνων του, τον ιστορικό πύργο της Κιάφας και λέει: «Θέε μου, πως δε σωρίζονται, οι τοιοί να πέσουνε όλοι ένανά μας!...» —Γειά σου, μάνα!... Τι στέκεις έτσι άδεια; Δε με γυνορίζεις; Έγώ είμαι ο γιός σου, ο Καραντάνης! —Μπά; Ο γιός μου και φοράει... σαρίκι... Λοιπόν θα τού- κερψε!...

—Ε, κι' αν τούκερψε και τί: λείει χαμογελώντας ο έξωμότης. Οι Τοδρόκοι εινε σήμερα άρχοντες όλο του γκουινιά. Νάρθης στην Πόλη να με ιδής. Νά ιδής σεράγια και μπαξέδες, όλα δικά μου!...

—Όλα δικά σου!

—Άμ: Έχω και χαρέμι με όμορφες γυναίκες, που θάεινε όλες σκλάβες σου και θα σε προσκυνάνε... Ρ' αυτό ήρθε, να σε πάρω!...

—Μπάρβο, παιδί μου, που θυμήθηκες τη μανούλα σου!... Και με τί θα φύγουμε γόνα μου.

Κορδωμένος, χαϊδεύοντας την κοιλιά του ο έξωμ- ης, παίρνοντας στα σοβάρα τα λόγια της μάνας του, λέει:

—Με τί θα φύγουμε; Έγώ έχω ένα καράβι όλο δικό μου, κάτω στο λιμάνι, ένα δίχροτο.

—Έτσι, ε;! λείει η μάνα με τα μάτια λάμποντα. Μά δεν πιστεύω, θέλω να το ιδώ!...

Χαμογελώντας ο Άλης της λέει:

—Πάμε έξω να καμαρώσες τα μεγαλεία του γιού σου!

Και βγαίνουνε στο μπαλκόνι. Ο έξωμότης προχωρεί στην άκρη.

—Νά αυτό εινε! λείει.

Και δείχνει το καράβι με την κόκκινη παντιέρα. Τότε γίνεται άπάνω του ή χήρα ή Καραντάνηνα, ή μεγαλόκορη και δυνατή άκόμη Ύδραϊσσα, και με μία γεροή σπρωξιά, τότε οίχνη κάτω, στο καλντιρίμι. Ο έξωμότης πέφτει κατακέφαλα στις πέτρες και σπνι το κρανίο του. Αίματα και μυαλά σκορπιδόνται στο καλντιρίμι. Ο Καραντάνης εινε νεκρός κι' άπάνω σκυμμένη ή μάνα του κοιτάζει με τα μάτια γεγομένα και μοιρονομίζει:

—Δεν έσκότωσα το παιδί μου!... Έναν Τοδρόκο σκότωσα! Ο Θεός θα μου το συγχωρήσει!...

Εΐχσε χρόνια πολλά άκόμη ή Καραντάνηνα.

Δεν την έπειραζε κανείς, γιατί όλο το νησί ήγανε με το μένος της. Οι προσετοι είχαν πει στους ναυτες του δικότου. «Άνθρωπε πανιά, φευγάτε!... Τόν Καπετάνιο σας τότε σκότωσε ή μάνα του, που τον όριζε...» Και το καταραμένο καράβι είχε φάγει, παίρνω- ντας μαζί και το σκοτωμένο, για να τότε θάψουνε άλλοι, όχι στο χωμα της Ύδρας.

Τό δόγμα έμεινε ιστορικό. Ο ναύαρχος Σαχτοής το διη- γήτανε συχνά κι' έλεγε: —«Θά σάς πω το δαδασινό της Καραν- τάνηνας. Νά, μωρέ, τέτοιες γυναίκες βγάει ή Ύδρα!...»

Και μία μέρα που ο μεγάλος Κανάρης θύμωσε μ' έναν κακού-

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

Όμορφο άπόκεντο ή λίσσαση μέρα. Κ' έγώ κι' ή Άννούλα Δ'οι παλιοί σνιτροφοί μου και κάποιες κοπέλες μαζί, Μπήκαμε μέσα και πήμε μακριά στής Χαράς το νησί.

Όπ' ένα σνιτροφο κι' όπ' ένας μαύρος καπνός στόν άέρα. Πλάι μας στήθη έρωτιάσικα κι' όσπαρα, γινόται λαμύ, φως στα μαλλιά τα ξανθά, φως στο πέλαγο, φως πέρα ως πέρα. Μά ποός έπηρε ποτέ τον μακριά στής Χαράς το νησί.

Ό! τι με ρωτάς κι' αν πάμε ως εκεί; Τι με ρωτάς; Γελάει. Ό! ή γλυκιά σνιτροφία μου, γελά ή θλιμμένη ζωή. Σε άπειρο μέσα κλίμα κι' ή Άννούλα τρέλλη τραγουδάει. Όπου και νάνε μακριά θα φανή της Χαράς το νησί!...

Λάμπρες Πορφύρες

ΕΑΡΙΝΗ ΒΡΑΔΥΑ

Στα προβάλλια άπλώθηκε γαλήνιο το βράδυ οι εράτες με τα ζα τα τους γυρίσανε στη χώρα, σταμάτησαν να τρίζουνε τα ζυλικά πηγάδια, κάθε ζων άποκάτωσε κι' εινε ή ώρα τώρα που άνάβουνε τα φώτα τους, μακριά, κάποια οπτικά, που μία κρανή φωτόζωο ξεοκίζει το σκοτάδι.

Κι' όπου θροού άνήσχη οι οργλές πλατάγες, στες αϊσας της έσπρητης τ' άγορ και κορό χάρη. Εινε ή ώρα άνάμεσα που οι' άνθη τα κλεισμένα οι πεταλόνες — όπου ζούν με φως — θεμε πεθαίνουν, που τον γαλήνιο σφάρο άστρα λαμυρά διαβαίνουν και που ή ψυχή μου σοβάρα στέκει να σ' άκούη τις μέρες μου στο παρελθόν να πέτουν μία — μία άσρά, βαριά, — σαν όμοιοι καρποί στην ήσυχία.

Κώστας Ουράνης

ΑΓΕΡΙ

Άγ, τι γλυκά που φύσας τάρχοι κι' έντός μου θεοί μερούσαν χαλο- δε φρονος ξανά τόσο γλυκά

Και πού τέτοια όροατά δε μοίχει και μου χαϊδεύαν άνθη γαλανά.

Άγ, τι γλυκό που φύσας τάρχοι τόσο γλυκό δε φύσας ξανά.

Με τί άλαφρό άπάντια στήθος τότε; Όλόνυρά μου τι όμορφά, τι τρέλλα!

Πως ή πικρ της άνοιξης ή πρότες Βασιλείο μου δια ή φση μαγικό

Και μία γαλάζια μούφτανε κορδέλα στεφάνι στα μαλλιά βασιλικό.

Τι διάφανος, τι φωτερός ο άγρός Κι' αν κάποτε θλιμένη σνιτροφία

Με της γρήξης μου ο μουτικός αϊθέρας τη γαλήνη του φύλαγε όμορφα.

Μαρία Σάμπα

γαλο ναύτη του, εινε:

—Θά σε πάω, βοέ, στην Ύδρα και θα σε ρίξω από την Κιάφα σαν τον Καραντάνη!...

Ύστερ από το δόγμα τούτο, βγήκαν διάφορα τραγούδια. Ένα άρχίζει έτσι:

Το μάθατε τί γέννηκε στής Κιάφας τ' άκροτόπι; Τού Καραντάνη το παιδί, το Καραντοπαίδι Τόριζε ή Καραντάνηνα, έκείνη ή άτρογοναίκα Στο καλντιρίμι απ' τον όντα, και μωρό! άκόμη το αίμα Στο περικοίδα της γής, που γυδή σάν ποτάμι Και τούμασε ή γειτονιά κι' ή παραπέρα ροήνα Και τούαν άντρες και παιδιά, γυναίκες και κορίτσια.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ Κ' ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ

Πού πέφτει κατά προτίμηση ο κεραυνός. Τα σχήμα α του κεραυνού. Οι ύψηλοι νεόνυμφοι κι' ο κεραυνός. Μέσα στα φουστάνια της βοσκοπούλας. Η θεία δύναμις. Ο κεραυνός που ξεγυρνάει και δε σκοτώνει. Ο γιατρός... κεραυνός!

Αν λάβη κανείς όπ' όλην του ότι τα περισσότερα δυστυχήματα τα προερχόμενα από τον κεραυνό συμβαίνουν στην έξοχή, θα βγάλη κατ' άναγκην το έξης συμπέρασμα: Ο κεραυνός χτυπάει κατά προτίμηση όσους εργάζονται στα χωράφια. Ο περισσότερος απ' αυτούς τους δυστυχείς κατά την ώρα της μπόρας ζητούν καταφύγιο κάτω από ψηλά δέντρα ή έξακολουθούν να εργάζονται, κρατώντας στα χέρια σιδερένια άντικείμενα: αλέτρια, δρεπάνια, τσιτά κλπ. Εινε δε γνωστό ότι τα δέντρα και το σίδερο τραβούν το κεραυνό.

Ο κεραυνός έπίσης πέφτει πολύ συχνά και στις έκκλησιές: γι' αυτό οι πιστοί που καταφεύγουν σ' αυτές κατά τις κακοκαιρίες δε βοιάκονται διόλου εν άσφαλεία.

Σε κάμποσα μέρη υπάρχει συνήθεια να χτυπούν δυνατά τις καμ- πάνες, όταν έρχεται ή μπόρα, για να τη δώσουν. «Όποιος κρατεί το σκονί της καμπάνας και τη χτυπάει την ώρα που ή μπόρα ξε- σπάει κεραυνοβολείται σχεδόν άφέντως» βεβαιώνει ο μέγας Φλαμ- μαριών και το κήρος του σοφού αυτού επιστήμονος δεν μας επι- τρέπει να έχουμε καμιάν άμφιβολία για τη γνώμη του.

Ο κεραυνός συνήθιζε να παίρνει χίλια διάφορα σχήματα κι' έχει άμύητες ιδιοτροπίες στην εμφάνισή του.

Πολλές φορές παίρνει σχήμα σφαιρικό, μπαίνει στο έσωτερικό ενός σπιτιού σκορπίζοντας τον τρόμο στους δυστυχισμένους ένοίκους του και παίρνώντας από καμιά μικρή χαρμάδα βγαίνει πάλι έξω στόν άέρα, όπου και ξεσπά. Ο Ντ' Μπελλό διηγείται ότι άπομνη- μονεύματα του ότι κατά την πρώτη νύχτα των γάμων της Άρτεμι- δος, νόθου κόρης του Έρρίκου ΙΙ της Γαλλίας ο κεραυνός μπήκε από το παράθυρο, πέρασε απ' όλες τις γωνίες του δωματίου, έφτασε στο κρεβάτι των νεονύμφων κι' έκαψε τ' άσπρόδουχα μαζί με το νυχτικό της βασιλοπούλας. Οι δυο νεόνυμφοι που βρι- σκόντουσαν στο κρεβάτι δεν έπαθαν τίποτε. Φαντάζεστε όμως το φόβο τους.

Ο ήρόμενος Σαλλαζάνι διηγείται ότι «στις 29 Αύγουστου 1791 μία χωριατοπούλα έβρασε το κοπάδι της σ' ένα λειβάδι την ώρα που έβρασε ή μπόρα, όταν έβρανα είδε μετρο τις μία φω- τεινή σφαίρα άρκετά μεγάλη. Ο μικρός αυτός σφαιροειδής κερα- νός γλιστροώντας στη γη έφτασεν ως τα γυνά πόδια της, τα χάι- δεψε, κινήθηκε κάτω απ' τα ρούχα της, βγήκε από την άκρη του χορού της ιατηρώνιας πάντα το σφαιρικό του σχήμα και έβρασε στόν άέρα με μεγάλο κρότο. Τη στιγμή που ο κεραυνός άνέβαινε μέσα απ' τα ρούχα της, τα φουστάνια της φούσκωσαν σαν άνοι- γμένη όμπρέλλα κι' ή κόρη έπεσε μπρούμητα. Δυο διαβάτες που περ- νούσαν εκεί κατά τύχη έτρεξαν άμέσως να τη σηκώσουν, αλλά με μεγάλη τους άπορία είδαν ότι ή βοσκοπούλα δεν είχε πάθει τίποτε».

Ένας άλλος κεραυνός που έπεσε στα 1852 κατετάραξε πολύ τους Γάλλους και έδεσώθηθη σμετο προερχόμενο από το Θεό. Μία μέρα στην έκκλησία του Αγίου Μαρτίνου ένθ' γινόταν ή λειτουργία μια φωτεινή σφαίρα φάνηκε έξαφνα πάνω απ' το κεφάλι του έ- πσκοπου, στάθηκεν εκεί λίγες στιγμές κι' άνέβηκε έπειτα πάλι πρὸς τον ουρανό «προς μεγάλην εκπλήξιν των πιστών». Έπρόκειτο περί κεραυνού. Αυτή ή σφαίρα καριστάνεται στόν άνακτα του ΐω- γράφου Ευσταθίου Λεβέν, τόν έπιγραφόμενο «Η λειτουργία του Αγίου Μαρτίνου», που τώρα βρίσκεται στο μουσείο του Λούβρου.

Μία από τις περιεργότερες ιδιοτροπίες του κεραυνού είναι να ξεγυρνάει τα θήματα του. Ο Μοράν διηγείται ότι ένας κερα- νός κάποτε έβρασε τα ρούχα και τις κάλτσες μιας γυναίκας και τα πέταξε πέντε βήματα μακριά της έτσι που γυμνή καθώς ήταν άνα- γκάστηκε να σέει πάνω της ένα σεντόνι και να τρέξη στο γειτονικό χωριό ώσπου να βρη ρούχα.

Στα 1898 έπίσης δυο κορίτσια ξεγυμνώθηκαν τελείως από έναν κεραυνό που δεν τις έβρασε καθόλου.

Πότε δεν θα τελειώνανε αν θέλαμε ν' αναφέρουμε όλες τις ιδιο- τροπίες του κεραυνού; Κάποιον τον έσπασε στα δυο σά να τον έ- κοψε με τρεχάσι, ένός γαβαλλάση άσπας τα καμινάκια από τα χέρια του, μέσα σ' ένα μαυινό έφόνευσε όλες τις μυνές άγέλαδες κι' άφρος άπείραγτες όλες όσες ήτανε δυο δυο δεμένες, σ' ένα βάλτο έφόνευσε όλα τα μάρια κλπ.

Και τώρα άφου μίλησαμε για το σφαιροειδές κεραυνό που χτυπάει τις όμορφες γυναίκες, για τον άσβη κεραυνό που πέφτει σ' όσους τρέχουν να γονατίσουν μπρός στις άγιες εικόνες, για τον άναίδη κεραυνό που ξεγυρνάει τα κορίτσια στην έξοχή για τον ένοχλητικό κεραυνό που τσάφει τον έννο των νεονύμφων, όταν άσπρόδουχη παραλειψη να μην κανουμε λόγο και για τον, γιατρό κεραυνό.

Το Σεπτέμβριο του 1898, διηγείται ο Φλαμариόν, κάποιος χα- τής από το Ρομαίν, όνομαζόμενος Φινά, σκεκόταν όρθος στην πόρτα του κυτάζοντας τη μπόρα που δυνάμωνε, όταν έβρανα μία άσπρη σινωδοειδής από κεραυνό τον χτύπησε και τον πέταξε στο βάθος του γιανιού. Το νυστιμασμένο όμως εινε ότι ένό ο άπλο- σός αυτός χατής έβρασε ως τότε από ρευματισμούς στα πόδια του και περπατούσε με κόπο άσπινώντας στο ραβδί του, μετά το συμβάν αυτό δεν μεταχειρίστηκε πάλι σ' άλη τη ζωή του μπαστούνι κι' έκανε τη δουλειά του χωρίς να δυσκολεύεται στο βάδισμα.

Ο Έπιστήμων

ΜΕΓΑΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΣΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ...

Ο Ναύαρχος Δέ—Τινάν Βιλλομέζ στην Ελλάδα. — Ο Βασιλεύς Όθων επί κεφαλής ανταρτών! — Ο «Αιών» του Φιλίππου και η «Ελπίς» του Λεβιδου υπό διωγμόν. — Ο Βασιλεύς κλαίει πίσω από τὰ τζάμια. — «Ήσυχα, παιδιά μου, νύμα!...» — Τό δραματικό επεισόδιο του ύπουρου Βάρβογλη με τόν ναύαρχο Τινάν. — Η συγκίνησης του «Ελπίς» — Μία αλησμόνητη φράσις.

Η Ελλάς οφείλει πολλά στους ξένους. Έχει όμως ποτισθή και πολλές πίκρες εξ αιτίας των. Η σελίδα της Κατοχής του 1854 είναι μία από τις πικρές στην ιστορία μας, με τα δραματικά της επεισόδια που έδωσαν θέματα σε θεατρικούς συγγραφείς και μυθιστοριογράφους. Την εποχή εκείνη ο Όθων έτρεφε τ' όνειρο ν' απολευθερώση τη Θεσσαλία και ήταν έτοιμος να εκστρατεύση επί κεφαλής ανταρτών, αφήνοντας την «Ελληνική Κυβέρνησι» ανέυθυνη. Αλλά οι Γάλλοι που είχαν φιλοπονητική πολιτική, έφρουσαν ν' έγκαιρα κατοχή. Γαλλικός στρατός, αποτελούμενος από 3.500 άνδρας υπό τόν ναύαρχον Δέ-Τινάν Βιλλομέζ έπροσπάθησε να εξευτελίση τόν Βασιλέα με την αιδάδειά του και τούς στρατιωτικούς περιπάτους που έκανε κάθε μέρα από τόν Πειραιά στάς Αθήνας. «Ενόμιζε ότι έτσι θα εκουδελίεζε τόν γόητρο τού Όθωνος μπροστά στα μάτια τού λαού του. Σιγά-σιγά η αιδάδειά του έφτασε σε τόσο βαθμό, ώστε να διατάξη να παρελάνω ο στρατός του κάτω από τὰ παράθυρα των Άνακτορων με θόρυβο και κλαγγή των όπλων, ενώ οι στρατιώται εκόνταζαν τὰ παράθυρα και χαμογελοῦσαν έρκακτικώς. Πίσω από τὰ τζάμια, ο Όθων και η Άμαλία έδάκρυζαν, και οι Αθηναίοι σκωπτιζόμενοι στις γωνίες της πλατείας και τόν δρόμον έδάγκαναν τὰ χείλη τους με λύσσα έναντιόν των ύβριστών. Και όταν οι ξένοι περνούσαν πειά και εχάνοντο, οι Αθηναίοι συγκεντρωμένοι στα Άνάκτορα, ξεσπούσαν σε μία κραυγή: «Ζήτω ο Βασιλεύς!» Τότε ο Όθων συγκινημένος, σφουγγίζοντας με την άκρη της φουστάνέλλας τὰ μάτια του, άνοιγε τόν τζάμι κ' έλεγε στους πιστούς υπηκόους του.

— «Ήσυχα, παιδιά, φρόνιμα!... Κι' αυτό θα περάση...

Άλλ' ως πού να περάση, πόσα δεν έγιναν!

Σάν να μην έφθαναν η προκλητικές παρελάσεις, οι Γάλλοι άρχισαν να έπεμβαίνουν και στα έσωτερικά του τόπου. Με εξαίρετική χυδαιότητα έφρόντο στους Ραπαϊόυς, δηλαδή στους όπαδούς του Ρωσοφίλου κόμματος. Μία μέρα, ένα Γαλλικό απόσπασμα ανεβαίνει στάς Αθήνας, διευθύνεται στα τυπογραφεία του «Αιώνος», σπάει τὰ πάντα με ναυτικούς πελέκεις και συλλαμβάνει τόν διευθυντή της εφημερίδας Ιωάννην Φιλήμονα, τόν διαπρεπή ιστορικό και δημοσιογράφον, ο όποιος με φλογερά άρθρα διεμήνυε την άγανάκτηση της Έθνικής ψυχής. «Υστερ' από λίγες μέρες Γάλλοι άξιωματικοί έκαναν τὰ ίδια στα τυπογραφεία της «Ελπίδος» και συνέλαβαν τόν διευθυντή της Κωνσταντίνου Λεβιδή, τόν όποιον επίσης έφεραν σ' ένα πλοίο και τόν έφυλάκισαν στο άμπάρι.

Η Κυβέρνησις του Μαυροκορδάτου με πολύν κόπο κατώρθωσε να συγκρατή τόν άγανακτισμένο πληθόν και να τηρή την τάξη. Τό άκόλουθο δραματικό γεγονός είναι χαρακτηριστικό της εξέλιξης των πνευμάτων:

Ο τότε Υπουργός της Δικαιοσύνης Παναγιώτης Βάρβογλης, γιά λόγους υπηρεσίας έπροκάλεσε την άμοιβαία μετάθεσι των εισαγγελέων Πρωτοδικών Παιριών και Ναυπλίου και την μετάθεσι του Ειρηνοδίκου Πειραιώς. Δυστυχώς και κατά την κρίση εκείνη έποχή δεν έλειψαν από την Ελλάδα οι προδότες. Κατήγγειλαν λοιπόν στο Ναύαρχο Δέ—Τινάν ότι ο Υπουργός Βάρβογλης είναι φανατικός Ρωσοφίλος.

Ο Ναύαρχος εξαγριώνεται, παίρνει μία ύλη δραγώνων ενόπλων και με τὰ σπαθιά στα χέρια, και ανεβαίνει στάς Αθήνας. Διευθύνεται με τόν ύπασπιστή του στο Υπουργείο της Δικαιοσύνης, έν μεγάλη σκολή, παρουσιάζεται στον Υπουργό, και με άκράτητη όργη στέκεται μπροστά του θρόνου και τού λέει με ύφος σαράτου προς ύπόδουλον:

— Γιατί τόν κάνετε αυτό να μεταθέσετε τόν Εισαγγελέα Παιριών και τόν Ειρηνοδίκη Πειραιώς, αφού ξέρετε ότι η Κατοχή ήταν ευχαρακτηρισμένη απ' αυτούς; Π ο έ π ε ι και ά π α ι τ ω ν' άνακαλέσετε άμέσως τας μεταθέσεις αυτές!...

Ο Υπουργός Βάρβογλης, άνθρωπος τού καθήκοντος και πατριώτης, άπαντά έτσι:

— Έγινε ότι έπρεπε να γίνει. Διότι έγινε ότι άπότησε η ύπηρεσία. Λυπούμαι δε διότι η ύπηρεσία εινε έναντι στην άπαιτήσί σας και έπομένως δεν μπορώ να πραγματοποιήσω αυτήν!...

Κάτω, στο δρόμο, άκουγότανε ο κρότος των ποδιών των άλόγων και τὰ επιδεικτικά προστάγματα του άξιωματικού των δραγόνων.

Ο Ναύαρχος Δέ — Τινάν λέει:

— Πρόπει να με άκούσης! Είμαι ο άρχηγός του στρατού της Κατοχής!...

Και ο Βάρβογλης με άξιοπρέπεια ά-

παντή:

— Κ' εγώ είμαι Υπουργός της Ελλάδος και τού Βασιλέως Όθωνος. Πρόπει λοιπόν να τηρήσω τὰ δικαιώματα και την έπείκειάν των, και όφείλω να έκτελώ τας άπαιτήσεις της Υπηρεσίας.

Τότε ο ναύαρχος Δέ—Τινάν όργισμένος περισσότερο, είπε τόν νο τόν άρχαίο ρητό: «Δέν ύπάρχει πλέον άνδύπλωτος ες την Ελλάδα!» Αλλά και ο Υπουργός με έτοιμότητα άπήντησε:

— Αυτό είναι αλήθεια, γιατί η Ελλάς έχει βασιλέα τόν Όθωνα, τόν όποιον ο Ναύαρχος οφείλει να σέβεται και να μη ζητά καταπατήσι τὰ δικαιώματά του.

Κόκκινος από τόν θυμό του ο Ναύαρχος φωνάζει:

— Άν δεν κάνης ό,τι σου λέγω, θα παυθής!

Με χαμόγελο ο Βάρβογλης άπαντά:

— Μικρό τόν κακό, κύριε Ναύαρχε, μάθετε όμως ότι ποτέ δεν ζήτησα τή θέσι τού Υπουργού, αλλά μου την προσέφεραν. Έγινον πρόξες ότι θέλετε, γιατί εγώ δεν σκοπεύω να παύσω να άπομακρυνθώ από τόν καθήκον μου και τόν χείρο μου προς Πατρίδα και τόν Θρόνον!...

Τότε ο ναύαρχος Δέ Τινάν, έξω φρενών από τόν θυμό του, τή γροθιά στο τραπέζι τού Υπουργού και τού λέει:

— Μιλās έτσι γιατί ξέρεις ότι αύριο η μεθαύριο άναχωρεί την Κορμιά. Μάθε όμως ότι άν ως αύριο δεν παυθής, άλλως θα θή στη θέσι μου και θα πάρη την έκδίκησι.

Τότε ο Βάρβογλης, χάνοντας την ύπομονή του, χτυπά και τή γροθιά στο τραπέζι και λέει:

— Έ, λοιπόν, κύριε, φτάνει! Κάντε ό,τι σας πει! Δέν μπορετε όμως να κάνετε άλλο παρά να τηρήσετε την παραιτήσι μου. Βεβαίωθηκε όμως ότι η προσεφέρθη η θέσις τού Υπουργού και ότι θα άραιτηθώ πριν προφθάσετε να ζητήσετε την παραιτήσι μου!...

Ο ναύαρχος Δέ — Τινάν δέν μπορούσε να κρατήσει. Έγύρισε άποτόμως και έφυγε από τόν ύπουρο της Δικαιοσύνης.

Ο Βάρβογλης έπήρε μία κόλλα χαρτί, έγραψε τή παραιτήσι του και την ύπέβαλε άμέσως στον άρχηγόν των προεβλήτων, τόν ο Ναύαρχος προσφθση να την άποτήση από τόν πρεσβυτή της Γαλλίας.

Ο Μαυροκορδάτος δέν ήθελε να κάνη δεχτή την παραιτήσι του άρχηγόν των προεβλήτων και έπέμνε ζητώντας ίκανοποίησι. Ο Μαυροκορδάτος έπήγε στον πρεσβυτή της Αγγίας Ουδίας και της Γαλλίας Ρουάν γιά να παραστήση «τά διατρέξαντα μεταξύ των άρχηγού τού στρατού της Κατοχής και τού Υπουργού της Δικαιοσύνης Π. Βάρβογλη, ένεκα των όποιών ο Βάρβογλης άποτήνη από της θέσεως τού Υπουργού παραιτησιν, εις την όποιαν δέν μένει, άν δέν λάβη την όφειλομένην ίκανοποίησιν.

Οι πρόβεις, άπό έλληροφορήσαν άπό μέν τόν Ναύαρχο άπαιτήσεις είχε, άπό δέ τόν Μαυροκορδάτον ότι ο Βάρβογλης ρητήδη από τή θέσι του, έπεσκέφθησαν τόν Υπουργό και έπρεπε να μάθουν από τόν ίδιο πώς συνέβη τόν έπεισόδιο. Ο Βάρβογλης άπήντησε με άξιοπρέπεια ότι η μετάθεσις των Έλλήνων άρχόντων λειτουργών έγινε άχάρις της ύπηρεσίας και μόνον και «ο ναύαρχος Δέ—Τινάν είχε έσφαλμένως πληροφορία ότι οι πρόβεις αύται άπετέλουν πράξεις έχθρικής προς την Κατοχή». Υπουργικό γραφείο κλπ. Οι πρόβεις τόν παρεκάλεσαν να άπομείνι στην παραιτήσι του και ανέλαβαν να πείσουν τόν Ναύαρχο ότι άδίκως ύποπτεψή τον Υπουργό της Δικαιοσύνης και ότι πείσει περιπτώσει, ή συμπεριφορά του δέν ήτο ή άρμόζουσα.

Ο Βασιλεύς Όθων έμαθε τὰ γενόμενα εκάλεσε τόν Υπουργό στο Παλάτι, τού έσφίξε δυνατά τόν χείρι και συγκινημένος τού έλάλει:

— Κύριε Βάρβογλη, σ' εύχαριστώ και σε συγχώρω, διότι έρασπίσθης την τιμή τού Έθνους!

«Υστερ' από λίγες μέρες ο Δέ — Τινάν ανεχώρησε γιά την Κορμιά, και άντ' αυτού ήρθε ο ναύαρχος Ζακινώ. Αλλά και αυτός, μιλήμενος από τόν Δέ—Τινάν έπέμνε ν' άνακληθθών η μετάθεσις των δικαστικών κ' έστειλε σχετικό έγγραφο στο Βάρβογλη. «Ένεκα της έπιμονής τού Έλληνος Υπουργού διμείψθη έκτενης άλληλογραφία — λέγει ο ιστορικός — μεταξύ αυτού και τού άρχηγού της κατοχής ναύαρχου Ζακινώ, της όποιας άποτέλεσμα ήτο ή νίκη τού Υπουργού.

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΤΡΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΔΟΓΙΣΣΕΣ

Η όραία πριγκίπισσα τὸ «Βυζαντινὸν ρόδον». — Η τραγική Δόγισσα Μαρία Όρσέολο Ἀργυροπούλου. — Όπου πλησιάζει τὸ τρομερὲν ἔτος 1000. τῆς συντελείας τοῦ κόσμου! — Όμαδικὰ παραφροσύναι. — Μία τραγῳδία ἐπάνω σ' ἓναν τάφο. — Καὶ ἡ τρίτη Δόγισσα Θεοδώρα Δούκα, πού ἔτρωγε... με πηρεῦνι! — Δευτρά με στάλες δροσίδας. — Ο μυστηριώδης θάνατός της κ.λ.π.

ΤΗΝ ιστορία της Ένετικής Δημοκρατίας αναφέρεται ότι τρεῖς Δόγιδες ἔπλεον γυναῖκες ἀπὸ τὸ Βυζάντιον. Γιά τὴν πρώτη, γνωστὴ μόνον μετὰ τὸνομα Ρωμμία, οἱ χρονολογικοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δέν μᾶς δένε πολλὰ πράγματα. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἦταν γυναῖκα τοῦ περιφημοῦ Δόγη Όρσο Παρετασιακοῦ τοῦ νικητοῦ τῶν Σαρακηνῶν, καὶ τόσο ὁμορφὴ ὥστε νὰ δομασθῇ «Βυζαντινὸν ρόδον». Η Ἑλληνίδα αὕτη πριγκίπισσα, πού ξενιτεύθηκε στὴν πόλιν τῶν νεοφών καὶ τῶν παλαιῶν, ἔζησε καὶ πέθανε χωρὶς περὶτέτειες.

Τραγικὴ ὅμως ἦτοξ ἡ τύχη τῆς δευτέρας Ἑλληνίδας πριγκίπισσας πού ὠδηγήθηκε νύμφη στὴ Βενετία: Στὰ 991 ἀνέβη στὸ Δογικό θρόνον ὁ δραστήριος καὶ ἀπορασιατικός Πέτρος Όρσέολο. Η περίοδος τῆς ἐξουσίας του συνέπεσε μετὰ μὴ μεγάλη καὶ φοβερὴ γιά τὴν ἀνθρωπότητα ἐποχὴ. Ἀπὸ αἰώνων ὑπῆρχε ἡ πεποίθησις ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1000 θὰ καταστραφάντο ὁ κόσμος καὶ θὰ ξαναγίνοιτο τὸ χάος πού ἦταν πρὸ τῆς Δημιουργίας! Ὅσο ἐπλησίαζε ἡ τρομερὴ χρονολογία καὶ ἡ ἀπαισιες προφητείας ἐπληθύναν, φόβος ἀπεργατικός ἔπαισε ὅλη τὴν οἰκουμένη καὶ ἀναφέρονται τρομακτικὰ παραδείγματα χρονοφάντων παραφροσύνων. Δέν ἐπρελαινέτο ἕνας καὶ δύο ἀπὸ τὸ φόβο τους, ἀλλὰ χωρὶς ὀλοκλήρα! Φυσικά, ὁ γενικός αὐτὸς τρόμος εἶχε μεταδοθῇ καὶ στὴ Βενετία. Λέγεται λοιπόν ὅτι καὶ ὁ Δόγης Όρσέολο, θύμα καὶ αὐτὸς τῆς τρομερῆς μυστικολαθείας, ἐσφιφνήθηκε μετὰ τὴν γυναῖκα του νὰ κρατήσουν στὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς τους τέλεια ἀγνότητα, σχέσεις ἐντελῶς ἀδελφικές. Στὸ μεταξύ ὅμως οἱ δύο σύζυγοι εἶχον ἀποχτήσει παιδιά.

Ο Δόγης Πέτρος Όρσέολο, ἀκόλουθώντας τὸ παράδειγμα τῆς ἐποχῆς του, ἔστειλε τὸ γιόν του Ιωάννη στὴν Κωνσταντινούπολιν γιά ν' ἀποκτήσῃ τὴν εἰναιό των Ἑλλήνων Ἀυτοκρατόρων. Καὶ μάλιστα κατ'ὁρθεως καὶ κατὰ χαλλίτερον ἀκόμη: Ἐπέτυχε νύμφη ἀπὸ τὴν αὐτοκρατορικὴ οἰκογένεια, τὴ Μαρία, κόρη τοῦ Ἀργυροπούλου καὶ ἀνεψιᾶ τῶν αὐτοκρατόρων Βασίλειον καὶ Κωνσταντίνου. Τὸ νεαρὸ ζευγάρι ἦτανε ταίριαστ. Οἱ Όρσέολο ἐξωχρίσαν μετὰ τὴν ὁμορφίαν τους. Γιά τὴ Μαρία Ἀργυροπούλου τὰ βενετσιάνικα χρονία λένε ὅτι ἦταν «ὁραία καὶ εὐλαβητική». Ο γάμος τοῦ νεαροῦ Βενετοῦ μετὰ τὴν ὁμορφὴν Βυζαντινὴν ἔγινε στὴν Κωνσταντινούπολιν μεγαλοπρεπές. Ο Πατριάρχης ἐχοροστάτησε ὁ ἴδιος στὴν Ἁγία Σοφία καὶ οἱ κορώνες τῶν νεονύμφων—θαύματα τῆς Βυζαντινῆς χρυσοχορίας—τὰ προσέφεραν ὁμοῖοι οἱ Ἀυτοκράτορες. Μετὰ τὸ στεφάνωμα οἱ Ἀυτοκράτορες παρουσίασαν στοὺς νεονύμφους τοὺς πολυάριθμους αὐλικούς, τὴν ἀτελείωτη ἐκείνη σειρά τῶν χρυσοστολισμένων ἀνδρῶν μετὰ τοὺς ποικιλοεῖς τίτλους καὶ τῶν γυναικῶν μετὰ λαμπρὰ φορέματα, φορεσμένα χρυσάφι, πολυτίμους λίθους...

Όχτὼ μῖνες οἱ νεόνυμφοι ἐφιλοένοιοντο στὸ Ἀυτοκρατορικὸν παλάτι, μετὰ τῆς τιμῆς τὸ πρωτοκόλλου τῆς ἐθιμοτυπίας. Καὶ ἐπὶ τέλους μετὰ βασιλικὴς «δουλοπίας» (τὰ ὀνομαστὰ καράβια) ἀνεχώρησαν γιά τὴ Βενετία. Ἐκεῖ τοὺς ἐπεφίμεναν ἄλλες τιμές. Μεγάλῃ συνοδείᾳ πλοίων ἐβγήκε σὲ προῦπλάντησι τους καὶ εἰσι ὠδηγήθηκαν στὸ Δογικὸν παλάτι μετὰ ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμένον λαὸ πού ἐβόωνε: «Ζήτω ἡ Βυζαντινὴ πριγκίπισσα!»

Λίγες μέρες ἀπὸ τὴν γιορτὴν Δόγισσα Μαρία ἔφερε στὸν κόσμον ἓν ἀγοράκι, τὸ ὁποῖον γιά τιμὴν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ τοῦ θεοῦ ὀνομάστηκε Βασίλειος. Ο παπὺς τοῦ Δόγης Πέτρος ἔκανε τότε γιορτὴς πού ἀρρσαν ἐποχὴ...

Αλλά ἡ ὁραία Δόγισσα Μαρία Όρσέολο Ἀργυροπούλου δέν ἦτανε γορφο ν' ἀπολαύσῃ γιά πολὺ τὴν εὐτυχία πού ἄξιζε στὴν χαλκὴν τῆς καὶ τὴν καλωσύνη τῆς ψυχῆς της. Ἀφοῦ (κατὰ τὴν ὁμιολογία τῶν ιστορικών) συντέλεσε πολὺ στὴν χαλλίτεχνικὴ καὶ κομψότερη ἐξέλιξι τῆς Βενετικῆς κοινωνίας, ἔπαθε τέλος ἀπὸ πανοῦκλα πού κατέστρεψε τότε τὴ Βενετία. Καὶ πέθανε ἀπὸ φοβερὸ θάνατον. Τὴν ἐξήδευσαν μεγαλοπρεπῶς. Καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρες ὁ άντρας τῆς, ἀπαρηγόρητος γιά τὸ θάνατό της, αὐτοκτονόωσε μετὰ χαίρι ἐπάνω ἀπὸ τὸν τάφο της... Καὶ ὁ πατέρας Όρσέολο, καταβερβημένος ἀπὸ τὴ λύπη, πέθανε καὶ αὐτός, λίγο ἀργότερα, σὲ ἡλικία 48 ἐτών.

Εχοχόμαστε τώρα στὴν τρίτη Ἑλληνίδα πριγκίπισσα πού ἀνέβη στὸ Δογικὸν θρόνον.

Βοισκόμαστε στὴν ἐποχὴ πού ἐνῶ ἡ Βενετία, πλούσια καὶ δυνατὴ, ἀνέβαινε τὸ δρόμο τῆς ἀκμῆς, ἡ μεγάλη Ἑλληνικὴ Ἀυτοκρατορία ἀρχισε νὰ κατεβαίνει χρονοσμένη πρὸ ὕστερα ἀπὸ τῶσους ἀγώνες. Στους τῶσους ἐχθρούς της εἶχαν τώρα προστεθεῖ καὶ οἱ Νορμανδοί, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὴν Κέρκυρα καὶ ἀπὸ τὴν Ἥπειρο ἐπρόχωρουν νικηταὶ στὴ καρδιά τῆς Ἀυτοκρατορίας. Τότε τὸ Βυζάντιον ἐβήτησε τὴ βοήθεια τῆς Βενετίας, τῆς ὁποίας Δόγης ἦταν ὁ φιλόδοξος καὶ ὀρμητικὸς Νοταμνικο Σέλβο. Ο Δόγης ἐδέχτηκε τὴν πρόσκλησιν καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Ένετικοῦ στόλου ἐνίκησε τοὺς Νορμανδούς μπροστὰ

στὸ Ἀυροράχιο.

Στὸ μεταξύ, ὁ Δόγης εἶχε νυμφευθεῖ Ἑλληνίδα πριγκίπισσα, τὴ Θεοδώρα, κόρη τοῦ Ἀυτοκράτορα Κωνσταντίνου Δούκα. Ἀν ἐπρόκειτο κανεὶς νὰ πιστέψῃ τοὺς Βενετσιάνους χρονολογούς—καὶ ἴδους τὸν Πέτρο Λαμιναν—ἡ Δόγισσα Θεοδώρα ὑπῆρξε μὴ διεφθαρμένη καὶ ἀκόλαστὴ γυναῖκα. Καὶ ἀκούστε, κύριοι, τὰ φοβερά καὶ τρομερά ἐγκλήματα τῆς δυστυχομένης αὐτῆς Ἑλληνίδος πριγκίπισσας.

Εμύρνε τὸν ἀέρα τοῦ δοματίου της με διάφορα ἀρώματα. Ἀπὸ τὴν θαυμασία πορφύρα, στὴν ὁποίαν γεννήθηκε ἡ κόρη τοῦ Ἀυτοκράτορος, καὶ ὅπου συνήθισε ν' ἀναπνῇ τὴ δροσερὴ αἰθρα τοῦ Βοσπόρου, εὐδιασμένη ἀπὸ τ' ἀνὴρ καὶ τὰ φυτὰ τῶν ἐξαισιῶν ἐκείνων αὐτοκρατορικῶν κήπων, ἡ μεταβάσις της στὴν ὕλη καὶ ἀποτυχτικὴ ἀτιμολογία τῶν καναλιῶν, τὴν ἀνάγκασε νὰ βρῇ τὸν τρόπο νὰ κἀνῃ ὑποφερτότερον τὸν ἀέρα τῶν δοματίων της. Καὶ εἴσι μερικὰ ἀρώματα τῆς Ἀνατολῆς ἀνέλαβαν νὰ θυμίζουν στὴν ξενιτεμένη πριγκίπισσα τὸν ἀέρα τῆς πατρίδος της...

Αλλά δέν ἦτανε μόνον αὐτὸ τὸ ἐγκλήμα της. Η Θεοδώρα ἔπλενε με ἀροματισμένα νερά ὄχι μόνον τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια της, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρο τὸ σῶμα της. Φοίχη! Η φαντασία τοῦ λαοῦ, πού θεωροῖσε θανάσιμον ἀμάρτημα τὴν καθαριότητα, δέν περιορίστηκε στὴν πραγματικότητα. Ἐπλάσε κ' ἐνα παραμῦθον, ὅτι τὰ Δόγισσα διέτασσε τίς δούλες της νὰ συναΐουν καθε πρωὶ τὴ δροσιά ἀπὸ τὰ λουλούδια καὶ μέσα στὸ ὕδωρ αὐτὸ ἔκανε τὸ μπάνιο της!...

Εἶνε ὅμως κ' ἄλλα: Η Δόγισσα δέν ἔφερεν τὸ φαγητὸ της στὸ στομάχι μετὰ τὰ δάχτυλα, ἀλλὰ οἱ σκλάβοι τῆς τὸ ἔκοβαν κ' ἐκείνη τὸ ἔτρωγε μ' ἓνα χρυσὸν πηρόνι. Ὡ, αὐτὸ πειὰ ἦτανε πολὺ!.. Στὴ Βενετία, ὁ Δόγης καὶ ἡ Δόγισσα ἔτρωγαν μετὰ τὰ δάχτυλα καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο πιάτο. Αὐτὸ ἐθεωρεῖτο σύμφωνον μετὰ τίς ἀπλές παρὰσεις τῆς φύλης. Ο νεοτερισμός ἐθεωρήθη σκάνδαλον, κ' οἱ ρασοφροὶ χρονολογοὶ οἰκτῆσαν με λύσσα κατὰ τῆς δυστυχισμένης Θεοδώρας. Δέν ἔλαβαν ὅλ' ὅποιον ἐχόγησαν ἀπὸ μὴ καὶ πού τ' Ἀνάκτορα τῆς μονῆς εἶχαν τρία κτίρια λουτρῶν. Δέν ἐξοκίσαν νὰ σκεφθοῦν ὅτι εἶνε εὐπορέστερον νὰ τρώγῃ κανεὶς με πηρόνι, παρά μετὰ δάχτυλα, σάν τοῦτο.

Δέν ἐμετρώσαν πόσα ἐκατομύρια δούλοι χροιάσαν γιά νὰ συναΐθων στάλες δροσίδας ἀκοιτῆς ὥστε ν' ἀποτελεσθῇ λουτρό ἀνθρώπων. Γι' αὐτοὺς ἡ Θεοδώρα ἦταν ἡ ξένη πού διεφθείρε τὰ ἤθη καὶ ἐσφράγγε τὸ λαὸ στὴν πολυτέλεια καὶ τὴν ἀπόλαυσι. Ἐπομένως πλάσμα καταραμένο. Καὶ οἱ ρασοφροὶ βενετσιάνοι ἐπεκαλοῦντο τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ ἐναντίον της! Καλὸν εἶνε νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ χολὴς τοῦ πηρόνι, πού ἐσκανδάλισε τοὺς Ένετοὺς, ἦταν ἀγνωστὴ σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπην ἐκείνη τὴν ἐποχὴ καὶ πολὺ ἀργότερα ἀκόμη. Μόλις κατὰ τὰ τέλη τοῦ ἑπομένου αἰῶνος εἰσῆλθαν τὰ πηρόνια στὴν αὐτὴ τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἐθεωροῦντο ἀπερβολικὴ πολυτε-

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΑΝ ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ...

Τὴν ἐποχὴ πού ἡ συγκοινωνία δὲν εἶχε φτάσει ἀκόμα στὴ σημερινή της τελειότητα, μικρὸς ἀριθμὸς ταξιδιωτῶν ἐπύαυε ἀπὸ τὴν Νεάπολιν εἰς τὴν Φότζια τῆς Ἰταλίας μὲ ἓνα ταχυδρομικὸ ἀμάξι.

Ἐξαφνὰ σ' ἓνα σταθμὸ ὁ ὁδηγὸς εἶδε νὰ πλησιάζῃ μιά ληστρική συμμορία καὶ εἰδοποίησε τοὺς ἐπιβάτες.

— Δυστυχία μου, χάθηκαν, ἐφώνησε κάποιος ἐπιβάτης.

— Ἔχετε πολλὰ λεφτὰ μαζί σας, κύριε; τὸν ἐρώτησε μιά κυρία πού συνταξίδευε μαζί του.

— Χίλια φράγκα, κυρία μου.

— Κρύψτε τα μέσα στὰ παπούτσια σας. Οἱ λησταὶ δὲ θὰ σκεφθοῦνε νὰ σὰς ψάξουν ἐκεῖ πέρα.

Ὁ ταξιδιωτὴς συνεπορεύθη μὲ τὴν συμβουλὴν τῆς συνεπιβάτιδος του. Ὅταν ὅμως ἐπείτα ἀπὸ λίγη ὥρα ἐφθασαν οἱ λησταὶ καὶ ἐτοιμάσθηκαν νὰ ἐρευνήσουν τοὺς ἐπιβάτες ἢ κυρία ἐφώνησε:

— Ἐγὼ δὲν ἔχω παρὰ μόνο ἑκατὸ φράγκα. Νά, πάρτε τα. Ὁ κύριος ὅμως ἀπ' ἐκεῖ ἔχει κρυμμένα στὰ παπούτσια του χίλια φράγκα.

Εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν προδοσίαν τῆς οἱ λησταὶ, ἐπύαυε τὰ χίλια φράγκα τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἐσεβάσθησαν τὴν κυρίαν.

Ὅταν ἡ ἀμάξα ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὴν συμμορίαν ὁ ταξιδιωτὴς τὰ ἔβαλε μὲ τὴν κυρίαν. Ἐκείνη ὅμως μὲ ἓνα χαμόγελο ἱκανοποίησε καὶ τὴν χεῖλιν, ἔβγαλε μέσα ἀπὸ τὴν τσάνταν τῆς χίλια φράγκα καὶ τὰ ἔδωσε στὸν συνταξιδιωτὴν λέγοντας:

— Ὅχι, κύριε, τὰ χίλια φράγκα σου. Ἄν δὲν εἶχα μεταχειρισθῇ αὐτὸ τὸ στρατήγημα οἱ λησταὶ θὰ μὲ ἔφαγαν καὶ δὴ μού εὑρίσκαν 50 χιλιάδες φράγκα πού εἶχα ἐπάνω μου...

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ

Στὴν πόλιν Δ... πολιτεύεται ὁ ἱατρός κ, Κ..., ὁ ὁποῖος, πολλὰ χρόνια τώρα, σὲ κάθε ἐκλογὴ βγαίνει πρῶτος καὶ καλὸς ἄνθρωπος.

Κατὰ τὶς παραμονὲς τῶν τελευταίων ἐκλογῶν κάποιος ξένος πού παρεπιδημοῦσε στὴν πόλιν Δ... ἐρώτησε μιά μέρα στὸ καφενεὶο μερικὸς γνωστὸς του:

— Τί λέτε; θὰ βγῇ κ' αὐτὴ τὴ φορὰ βουλευτὴς, ὁ ἱατρός Κ...;

— Ἀσφαλῶς.

— Πρῶτος ὅπως πάντοτε γιατί θὰ τὸν ψηφίσουνε ὅλοι.

— Μὰ δὲ μού λέτε, σὰς παρακαλῶ, πού ὀφείλεται αὐτὴ ἡ δημοτικότητα του; θὰ εἶνε, φαίνεται καλὸς ῥήτωρ μέσα στὴ Βουλὴ;

— Καθόλου μάλιστα. Δὲν ἔχει μιλήσει ποτέ.

— Τότε θὰ σὰς κάνῃ πολλὰ οὐσιφένια.

— Ἰσὰ-ἰσὰ. Εἶνε τεμπέλης ὅσο κανεὶς ἄλλος σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα.

— Θὰ εἶνε τότε καλὸς γιατρός...

— Κάθε ἄλλο. Ἀπὸ ἱατρικὴ δὲν σκαμπάζει γοῦ. Ἐμεῖς ἐδῶ δὲν τοῦ ἐμπιστευόμαστε οὔτε τοὺς σκύλους μας γιὰ νὰ τοὺς θεραπεύσῃ.

— Τότε;

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸν βγάζουνε βουλευτὴ γιὰ νὰ λείπῃ διαρκῶς ἀπὸ δῶ καὶ νὰ μὴν κινδυνεύῃ ἡ ζωὴ καὶ ἡ υγεία μας...

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

== ΑΠΟ ΤΑ ΦΡΑΙΟΤΕΡΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΙΑΠΩΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ==

"Όλα μιά μέρα θὰ χαθεῖν"

Εἶμαι σιωπηλὸς ἀπόψε, ὥραία μου! ἀπόψε οἱ ὕμνοι, οἱ χοροὶ καὶ τὰ φίλὰ δὲν υπάρχουν, παρὰ στὴν ἀνάμνησίν σου.

Στὸν ποταμὸ καμιά βαρκούλα πιά δὲν φαίνεται... Ἡ ἔορτὴ τοῦ ἔρωτος τελείωσε ἀπὸ χθές...

Σήμερα ὁ νοῦς ἄλλοι πεταί... Σήμερα ἓνα πένθος, μιά σιωπὴ, μιά ἡσυχία βασιλεύει...

Ἄκου! πέρα τὰ πουλιὰ πῶς κλαίει. Ἄκου! τὸν ὄρθον τοῦ βιολοῦ! Ἀλλοίμονο! ὅλα περνοῦν, ὅλα τελειώνουν ἐδῶ κάτω. Ὅλα πεθαίνουν, ὥραία μου! ὅλα στὸ πέλαγος τοῦ χρόνου θὰ χαθεῖν μιά ἡμέρα... ὅλα! ὅλα!

Κ' ἐγὼ μιά ἡμέρα θὰ χαθῶ. Κ' ἐσὺ κάποιαν αἰγὴ τὰ μάτια σου θὰ κλείσῃς!...

***

"Ελὰ ἀπόψε"

Ἦρθε καὶ πάλι ἐποχὴ πού οἱ κερασίδες θ' ἀνθίσουν... Στὴν ἡσυχίαν τὴν δόχτῃ τοῦ ποταμοῦ μας, ὥραία μου ἀγάπη, τὰ λουλούδια γέρουν στὰ χρυσάλλα νερὰ... Φωνὲς γλυκὲς φωνὲς ἀπὸ παντοῦ, σιμώνουν...

Ἦχοι ἀπὸ βιολιά μακρὰ πεθαίνουν... Πόσο ἀπόψε μεθοῦν τὰ πάντα κάτω ἀπ' τὸ φεγγάρι... Ἐλὰ! στὴν ἀρχὴ ἐκεῖ πού σὲ προσμένω... Ἐκεῖ ὁ θεὸς θάβει μαζί μας... Ἐκεῖ κάποια καρδιά ἐρωτευμένη θὰ σὲ προσμένει ἀπόψε...

Ἐλὰ! Γιατί καὶ πάλι ἐφθασε γοργὰ ἡ ἐποχὴ πού οἱ κερασίδες ξανανθίζουν...

***

Ἐρωτες

Τὰ λουλούδια σκορποῦν μυρωδιές. Ὁ ἥλιος γέρνει πίσω ἀπ' τὰ ψηλὰ βουνά. Ἡ καρδιά μεθυσμένη ἀπὸ ἀγάπην, κάποια ἄλλη καρδιά περιμένει.

Σὲ λίγο τὸ φεγγάρι θὰ φανῇ, ἡ νύχτα θὰ λουστῇ σὲ λίγ' ἄνδρ' τὸ φῶς του...

Ἄς ἐρθῇ κοντὰ ὁ ἓνας πρὸς τὸν ἄλλον. Μακρὰ ἡ ἔννοια, μακρὰ ἡ φροντίδα...

Ἀνοίχτε πάλι γιὰ νὰ μὴν στὸ σπῆνι ὁ ἔρωτάς μου.

***

Εἰσαὶ μακρὰ...

Πόσο γρήγορα τὰ χρόνια ἐκείνα—ἀγάπη, ὥραία καὶ σιωπηλὴ— πόσο γρήγορα κυλίσαν...

Τὰ βράδια, τὰ πρωινὰ, τὰ μεσημέρια... Πόσες ὥρες! πόσες στιγμὲς! πόσα κρυφολήματα!

Ναί! πέρασαν! Μὰ λές ἐσὺ— ὥραϊο κορίτσι! Πῶς ξεχάστηκαν τὰ χρόνια ἐκείνα;

Ποτέ! ποτέ! Δὲν ἔξω! Οὔτε μπορῶ, οὔτε τολμῶ νὰ πῶ ὅτι σένα δι' ἀσθάνωμαι... Εἶσαι μακρὰ, τόσο μακρὰ! Καὶ ὁ ἥλιος τῆς φωνῆς μου δὲν σὲ φτάνει... Εἶσαι μακρὰ!

***

Πάλι σ' αὖν τότε

Περνοῦν ἡ ζωὴ, κυλάει ὁ χρόνος, ἡ μέρες φεύγουν, ἡ καρδιά κτυποῦν...

Ἀγάπη! ἀγάπη! Στὸν δειλινὸ καὶ πάλι πνίγομαι τὶς ὑστερες ἀχτίδες...

Πῶς ἦταν ἄλλοτε! οἱ κήποι ὅλοι ἀνθίζαν... Στὰ νερὰ τοῦ Νισαῖ ἐπλέαμε στὴ βάρκα μας ἐκείνη...

Πῶς ἦταν τότε! πῶς ἦταν! Κάποιος ἀόρατος θεὸς ἀπὸ ψηλὰ προστάτευε τὶς ἐρωτικὲς ψυχὰς μας!

Ἀγάπη, Ἀγάπη! Κίττα ψηλὰ πῶς τὸ φεγγάρι μὰς γλυκαίνει τάξει πάλι ἀπόψε! Κίττα πῶς τὰ νερὰ ἠσυχάζουν καὶ κρυφαίνονται κάτω ἀπ' τὰ ζουλιὰ πού τὰ δυὸ χεράκια σου τραβοῦνε...

Κίττα! κίττα, ἀγάπη μου, ὅλα αὐτὰ, καὶ ὕστερα, στὴν ὄχθιν ἐκεῖ ἀμα φθάσουμε! Τὰ λόγια ἐκείνα, σάν ἄλλοτε, γλυκὰ θὰ πῶ καὶ πάλι μὲς τ' αὐτῶν σου...

Θὰ κλάψω πάλι σάν καὶ τότε... Πάλι σάν πρὶν τὰ μάτια θὰ δακρῶσουν...

***

Τὸν ἔρωτα ποτέ μὴ λησμονεῖς

Τὸν ἔρωτα ποτέ μὴ λησμονεῖς, ἄς πέρασαν τὰ χρόνια!

Τὰ μάτια ἐκείνα κ' ἂν ἐκλείστηκαν, μὴ τὰ λησμονεῖς... Τὸν ἔρωτα ποτέ μὴ λησμονεῖς!

Ὁ χωρὶς τὸν ἔρωτα μιά ἀνάμνηση γλυκὴ θὰ μένῃ πάντα.

Τὸ παρελθόν, οἱ χρόνοι ἐκείνοι, οἱ στεναγμοί, οἱ λόγια πού φιδόταν τὰ χεῖλη, τὰ φίλὰ, ὅλα αὐτὰ ἂν πέρασαν, κ' ἂν τὰ μαλλιά ἀσπρίσαν ἀπ' τὸν χρόνον, τὸν ἔρωτα μὴ λησμονεῖς! Ἦσυχ' γύρε τὸ κεφάλι καὶ στὴν ἀνάμνηση παλῶν καρῶν τὴν ποσειδῶν σου ψυχὴ ἄρῃνε πάντα, παρηγοριά νὰ βρῇ...

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΕΕΝΟΣ

Υπό ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ ΚΟΜΜΕΡΤ

— Τσάρλυ! Τσάρλυ μου! Ἔτσι λοιπὸν εὐχονται τὸ «καλὸς ὦ- ρισες»!... Ἐλὰ δὴ γρήγορα νὰ μὲ φιλήσῃς, πιά γρήγορα σὲ παρακαλῶ... Ἔτσι μισρόβρο... Γιὰ δὲς τὸ κακὸ παιδί πού ἔχασε τὸν μπαμπά του...

Χωρὶς νὰ δώσῃ καμμιὰν ἀπάντησιν, ὁ Τσάρλυ κοίταξε ψυχρὰ, χαμογελώντας ἐκκλητὰ, τὸν κύριον αὐτόν, στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ὁποῦ ἄλλοτε ἐξεπτε μὲ τόση χαρὰ καὶ ἀγάπην.

Ὁ κ. Σμιθ ὥστόσο τράβηξε διὰ τῆς βίας ἐπάνω στὸ στήθος τοῦ τὸ ξανθὸ σγουρὸ αὐτὸ κεφάλι, καὶ τὸ γέμισε φιλή, ἐνῶ τὸν ἐμάλυνε τρυφερά:

— Εἶνε δυνατόν! Δὲν ἀναγνωρίζῃς πιά τὸ μπαμπά σου;... Τὸ παιδί προσπαθοῦσε μὲ δειλὲς κινήσεις νὰ ξεφύγῃ, ἀποστρέφοντας τὸ πρόσωπό του μὲ στενοχωρία.

Καὶ τότε ἀναγκάστηκε νὰ ἐπέμβῃ ἡ κυρία Σμιθ. Μὲ σιγανὴ φωνή, πού ἔστρεψε λίγο, εἶπε:

— Μὰ δὴ Τζῶν, δὲν σὲ ἀναγνωρίζει. Ἀπὸ τότε πού... πού μὰς ξαναγύρισε ἀπὸ τόσο μακρὰ... Ἀς τὸν, σὲ παρακαλῶ... Εἶνε προτιμότερο...

Ὁ κ. Σμιθ ὁρῶσθῃκε, κατασυγκινημένος.

— Ἐχὲς δίκιο... Πρέπει νὰ τὸν ἀφίσουμε νὰ συνελθῇ ὕστερ' ἀπὸ ἓναν τέτοιο κλονισμό... Κανεὶς μὰς δὲν ἐπέφερε ποτὲ τὸν τέτοιος σιγμῆς...

— Ὁχι... κανένας μὰς... Ἐντὸς ἂν δὲν εἴχε νὰ τὸ ἀντιληφθῇ... Μὰς συμβαίνουν τόσα πού δὲν τὰ προσέχουμε... Οἱ περιστάσεις ἀνθρωπίνου ἐξιστάζον τόσα λίγο τὰ μυστηριώδη φαινόμενα τῆς ζωῆς... ἐπιθύρουν ἡ κυρία Σμιθ μ' ἓνα ὀλνμένο τόνο φωνῆς πού ἔκανε ν' ἀνατριχιάσῃ τὸν ἀντίρα τῆς.

Κατὰ τὴν πρώτην στιγμὴν, δὲν εἶχε προσέξῃ παρὰ τὸν γυνὸν της, τὸ παιδί πού ὡς ἐκ θαύματος εἶχε νεκρανασταθῇ. Τώρα ὁ- μως πού γύρισε πρὸς τὴν γυναῖκα του, ὁ κ. Σμιθ τῆς εὐρίσκει ἓνα παράξενο ὕφος ἀπογνώσεως.

Ἐξ ἑβδομάδες εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ὅπου ὁ παγκόσμιος τύπος εἶχε δια- λαλῇ τὴ «νεκρανάστασιν» τοῦ Τσάρλυ. Τὸ πρῶτον ἐν τοῦτοις τῆς κυρίας Σμιθ, δια- τηροῦσαν ἀκόμη μιάν ἐκφρασίαν ἀγωνίας, σὰ νὰ βρισκόταν ἀκόμη μπρὸς στὸ κρεβάτι ὅπου ἀγωνίστηκε τὸ παιδί της.

— Καὶ σὺ ὅμως, ἀγάπη μου δὲν εἶχες ἀκόμη συνελθῇ ἀπὸ τὸ φοβερὸ αὐτὸ περιστατικό... Ἐχὲς ἀνάγκη ν' ἀναλάβῃς δυνά- μεις, τῆς εἶπεν αὐτὸς γέροντας μὲ τρυφε- ρότητα πρὸς αὐτήν.

Ἐγὼ, δὲν ἔχω τίποτε... Ἀλλωστε, δὲν πρόκειται γιὰ μένα... ἀλλὰ γι' αὐτόν... γι' αὐτόν... παρατήρησέ τον καλὰ...

— Μοῦ φαίνεται σὰ νὰ θάναται... Τὰ μάγουλά του ἔχουν βαθυλώσει... Τὸ χροῖμα τοῦ προσώπου του...

Ἡ κυρία Σμιθ ἐκούνησε τὸ κεφάλι μὲ ἀπόγνωση.

— Ὁχι... δὲν πρόκειται γι' αὐτό. Δὲν ἀντιλαμβάνεσαι...

Ὅλη τὴν ὥρα πού μιλοῦσαν, τὸ παιδί ἔστρεψε πρὸς τὴν μ' ἓνα ὕφος στενοχωρη- μένο, μὲ φανερὴ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ φύγῃ. Ἡ κυρία Σμιθ τὸ παρατήρησε αὐτό, καὶ τοῦ εἶπε μὲ μιά παράξενη τρυφερὰ φωνή.

— Ἄν θέλῃς, ἀγαπημένο μου παιδί, μπορεῖς νὰ κατέβῃς στὸν κήπο.

Χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ τοῦ τὸ ξαναποῦν, ὁ Τσάρλυ ἔχωσε τὰ χεῖρα στὶς τσέπες του καὶ μὲ τὸ κεφάλι γυρισμένον πρὸς τὸν κήπο, διευσθύνθηκε πρὸς τὸν κήπο. Προχωροῦσε ἀποφασιστικὰ χωρὶς νὰ τρέξῃ ἢ νὰ πηδᾷ, ὅπως θάκανε ἓνα ἄλλο παιδί τῆς ἡλικίας του.

Ἐπιοῦσε μάλλον μὲ ἓνα σοβαρὸ ἀνδρῶπο πού πηγαίνει στὴ δουλειὰ του.

Ὅταν ἐφυγε, ἡ κυρία Σμιθ εἶπε μὲ λυγμοὺς στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀντρός της.

— Ἀ! πῶς ἐπερίμενα νὰ μείνουμε ἔτσι οἱ δυὸ μας μόνοι γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα!...

— Ἀμ' ἐγὼ, ἀγαπημένη μου, γλυκεῖά μου Μαίρη... Τὶ δὲν τράβηξα ἐγὼ μακρὰ σὰς στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ κόσμου;... Σὲ βεβαίω- νω πως στὴν ἀκρὴ δὲν μποροῦσα νὰ πιστεῦσω ὅτι εἶχε γίνει τὸ θαῦμα αὐτό... Φοβόμουν μήπως ὁ μεγάλος πόνος σὲ εἶχε κάνει νὰ χάσῃς τὰ λογικά σου... Ἄν θὰ μπορούσα νὰ δώσω πίστη στὰ λόγια σου, ἂν ὅλος ὁ κόσμος δὲν ἐβεβαίωνε ἀναφέροντάς το μάλιστα μ' ὅλες τῆς τῆς λεκτομερίας, τὸ καταληκτικὸν αὐτὸ γιὰ τὴν ἐπιστήμην γεγονός. Καὶ τί νὰ σοῦ πῶ... Νά, καὶ τώρα ἀκούῃ, πού εἶδα μπρο- στα μου, ζωντανὸν, τὸ παιδί μὰς, ἀμφιβάλλω... Ὁχι βέβαια γιὰ τὴν εἰδησίαν μας, ἀλλὰ γιὰ τὸ ἀπίστευτον αὐτὸ φαινόμενο. Μὰ εἶσαι ἐντελὴς βέβαια, ὅτι εἶχε πεθάνει!...

Κ' ἔτσι πόνος ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπο τῆς κ. Σμιθ.

Αὐτὸ εἶνε καὶ πού συμβαίνει συχνάτα ὕστερ, ἀπὸ τέτοιες ἀρ- ρώστειες ὡς καὶ σὲ ἡλικιωμένους ἀνδρες. Ὑπάρχουν παραδείγματα ἀνδρῶν τοιάντα καὶ σαράντα χρόνια πού ξαναπαράβησαν...

Αὐτὰ κ' ἐγὼ εἶχα φαντασθῇ στὴν ἀρχή... Βλέπεις τί λογικὰ σκεπτοῦμαι... Ἐπὶ κάποιες μέρες ζούσα μ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα... Τώρα ὅμως ἐξ ὅσων ἐπὶ τῆς ἀληθείας καὶ δὲν ἀντίκεινται νὰ τὴν κρατῶ γιὰ τὸν ἑαυτοῦ μου... Εἶνε ἀνάγκη νὰ χαλαρώσω ἀπὸ τὸ τρομερὸ αὐτὸ φορτίον, πρέπει νὰ σταπῇ ὅλα... Ἀπὸ τὸ δὲν ἔπαυε μόνο τὸ μνημονικὸν του. Τὸ τρομερὸν εἶπε. Τζῶν, πῶς... εἶχε ἔλ- λει ὁ μνημονικὸς μου... ἢ ἐννοεῖς... Ἀλλὰ...

Μαίρη... Γιὰ τὸ Θεό...

Ὁχι... Ὁχι... Ἀπὸς μὲ νὰ σταπῇ... Τὴν περασμένην βδομά- δα... τὴν Τετάρτην, τὸ βράδι... Ἐξῶς εἶχαν μιά ἐξαιρετικὴ κακο- καιρία. Βασιλοῦσαν μὲ μὲσα στὸ σάλονι... Ὁ Τσάρλυ ἀσπαινε, κ' εἶχε ἓνα ἄπο: τόσο ὀλνμένο... σάν ὁμοῖος ἄντρας, πολυβασα- νομένος ἀπ' τὴν ζωὴν... Τὸν ὥστητα: «Τὶ συλλογίζεσαι, ἀγαπημένο μου παιδί;» Κ' αὐτὸς μού ἀποκρίθηκε λακωνικά: «Τὴ γυναῖκα μου...» Εἶχα, εὐτυχῶς, τὴ δύναμιν νὰ μὴ φανερώσω τὴν χαλαρότη- ταν μου... Καὶ εἶπα μὲ μιά φωνὴ γεμάτη συμπόνη, σὰ νὰ κατὰ τὰ β α ἰ ν α ς: «Ἀ! ναί, τὴ γυναῖκα σου». Αὐτὸς τότε ἐκαλοῦσθῃκε: «Ἐάντικε μαζί μου... Εἶχε πιστή, γιὰ νὰ σοῦ τὸ λαμὸ μου... Φώναζε πῶς ἂν ἐπρόκειτο νὰ πεθάνω, ὅς πεθάνω, τοιόλκιοντα μαζί... Ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ πεθάνω... Προσπαθοῦσα νὰ κλημψίσω... Μὰ τὰ μπράτσια τῆς, δεμένα γύρω στὸ λαμὸ μου, μὲ πνίγαν... Κ'

Μιά ἐκφρασίς πόνου ζωγραφίσθηκε στὸ πρόσωπο τῆς κυρίας Σμιθ.

— Ὁ Τσάρλυ πέθανε... Ναί, πὲ θ α ν ε, κ' αὐριο κλείνουν ἐξ ἑβδομάδες ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Ἐπάνω στὸ μάγουλό μου τὸν ἐνοιόσα νὰ βγάτῃ τὴ τελευταία του πνοή... Καὶ κατόπιν ἀκουσα, ὡ ἀκουσα καθαρά, τὸν τόσο σιγανὸ αὐτὸν ὀρχο, πού βγαίνει ἀπὸ τοὺς πνεύμονας σταν ἀρχίζουν νὰ μὴ λειτουργοῦν πιά. Στὶς 2 1/2 τὸ πρωῒ ὁ Τσάρλυ ἐξέπνευσε... Στὶς 2 καὶ 45' ὁ γιατρός Στάνλεϋ ξαναγύρισε καί, ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, τὸ παιδί ἀρχισε πάλι νὰ νὰ- πνῇ... Νάναπνῇ βαθύτα, ἥρεμα, σὰ νὰ μὴν εἶχε συμβεῖ τίποτε... Τὰ χεῖλια του μόνο ἦσαν σάν καμμένα ἀπὸ τὸν γιατρικὸ πού ὁ για- τρὸς εἶχε χύσει μὲς στὸ στόμα, πρὶν τοῦ ἀρχίσει τὴν τεχνητὴ ἀνα- πνοή. Καί, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὅλος ὁ κόσμος, ὅλες οἱ ἐπιστημο- νικὲς κορυφές τοῦ κόσμου— διάβασες τὸ ἀρθρον τὸν σοφῶν στὶς ἐφημερίδες πιστεύουν πῶς ὁ Τσάρλυ ἀναστήθηκε.

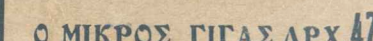
Ἡ κυρία Σμιθ σταμάτησε μὲ λυγμοὺς στὴ φωνή. Μὲ σιγανὴ φωνὴ ἐπρόσθεσεν ἀπελπισμένα:

— Κ' ὅμως δὲν εἶνε ἀλήθεια, δὲν εἶν' ἀλήθεια... Δὲν εἶν' αὐ- τὸς πού γύρισε!...

Μάρυχεριτ Κόμμερτ

Οἱ μαθηταὶ τῆς Γ' τάξεως τοῦ Σχολείου Ἐνελπίδων μὲ τὸν καθ' ἑαυτὴν τῶν
λογαγόν κ. Ν. Παπαπασγάλην.

- 1) 'Η «ΣΟΝΙΑ» διά τὸ Ἑσωτερικὸν δοχ. 12, διά τὸ Ἐξωτερικὸν δοχ. 20
- 2) 'Η «ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» διά τὸ Ἑσωτερικὸν δοχ. 12, διά τὸ Ἐξωτερικὸν δοχ. 20.
- 3) 'Η «ΜΟΝΑΡΡΗ» διά τὸ Ἑσωτερικὸν δοχ. 12, διά τὸ Ἐξωτερικὸν δοχ. 30.
- 4) 'Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» διά τὸ Ἑσωτερικὸν δοχ. 12, διά τὸ Ἐξωτερικὸν δοχ. 20.
- 5) ΑΙ «ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» διά τὸ Ἑσωτερικὸν δοχ. 12, διά τὸ Ἐξωτερικὸν δοχ. 20.
- 6) 'Η «ΠΑΝΤΕΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» διά τὸ Ἑσωτερικὸν δοχ. 18, διά τὸ Ἐξωτερικὸν δοχ. 30.
- 7) 'Η «ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΙΩΝ» διά τὸ Ἑσωτερικὸν δοχ. 18, διά τὸ Ἐξωτερικὸν δοχ. 30.
- 8) 'Ο ΚΑΙΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ» διά τὸ Ἑσωτερικὸν δοχ. 25, διά τὸ Ἐξωτερικὸν δοχ. 40.
- 9) 'Ο ΚΑΙΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ» διά τὸ Ἑσωτερικὸν δ. 50, διά τὸ Ἐξωτερικὸν δοχ. 80.

Είκοσι τὸν ἀντίστοιχο βιβλίον τῆς «Βιβλιοθήκης», ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου» ὁ πρῶτος τόμος τοῦ «Μπουκέτου» ἀπαντήματος καὶ χρυσόδετος ἀντὶ 400 δραχμῶν διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν καὶ μιᾶς λίρας Ἀγγλίας διὰ τὸ Ἑξωτερικόν, καθὼς καὶ ὁ δεύτερος χρυσόδετος ἀντὶ 300 δραχμῶν διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν καὶ μιᾶς λίρας Ἀγγλίας διὰ τὸ Ἑσωτερικόν.

Τὰ ταχυδρομικά τέλη εἰς βάρος τῶν ἀναγνωστῶν μας, οἱ ὁποῖοι παρα-
ρακαλοῦνται μὲ τὴν ἀξίαν τῶν βιβλίων νὰ μᾶς ἐμβάσουν καὶ τὰ
ταχυδρομικά έξοδα.

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ ΤΟΥ 1927 ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΟΛΟΙ

ALPHABET UNIT 10 NUMBER DOTS 101 "MIND IN THE MIND" 101 1527 ALPHABET UNIT

Ὁδοντόπαστα ιδεώδης. Λευκαίνει τοὺς ὀδόντας, στερεώνει καὶ τονώνει τὰ οὖλα. Εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία.

ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΣΘΕ
ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

GIBBS

Σάπων
Ευρίσματος
Σάπων
Ὁδόντων
Καλλυντικός
Σάπων
COLD CREAM
Ὁδοντόπαστα
Ψήκτρα
Ὁδοντων

Ἀπομιμήσεις
τῶν προϊόντων μας
ἐγείναν εἰς ὅλον τὸν
κόσμον. Αἱ ἀπομι-
μήσεις ὁμῶς αὐταὶ
οὐδέποτε ἐφθασαν
τὰ πρωτότυπα.

Διὰ νὰ ἔχετε
τὰ τέλεια προϊόντα
μεταχειρίζεσθε
τὰ γνήσια

GIBBS

“ΓΙΠΣ”

Οἶκος
ἰδρυθεὶς
ἐν ἔτει

1712

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΚΑΙ ΑΠΟΘΗΚΑΡΙΟΙ

Ι. & Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ 5, ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ, — ΑΘΗΝΑΙ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μητροπόλεως & Ρογκότη.

ΚΟΝΤΑΡΙΑ ΠΟΡΤΙΕΡΕΣ ΣΤΟΡ
ΜΠΡΟΝΖ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ
Παντός είδους

ΥΛΙΚΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ
Εἰς μεγάλην καὶ διαρκή παρακαταθήκην

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΛΑΤΗΡΙΩΝ
(Σουστῶν) δι' ἐπιπλα καὶ αὐτοκίνητα

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΠΕΤΡΟΥ ΣΙΦΑΛΑΚΗ
ΑΘΗΝΑ ΚΟΤΩΡΩΝΗ 57.

ΜΙΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Συνιστῶμεν θερμῶς διὰ τὰς ἀγοράς τῶν δώρων σας καὶ προ-
θεῖν σας

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Ι. ΠΑΠΟΥΛΙΑ

64 — ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ — 64

ΚΑΛΤΣΑΙ: παιδῶν, ἀντρῶν, γυναικῶν μουσελίν, φαν-
κές, καὶ μάλλιναι εἰς πλουσίαν συλλογὴν.

ΚΤΕΝΑΙ: εἰς διάφορα σχέδια καὶ χρώματα.

ΚΟΥΚΛΑΙ: εἰς ὅλα τὰ μεγέθη.

Κτενάκια, Μανδύλια, Ἀρώματα, Πούδραι, Καλλυντικά
γένει, Καρφίτσες (παραμάνες) στήθους καὶ πέλους, εἰς πλου-
σίαν συλλογὴν σχεδίων, Σκουλαρίκια, Πλεκτά, καὶ
πορὰ ἄλλα εἶδη φιλικῶν καὶ εἰδῶν πολυτελείας

ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ

(κανονισθεῖσαι μετὰ τὸ μικροτερον λογικὸν κέρδος)

ΚΥΡΙΑΙ,

Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ

κάνει ὥρατο δέγμα. Ζητήσατε
δείγματα δωρεάν. Χαρ. Τρικούπη 46

ΑΘΗΝΑΙ

Κ. ΚΟΛΛΙΤΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ—ΠΑΙΔΙΑΤΡ
ΟΔΟΣ ΑΧΑΡΝΩΝ 170α.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ τὸ
φύλλον τοῦ Μπουκέτου

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

ΤΟ “ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ, ΤΟΥ

ἑτησίου πανηγυρικοῦ πολυτελὲς ἔκδοσις ἐξ 132 σελίδων μεγάλων
τοῦ πλουσιωτάτου εἰκονογραφημένων.

Εἰς τὸ ἑτήσιον ἡμερολόγιον τοῦ Μπουκέτου περιέχονται διηγήματα
τῶν κ. κ. Κωστή Παλαμά, Παναγ. Σερραίου, Ν. Λάσκαρη, Παύλου
Διον. Κορκινοῦ, Στεφ. Δάφνη, Θ. Ν. Συναδινόπου, Δημ. Καμπούρογλου,
κατερίνη, Μοῦρατζή, Μισοποταμίτης, Στῆν. Στῆν., Χάση Στῆν.,
σχου, Κ. Φαλτάιτς, Ρώμου Φιλόσοφ, Αἰμ. Βεῆκη, Γεωργίας Τασοπούλου,
Πορσάν, Ουάιλντ, Ντουνέ, Μαρτίν, ντε Λόρντ, Λάγκερλεφ, Ρίμπερ,
Μπαλσάσαν, Κήτη, κλπ. κλπ.

Εἰσὶν ἐξλεκτὰ ιστορικά κομμάτια, ποίησις, ἀστεία, ποιήματα

ΟΛΟΙ ΟΙ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΙ!

Ἢ πρέπει νὰ φροντίσω νὰ ἀγοράσω τὸ μοναδικὸν αὐτὸ
γιὼν ἀποστέλλοντες εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ” (ἢ
ἀντίτιμὸν τοῦτου ἐκ δραχ. 25).